

မင်းရွှေမင်း

တောင်ကုတ်/ဟစ်ကြွေးသံ နှင့်
အသည်းထဲမှဟစ်ကြွေးသံ နှင့်
အခြားဝတ္ထုတိုများ

ပုံနှိပ်ခြင်း

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ပထမအကြိမ်

အုပ်ရေ - ၁၀၀၀

မျက်နှာပုံပန်းချီ - ကံကောင်း

ကွန်ပျူတာစာစီ - ကိုနေလင်း

ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်ကျင်ယုံ (မြ-၀၅၃၃၂)၊ ကောင်းစံပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ် ၂၇၉၊ လမ်း ၄၀၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးလှတိုး (မြ-၀၀၂၅၀)၊ ရန်အောင်စာပေ
တိုက် ၁၇၊ အခန်း ၂၃၊ ရွှေဆန်းပင်အိမ်ရာ၊

အနောက်ရန်ကင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းဖလင်

ထက်အာကာ

တန်ဖိုး - ၂၀၀၀ ကျပ်

ထုတ်ဝေသည့် ကတ်တလောက်အညွှန်း (CIP)

မင်းစွယ်မင်း (တောင်ကုတ်)

အသည်းထဲမှ ဟစ်ကြွေးသံနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ/

မင်းစွယ်မင်း (တောင်ကုတ်) - ရန်ကုန်။

ရန်အောင်စာပေ၊ ၂၀၁၅၊ ပထမအကြိမ်။

၂၂၀ စာ၊ ၁၃ X ၁၉ စင်တီ။

(၁) အသည်းထဲမှ ဟစ်ကြွေးသံနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ

အသည်းထဲမှဟစ်ကြွေးသံ

အခြားဝတ္ထုတိုများ

မင်းရွှေမင်း(တောင်ကုတ်)

မာတိကာ

* စာရေးသူ၏အမှာ	၇
၁။ လိုရာဆုတောင်းပြည့်ပါတယ်	၁၁
၂။ အလွမ်းကိုရင်မှာပိုက်ပါလို့	၂၈
၃။ ဘဝ၏ကျေးဇူးရှင်	၄၇
၄။ အသည်းထဲမှဟစ်ကြွေးသံ	၆၃
၅။ ခွင့်လွှတ်နော် အစ်ကို	၇၉
၆။ ငယ်ချစ်	၈၉
၇။ ဝဇီဗေဒ	၉၅
၈။ ကိုယ်တွေ့ကြုံမှ ယုံမှာလား	၁၀၅
၉။ ချစ်လွန်းလို့	၁၂၄
၁၀။ ကံတရား၏ကြေးမုံပြင်	၁၄၃
၁၁။ စည်းကမ်းလိုက်နာဘေးကင်းကွာ	၁၅၈
၁၂။ ထူးခြားဆန်းပြား လူဝင်စား	၁၆၈
၁၃။ အနန္တဂိုဏ်းဝင် စွမ်းအားရှင်မေမေ	၁၇၈
၁၄။ မြန်မာ့စိတ်ရင်း မြန်မာ့စိတ်ထား	၁၉၄
၁၅။ ခွင့်လွှတ်ကြပါတော့နော်	၂၀၉

စာရေးသူ၏ဘာမှ

ချစ်ခင်လေးစားရပါသော စာဖတ်ပရိသတ်များအားလုံး မင်္ဂလာပါ။ စာဖတ်ပရိသတ်များအနေဖြင့် ဤစာအုပ် “အသည်းထဲက ဟစ်ကြွေးသံနှင့် အခြားဝတ္ထုတို့များ” စာအုပ်ကို ဖတ်ကြားနေသည့် အချိန်နှင့် ဖတ်ကြားပြီးသွားသည့်အချိန်များတွင် စိတ်၏ချမ်းသာခြင်း၊ ကိုယ်၏ ကျန်းမာခြင်းများနှင့် ပြီးပြည့်စုံနိုင်ကြပါစေဟူ၍ ဦးစွာပထမဆုတောင်းမေတ္တာပို့သလိုက်ပါသည်။

ဤစာအုပ်တွင်ပါရှိသော အကြောင်းအရာအားလုံးတို့သည် စာရေးသူ၏ ဘဝခရီးလမ်းတစ်လျှောက် တွေ့ကြုံကြားသိခဲ့စားခဲ့ရသမျှ သောအကြောင်းအရာဖြစ်ရပ်မှန် ဇာတ်လမ်းများဖြစ်၍ စာဖတ်သူတို့ သိရှိခဲ့စားသူတရားပွားများနိုင်ကြစေရန် ရည်သန်လျက် ဖွဲ့ဆိုရေးသားထားသော ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းများဖြစ်၏။ စာဖတ်သူတို့အထူးစိတ်ဝင်စားကြလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မိပါသည်။

စာရေးသူသည် ၁၉၆၄ ခုနှစ် ဧပြီလ(၉)ရက်နေ့တွင် တပ်တော် (ကြည်း)တပ်၌ စတင်တာဝန်ထမ်းဆောင်၍ တပ်မတော်သားဘဝဖြင့် ဒေသအနှံ့သွားလာလှုပ်ရှားရင်း ပြည်သူတို့၏ဘဝကို အနီးကပ်လေ့လာ

၍ ကြုံတွေ့သိခဲ့ရသမျှအကြောင်းအရာများကို စာဖတ်သူတို့သိရှိခံစား
 ဗဟုသုတပွားများနိုင်ကြစေရန် မဂ္ဂဇင်းဂျာနယ်စာစောင်အသီးသီးတို့၌
 ဝတ္ထုကဗျာဆောင်းပါးများစွာတို့ကို ပါဝင်ရေးသားနေခဲ့သည်မှာ ၁၉၆၅
 ခုနှစ် မတ်လထုတ် ချိုတေးရှင်မဂ္ဂဇင်း၌ “စစ်ထွက်သူ” ကဗျာဖြင့်
 စာပေနယ်သို့ ခြေချခဲ့ပြီး ယနေ့အထိ စာမျိုးစုံကိုရေးသားလျက်ရှိရာ
 စာရေးသူရေးသားထုတ်ဝေခဲ့ပြီးသော စာအုပ်များမှာ (၁) ဝိတ်မျက်ရည်
 နှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ(၁၉၉၇)၊ (၂) ချစ်ဗိမာန်မယိုင်လဲစေဖို့(အိမ်
 ထောင်ရေးပညာပေး)၂၀၀၄၊ (၃)အောင်မြင်ကျော်ကြားမြန်မာစာပေ
 ပညာရှင်ကြီးများ(၂၀၀၆)၊ (၄) ချစ်ဗိမာန်မယိုင်လဲစေဖို့(အိမ်ထောင်
 ရေးပညာပေး ဒုတိယအကြိမ်-၂၀၁၁)၊ (၅) စိတ်ပျော်ရွှင်စရာ ဟာသ
 ကမ္ဘာ(၂၀၁၃)၊ (၆) သက်ရည်ကျန်းမာဟာသပဒေသာ(၂၀၁၄)နှင့်
 ယခုအသည်းထဲကဟစ်ကြွေးသံနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ(၂၀၁၅)၊ စာအုပ်
 များဖြစ်ကြပါသည်။ ထို့အပြင် ကဗျာပေါင်းချုပ်တစ်အုပ်နှင့် ဝတ္ထုတို
 ပေါင်းချုပ်တစ်အုပ်ကိုလည်း ထုတ်ဝေရန်စီစဉ်ထားပြီးဖြစ်၍ ဖတ်ရှု
 အားပေးကြရန် ကြိုတင်အသိပေးထားလိုက်ရပါသည်။

ယခု စာဖတ်သူတို့လက်ဝယ်သို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သော
 “အသည်းထဲကဟစ်ကြွေးသံနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ” စာအုပ်ပါဝတ္ထုများ
 မှာ မြဝတီ၊ ငွေတာရီ၊ ရောင်ပြန်၊ မနုစာရီ၊ သောကြာ၊ ရိုးမလှိုင်။
 ရွှေပြည်တန်းနှင့် အခြားမဂ္ဂဇင်းပေါင်းစုံတို့၌ပါရှိခဲ့ပြီးသော ဝတ္ထုများထဲမှ
 စာဖတ်သူတို့စိတ်ကြိုက်တွေ့ရှိမည့် ဝတ္ထု(၁၅)ပုဒ်ကို လက်ရွေးစင်များ
 အဖြစ် သီးသန့်ရွေးချယ်ထုတ်ဝေတင်ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်၍ စာဖတ်သူတို့
 ကြိုက်နှစ်သက်ကြလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မိပါသည်။ ဤဝတ္ထု(၁၅)ပုဒ်
 ထဲမှ (၁၅)ပုဒ်လုံးကိုဖြစ်စေ၊ အနည်းဆုံး(၁)ပုဒ်လောက်ကိုပင်ဖြစ်စေ
 စာဖတ်သူတို့ ဖတ်ရှုနှစ်သက်၍ သုတရသတစ်စုံတစ်ရာရရှိခံစားပြီး

အားရကျေနပ်မှုရရှိသွားသည်ဆိုလျှင်ပင် စာရေးသူအနေဖြင့် ဤစာအုပ်ကို ပြုစုရေးသားထုတ်ဝေရကျိုးနပ်ပြီး အားရကျေနပ်၍ ဝမ်းသာပီတိဖြစ်ရမည်ပင်ဖြစ်သည်။

ဤစာအုပ်ထုတ်ဝေနိုင်ရေးအတွက် အဘက်ဘက်မှ ဝိုင်းဝန်းအားပေးကူညီကြသော စာပေမိတ်ဆွေများနှင့် စာအုပ်များထုတ်ဝေတိုင်းအမြဲမပြတ် ကြည်ကြည်ဖြူဖြူမညီမညာ ခွင့်ပြုအားပေးလိုက်လျှာပေးတတ်သော ချစ်ဇနီးဒေါ်ကျင်ရွှေ၊ သားမောင်မင်းသူရ(ကာတွန်းမင်းသူရ)၊ သားမောင်မင်းဇော်၊ သမီးမဂျူးဂျူးတို့နှင့်အတူ ဤစာအုပ်ပါဝတ္ထုများကို ဖော်ပြပေးခဲ့ကြသော မဂ္ဂဇင်းများမှ အယ်ဒီတာချုပ်နှင့်ဝန်ထမ်းများ၊ ဤစာအုပ်ကိုထုတ်ဝေပေးသော ရန်အောင်စာပေမှ ဆရာတိုးထက်နှင့် ဆရာမချယ်ရီအောင်အပါအဝင် တာဝန်ရှိသူများအားလုံးတို့ကိုလည်း အထူးကျေးဇူးတင်ရှိပါကြောင်း ဝုဏ်ပြုမှတ်တမ်းတင်အပ်ပါသည်။

စာဖတ်ပရိသတ်များအနေဖြင့်လည်း ဤစာအုပ်ပါအကြောင်းအရာများကိုဖတ်ရှု၍ တန့်န့်အရသာခံစားကြရပြီး သုတရသများစွာတို့ကိုရရှိကြ၍ နှလုံးဟဒယလွန်ရွှင်ပျလျက် သက်ရှည်ကျန်းမာရွှင်လန်းနိုင်ကြပါစေ။

စာဖတ်ပရိသတ်များကို အစဉ်လေးစားလျက်
မင်းရွှေမင်း(တောင်ကုတ်)

လိုရာဆုတောင်း ပြည့်ပါတယ်

လိုရာဆုတောင်းပြည့်ပါတယ်

“ကဲ...မိန်းမရေ မြန်မြန်လုပ်ကွ၊ ပြီးရင်သွားကြရအောင်”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့ လာပါပြီ။ အစ်ကိုမောင်ရေ၊ ကဲသားလေး ကိုစော် မပြီးသေးဘူးလား။ မြန်မြန်လုပ် ဟိုမှာ ဖေဖေကြီးခေါ်နေပြီ သွားမယ် လာ”

အိမ်ရှေ့ခန်းမှ ဦးရွှေမောင်၏ ဆော်ခေါ်သံကြောင့် မီးဖိုချောင်ထဲ ၌ အလုပ်ရှုပ်နေကြသော ဇနီးသည် ဒေါ်ကျင်ရွှေနှင့်သားဖြစ်သူ မောင် မင်းစော်တို့နှစ်ဦး အိမ်ရှေ့ဘက်သို့အပြေးအလွှား ထွက်ခဲ့ကြသည်။

“ကဲ... လာလာ မြန်မြန်သွားကြရအောင် သိပ်မိုးချုပ်သွားရင် မကောင်းဘူး။ ပြီးတော့ မြို့ထဲကိုလည်း တစ်ပတ်လောက် လျှောက် ကြည့်ချင်သေးတယ်ကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကိုမောင်ရယ်၊ အစ်ကိုမောင်ရဲ့သဘောပါပဲ။ ကဲ တွေ့”

ဦးရွှေမောင်တို့သားအိမ် သားအဖသုံးယောက်တို့မှာ ညနေ၅

စားသောက်ပြီး၍ ဘုရားဖူးရင်း၊ လမ်းလျှောက်ရင်း ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ဦးရွှေမောင်သည် တောင်ကုတ်ဇာတိဖြစ်သော်လည်း တောင်ကုတ်မြို့နယ်နှင့် ကင်းကွာနေခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း ၄၀ ခန့်ကြာခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် မရောက်ဖြစ်ခဲ့။ သို့သော် လွန်ခဲ့သောအနှစ် ၃၀ ခန့်လောက်က သူ၏သားရတနာများကို သူ့မွေးရပ်ဇာတိ၊ ရွာမကျေးရွာ၌ ရှင်သာမဏေပြုရန် တစ်ခေါက်ရောက်ခဲ့ဖူးသည်။ ဦးရွှေမောင် ယခုတစ်ခေါက် ရောက်လာခြင်းအကြောင်းရင်းမှာလည်း အသက် ၈၅ နှစ်ကျော်အပြုဖြစ်သော သူ၏ဖခင်ကြီး အသည်းအသန်မမာမကျန်းဖြစ်နေ၍ လာရောက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးရွှေမောင်သည် တောင်ကုတ်မြို့သို့ရောက်လာတိုင်း မြို့ကျက်သရေဆောင် သမိုင်းဝင်ဖောင်တော်ဦးစေတီတော်မြတ်ကြီးအား အမြဲတမ်းဖူးမြော်လေ့ရှိသည်။ ယခုလည်း စကားတပြောပြောဖြင့် လမ်းလျှောက်လာခဲ့ကြရာ ဘုရားရင်ပြင်သို့ ရောက်ခဲ့ကြပြန်သည်။ ယခင်က ဘုရားရင်ပြင်ရှေ့မြေကွက်လပ်ကြီးတွင် ခန့်သားထည်ဝါလှသော ဓမ္မာရုံကြီးက ကျက်သရေရှိစွာဖြင့် နေရာယူထားပြီးဖြစ်သည်။ ဘုရားဖူးစဉ်သည်များ စိတ်နှလုံးကြည်နူးချမ်းမြေ့စရာပင်။ ဦးရွှေမောင်တို့ မိသားစုလည်း ဓမ္မာရုံအတွင်း ဦးစွာပထမဝင်ရောက်လေ့လာခဲ့ပြီး စေတီတော်မြတ်ကြီးအား လက်ျာရစ်ပတ်၍ ပူဇော်သဒ္ဓါပွားကြသည်။ ရောက်တုန်းရောက်ခိုက်အားရအောင် ဖူးကြသည်။

“ဖေဖေ သားတစ်ခု မေးချင်တယ်”

“ဪ...မေးပေါ့သားရဲ့၊ မေးမှ သိမှာပေါ့။ သား ဘာသိချင်လဲမေးလေ”

“သား ပထမဆုံးသိချင်တာကတော့ တောင်ကုတ်မြို့လို့ ဘာဖြစ်လို့ခေါ်တာလဲ။ ပြီးတော့ အခုသားတို့ဖူးနေရတဲ့ ဆုတောင်းပြည့်

ဖောင်တော်ဦးစေတီတော်မြတ်ကြီးကို ဘယ်တုန်းကတည်ထားခဲ့ကြတာလဲ။ သမိုင်းဝင်ဘုရားပဲလားဟင် ဖေဖေ”

မောင်မင်းမင်းဇော်က သူသိချင်သည်များကို သွက်လက်ဖျတ်လတ်စွာ မေးလိုက်သဖြင့် သူ့ဖခင်ဦးရွှေမောင်က သဘောကျနှစ်မြို့က်စွာပြုံးလိုက်ပြီး

“အေး သား သိပ်တော်တယ်။ ဒါသိသင့်သိထိုက်တဲ့ မေးခွန်းတွေပဲပေါ့ကွ။ ငါ့သား တော်တယ်ကွာ၊ ကဲ ဖေဖေပြောပြမယ်။ ဟောဒီ မေမေကြီးလည်း မှတ်ထားဦးနော်”

“အောင်မယ်လေး နားထောင်နေပါတယ် အစ်ကိုမောင်ရယ် ပြောသာပြောစမ်းပါ”

“ကောင်းပြီ။ ပြောမယ် ပထမဆုံးအနေနဲ့ တောင်ကုတ်မြို့လို့ ဘာကြောင့်ခေါ်ရလဲဆိုတဲ့မေးခွန်းကို အရင်ဖြေမယ်။ အင်း...ဒီမေးခွန်းကတော့ တော်တော်ကျယ်ပြန့်တယ်ကွ။ သမိုင်းဆရာတွေ၊ ရာဇဝင်ဆရာတွေ၊ ပါးစပ်ရာဇဝင်တွေကတော့ အများကြီး။ ပုံပြင်တွေကလည်း အများကြီးပါပဲကွာ။ ဒါပေမယ့် ဖေဖေက အထောက်အထားခိုင်လုံတိကျတဲ့အဖြေကိုပဲ ပြောပြမယ်။ မြန်မာ့စွယ်စုံကျမ်းအတွဲ (၅/တောင်) အရ ပြောပြရမယ်ဆိုရင် ရခိုင်ရိုးမတောင်ကို တောင်ကုတ်မြို့မှနေ၍ ကြည့်လျှင် တောင်ကုတ်မြို့ဘက်သို့ကုတ်၍ ဆင်းလာသယောင်ယောင်ရှိသည်ကိုအစွဲပြု၍ ၎င်းအရပ်ကိုလည်း တောင်ကုတ်ဟုခေါ်ကြသည်လို့ဖွင့်ဆိုထားတာကို ဖေဖေတို့လေ့လာဖတ်ရှုခဲ့ရတယ်သားရဲ့”

“ဟာ ဖေဖေကလည်း မြန်မာ့စွယ်စုံကျမ်းမှာပါတယ်ဆိုတော့ ဒါအမှန်ပဲပေါ့။ အခြားဘယ်လိုများ ဖွင့်ဆိုထားကြသေးလို့လဲ ဖေဖေရဲ့”

“အင်း...ဖွင့်ဆိုကြတာတွေကတော့ အများကြီးပေါ့သားရယ်။ ကဲပါ အဲဒါတွေကိုတော့ နောက်မှပဲအေးအေးဆေးဆေး ပြောပြမယ်။”

အခု ဖေဖေဆက်ပြောမှာက သားရဲ့ဒုတိယမေးခွန်းဖြစ်တဲ့ ဒီဖောင်တော်
 ဦးစေတီတော်မြတ်က သမိုင်းဝင်ဘုရားလားတဲ့။ ဟုတ်တယ်နော်။
 ကံ...ဖေဖေပြောပြမယ်။ သမိုင်းဝင်ဘုရားဟုတ်တယ်။ ပြောရမယ်
 ဆိုရင် မန္တလေးမဟာမြတ်မုနိရုပ်ရှင်တော်မြတ်ကြီးရဲ့သမိုင်းကိုပါ ပြော
 ပြဖို့ လိုလိမ့်မယ်သားရဲ့”

ဦးရွှေမောင်က သူ့ဖတ်မှတ်လေ့လာသိရှိထားသမျှ အထောက်
 အထားအကူအကားများဖြင့် သူ့ဇနီးနှင့်သားတို့ နားလည်စေရန် စိတ်ရှည်
 ရှည်ဖြင့် ရှင်းလင်းပြောပြနေသည်။

“မန္တလေးက မဟာမြတ်မုနိ ရုပ်ရှင်တော်မြတ်ကြီးကို ရနိုင်
 ပြည်နယ် ကျောက်တော်မြို့အနီး ရှေးခေတ်အခေါ် ဓညဝတီနန်းမြို့မှာ
 သက်ရှိထင်ရှား မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်တိုင် ရင်ငွေတော်ပေးပြီး
 သွန်းလုပ်ကိုးကွယ်ခဲ့ကြတယ်”

“ဟာ...ဖေဖေကလည်း ဒီလိုဆိုရင် ဘုရားကြီးက မန္တလေး
 ကို ဘယ်လိုရောက်သွားတာလဲ။ ပြီးတော့ ဒီဖောင်တော်ဦးစေတီတော်
 မြတ်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

သားဖြစ်သူ မောင်မင်းမင်းဇော်က သူသိချင်သည်များကို
 အလောတကြီး မေးနေလိုက်သည်။ မောင်မင်းမင်းဇော်မှာ အငယ်ဆုံး
 အထွေးဆုံးသားဖြစ်ပြီး ယခုနှစ်ဆယ်တန်းပြေထားပြီး ဖြစ်သည်။ သွက်
 လက်ချက်ချာ၍ ဗဟုသုတလေ့လာလိုက်စားတတ်သည့် အလေ့အကျင့်
 ရှိသည်။

“ဪ...ဆိုင်တာပေါ့သားရယ်၊ ဖေဖေပြောပြမယ် သေသေ
 ချာချာ မှတ်ထား။ ဟိုတုန်းက ရနိုင်ပြည်မှာ တတိယ ဓညဝတီခေတ်ကို
 အုပ်စိုးခဲ့တဲ့ စန္ဒသူရိယမင်း ထီးနန်းအုပ်စိုးနေတဲ့ကာလ သက္ကရာဇ်
 ၁၂၃ ခုနှစ်မှာပဲ မန္တလေးဒေသမှာလည်း ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူခဲ့

တယ်။ စန္ဒသူရိယမင်းဟာ ဘုရားရှင်ကို ဖူးမြော်ချင်လွန်းလို့ ဖူးတွေ့ရပါလို့ကြောင်း အကြိမ်ကြိမ်ဘုတောင်းနေခဲ့တယ်။ အဓိဋ္ဌာန်ပြုပြီးလည်း အကြိမ်ကြိမ် ပင့်ဆောင်နေခဲ့တယ်တဲ့”

“ဟာ...ဖေဖေကလည်း ဟိုးအဝေးကြီးမရွှိမဒေသမှာရှိနေတဲ့ ဘုရားရှင်ကို ဓညဝတီရခိုင်ပြည်ကို ကြွလာဖို့အတွက် စိတ်မှန်းနဲ့ပင့်လို့ ရပါ့မလား ဘုရားရှင်သိနိုင်ပါ့မလား”

“အိုး...ဟဲ ဟဲ ရတာပေါ့ သားရဲ့။ အင်း...အထောက်အထား နဲ့ပြောရမယ်ဆိုရင် ဆရာကြီးဦးမောင်မောင်တင်(မဟာဝိဇ္ဇာ)ရေးတဲ့ မန္တလေးမဟာမြတ်မုနိဘုရားစာအုပ်နှင့် ရခိုင်ရာဇဝင်စာအုပ်တွေမှာ ဖော်ပြထားတာပဲ။ စန္ဒသူရိယမင်းက ဘုရားရှင်ကို အဓိဋ္ဌာန်နဲ့ပင့်ဖိတ် လိုက်တာကို ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် သိမြင်တော်မူတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဘုရားရှင်က စန္ဒသူရိယမင်းနှင့် ငါဘုရားသည် ရှေးဘဝက မကွာတူဖက် မိတ်ဆွေရင်းဖြစ်ခဲ့ဖူးပေ၏။ ထိုကျေးဇူးကိုထောက်၍ ဖူးမြော်လိုခြင်းပြင်းပြရာသည်။ ရခိုင်ပြည်ကို မဖြစ်မနေ ကြွသွားရမည် သာတည်းလို့ ဘုရားရှင်မိန့်တော်မူခဲ့တယ် သားရဲ့”

“နေ...နေပါဦး၊ အစ်ကိုမောင်ကို ညီမတစ်ခု မေးချင်တယ်”

“ဪ...မေးပါဗျာ၊ မေးပါ”

“ခုနက အစ်ကိုမောင်ပြောတဲ့ ဓညဝတီရခိုင်ပြည်ဆိုတာ ဘုရားရှင်လက်ထက်ကတည်းကပင် ရှိနေခဲ့တာလား၊ အဲဒီကတည်းက ဓညဝတီရခိုင်ပြည်လို့ ခေါ်လို့လား ကဲ ပြောပါဦး”

ငြိမ်၍ နားထောင်နေသော ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်ကျင်ရွှေက သူသိချင်သည်ကို ဝင်မေးလိုက်သည်။

“ဟာ...ရှိတာပေါ့ကွာ၊ တိတိကျကျပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ရခိုင်ပြည်ဆိုတာ ရှေးနှစ်ပေါင်းမြောက်များစွာကပင် လူမျိုးနွယ်တစ်ခု

အခြေချနေထိုင်ရာ၊ ပျော်မွေ့ရာ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်အဖြစ် တည်ရှိခဲ့
 တယ်။ ရခိုင်ပြည်မှာ ဝေသာလီခေတ်ဦးမှစပြီး ရေတွက်လိုက်မယ်ဆိုရင်
 ရှေးနှစ်ပေါင်း ခုနစ်ထောင်ကျော်လောက်ကပင် ခညဝတီရခိုင်ပြည်ရယ်
 လို့ အတည်တကျရှိနေခဲ့တယ်ဆိုတာ သမိုင်းရာဇဝင်အထောက်အထား
 အရ သိရှိကြရတာပေါ့ကွာ။ ဒါကြောင့် ခညဝတီမြို့ကို ပထမဆုံးစတင်
 တည်ထောင်ခဲ့တဲ့ မာရယူမင်းဟာဆိုရင် ကမ္ဘာ့သမိုင်းမှာ ဆူမာရီယံတို့
 ပေါ်ပေါက်ချိန်(ဘီစီ ၃၃၂၆)နှင့် ခေတ်ပြိုင်ကျရောက်နေတဲ့အတွက်
 ခညဝတီရခိုင်ပြည်ဆိုတာဟာ မနေ့တစ်နေ့ကမှ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့တာ
 မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်းတို့သိထားဖို့လိုတယ်နော်။ သားလေးလည်း
 သေသေချာချာ ဗုတ်ထားပေါ့။ နောင်တစ်ချိန် မသိတဲ့လူကို ကိုယ်က
 ပြန်ပြီး ဖောက်သည်ချပြောပြရတာပေါ့ကွာ။ ကဲကဲ...ဟောဒီဆုတောင်း
 ပြည့် ဖောင်တော်ဦးစေတီမြတ်ကြီးသမိုင်းကို ဆက်ပြောပြမယ်နော်
 သား**

ဦးရွှေမောင်က စကားကိုရှည်လျားစွာပြောလိုက်၍ မောသွား
 သဖြင့် လေကိုဝအောင်ရှူသွင်းလိုက်ပြီး ခါးကိုဆန့်ထုတ်လိုက်သည်။

**ဒီလိုဆိုရင် သက်ရှိထင်ရှားဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် ခည
 ဝတီရခိုင်ပြည်ကို ကြွမြန်းရောက်ရှိခဲ့တယ်ပေါ့နော် အစ်ကိုမောင်**

**အေး...ဟုတ်တယ်ကွ၊ တိုတိုပြောရရင်ကွာ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ
 ဘုရားဟာ နောက်ပါတပည့်ငါးရာသော ရဟန်းများနှင့်အတူ သိကြား
 မင်းဖန်ဆင်းပေးထားတဲ့ ပြသဒ်ယာဉ်ပျံထက်မှာ ကိန်းဝပ်စံပယ်တော်
 မူပြီး မဟာသက္ကရာဇ် ၁၂၃ ခုနှစ် တပို့တွဲလပြည့်နေ့မှာ ရာဇဝါဟ်
 ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်ကနေ ရခိုင်ပြည် ခညဝတီမြို့ကို ဒေသစာရီ
 ကြွမြန်းခဲ့ပြီး ကျောက်တော်တောင်တန်းထိပ်မှာ သက်ဆင်းရပ်တန့်တော်
 မူနေတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ မြင့်မိုရ်သီတာ တောတောင်လုံး တုန်လှုပ်

ချောက်ချားပြီး မြေငလွင်တုန်လှုပ်ခဲ့တယ်။ ဗုဒ္ဓနိမိတ်တွေလည်း ပြင်းထန်စွာဖြစ်ပေါ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီလို ထူးခြားတဲ့နိမိတ်တွေ ပြလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်၊ စန္ဒသူရိယမင်းကြီးလည်း နန်းတော်ကနေ ငါးမိုင်လောက်ဝေးတဲ့ ကျောက်တော်တောင်ထိပ်ကို နောက်ပါအခြေအရံစစ်သည် ဗိုလ်ပါများနှင့်အတူ မြတ်စွာဘုရားရှင်တော်ထံမှောက် လာရောက်ဖူးတွေ့တာပေါ့။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားကလည်း ဝမ်းပန်းတသာ တရားရေအေးတိုက်ပေးလိုက်တော့ ဘုရားဖူးပရိသတ်အပေါင်း ယောက်ျား၊ မိန်းမတစ်သောင်းတို့ဟာလည်း သောတာပန်တည်ကြပြီး တချို့လည်း ဘိက္ခုနီထေရီနှင့် ဘိက္ခုထေရာတွေဖြစ်သွားခဲ့ကြတယ်။”

ဦးရွှေမောင်မှာ သူသိထားဖတ်ထားမှတ်ထားသမျှကို သူသားနှင့်ဇနီးတို့ သဘောပေါက်အားလည်အောင် ရှင်းပြပေးသည်။ ဆုတောင်းပြည့် ဖောင်တော်ဦးစေတီတော်မြတ်ကြီး၏ ရင်ပြင်တွင် သူတို့သားအမိသားအဖတစ်စု အေးအေးဆေးဆေးဘုရားဖူးရင်း စကားပြော၍ ကောင်းနေကြသည်။ အချိန်မှာလည်း ည ၆ နာရီကျော်နေပြီဖြစ်၍ ဘုရားရင်ပြင်တစ်ခုလုံး လျှပ်စစ်ရောင်စုံမီးတို့ဖြင့် ရှုမငြီးဖွယ် သပ္ပာယ်လျက်ရှိနေသည်။

“နေပါဦး ဖေဖေရဲ့၊ ဖေဖေပြောတဲ့အထဲမှာ ဘုရားရှင်ရဲ့တရားကို နားကြားလိုက်ရလို့ တချို့လည်း ဘိက္ခုနီထေရီနှင့် ဘိက္ခုထေရာတွေ ဖြစ်သွားကြတယ်ဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲဟင် ဖေဖေ”

“ဪ အေးအေး၊ ဘိက္ခုထေရာဆိုတာ ရဟန္တာ ယောက်ျား၊ ဘိက္ခုနီထေရီဆိုတာကတော့ ရဟန္တာမတွေဖြစ်သွားကြတယ်လို့ ပြောတာပေါ့ကွာ။ စန္ဒသူရိယမင်းကြီးရဲ့ မိဖုရားပဒုမ္မာဒေဝီနှင့် သမီးတော် သုရမာတို့လည်း ဘိက္ခုနီထေရီ ရဟန္တာမတွေ ဖြစ်သွားခဲ့ကြတယ်။ ပြီးတော့ စန္ဒသူရိယမင်းကြီးကိုယ်တော်တိုင်လည်း ဘုရားရှင်ကို နန်း

တော်သို့ကြွရောက်သီတင်းသုံးပါရန် ပင့်လျှောက်လိုက်တဲ့အတွက် နန်း
 တော်မှာ ၇ ရက်တိတိ ရေမရောတဲ့ ယနာနို့ဆွမ်းကို ဆက်ကပ်လှူဒါန်း
 ခွင့်ရခဲ့တယ်။ စန္ဒသူရိယမင်းကြီးကလည်း ဒီမျှလောက်လှူဒါန်းခွင့်
 ရတာလောက်နဲ့ အားမရနိုင်ဖြစ်ပြီး နန်းတော်နဲ့မနီးမဝေးမှာ ကျောင်း
 ဆောက်၍ လှူဒါန်းလိုပါကြောင်း လျှောက်ထားလိုက်တဲ့အခါမှာ
 ဘုရားရှင်က လက်မခံဘဲ နုစဉ်ဘဝကကျင်လည်ခဲ့ဖူးတဲ့(ဝက်သမို့
 တောင်)ကို ညွှန်ပြလိုက်တဲ့အတွက် အဲဒီတောင်မှာရွှေကျောင်းဆောင်
 ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခဲ့တယ်လို့ ဆိုတယ်။ အမေကြီးရော မှတ်မိရဲ့လား။
 ပျင်းနေပြီလား ဟဲ့ဟဲ့”

“အောင်မယ်လေး...နားထောင်နေပါတယ် ဖေကြီးရယ်၊
 ကံ...ဒါနဲ့ စန္ဒသူရိယမင်းကြီးရော ဘာဖြစ်သွားလဲ။ ဆက်ပြောပြပါဦး
 လေ”

ဦးရွှေမောင်စကားပြောနေစဉ် ဟိုဘက်ကြည့်လိုက် သည်ဘက်
 ကြည့်လိုက်လုပ်နေသော ဇနီးသည် ဒေါ်ကျင်ရွှေအား ဦးရွှေမောင်က
 လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ဇနီးသည် ဒေါ်ကျင်ရွှေကလည်း သူနားထောင်
 နေသည့်အကြောင်း၊ စိတ်ဝင်စားလျက်ရှိကြောင်း သိရှိစေရန် ခင်ပွန်း
 သည်အား စကားကိုဆက်ပြောခိုင်းလိုက်သည်။

ဦးရွှေမောင်က

“ဟာ စန္ဒသူရိယမင်းကြီး ဘာဖြစ်ရမှာလဲ။ သူက ဘုရားရှင်
 ကို ဖူးလို့မဝ၊ တရားနာလို့မဝနိုင်အောင် ဖြစ်နေလေတော့ ဘုရားရှင်
 ပြန်ကြွသွားရင် ဘုရားရှင်ကိုယ်စား ဖူးမြော်နေနိုင်ဖို့အတွက် ရုပ်ပွား
 တော်တစ်ဆူ သွန်းလုပ်ခွင့်ပြုပေးဖို့ လျှောက်ထားလို့ မဟာမြတ်မုနိ
 ပုံတော် သွန်းလုပ်ခွင့်ပြုတော်မူခဲ့တယ်”

“နေ...နေပါဦး၊ အစ်ကိုမောင်ကို မေးရဦးမယ်။ မဟာမြတ်မုနိ

ရုပ်ရှင်တော်မြတ်ကြီးကို ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် သွန်းလုပ်ပေးခဲ့တယ် လို့ ညီမကြားဖူးတယ်။ အဲဒါ ဟုတ်လားဟင် အစ်ကိုမောင်”

“ဪ...အဲဒါကတော့ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် သွန်းလုပ် တာတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲကွာ၊ အေး...ဒါပေမယ့် စန္ဒသူရိယမင်းကြီး ဟာ မုနိ ၈ ဆူမှာ အကြီးဆုံးဖြစ်တော်မူမည့် ကိုယ်စားတော် မဟာမုနိ ရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီးကို ဘုရားရှင်နဲ့တစ်ဆံခြည်မျှ မလွဲရလေအောင် သေသေချာချာ စေ့စေ့စပ်စပ်ကြီးကြပ်ပြီး တစ်ညလုံးသွန်းလုပ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအခါမှာ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်ကလည်း မိမိရင်ငွေတော်ကိုပွတ် သပ်ပြီး ခုနစ်ကြိမ်ခုနစ်ခါ ထည့်သွင်းပေးခဲ့တဲ့အတွက် အသက်ဝင်ပြီး ‘မဟာမုနိရုပ်ရှင်တော်မြတ်’ ရယ်လို့ ယခုတိုင်ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲနေခဲ့ကြတာ ပေါ့။ ကဲ...တိုတိုပြောရရင်တော့ကွာ အဲဒီရုပ်ပွားတော်ကို မဟာ သတ္တရာန် ၁၂၃ ခုနစ် ကဆုန်လပြည့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မှာ စတင်သွန်းလုပ်ခဲ့ တာဟာ နောက်တစ်နေ့ကဆုန်လဆုတ် ၁ ရက်နေ့ ကြာသပတေးနေ့ နံနက် နေထွက်ချိန်ရောက်မှပဲ လုံးဝပြီးစီးခဲ့တယ်တဲ့။ ကဲ...မှတ်မိကြ ပြီလားကွာ”

ဦးရွှေမောင်က စကားကိုအဆုံးသတ်ရင်း နားထောင်နေကြတဲ့ ဇနီးနှင့်သားကို မေးလိုက်သည်။ သားဖြစ်သူ မောင်မင်းမင်းစော်က သူသိချင်သည်များကို ဆက်မေးလိုက်ပြန်သည်။

“မဟာမုနိရုပ်ပွားတော်မြတ်ဆိုတာ အခုသားတို့ဖူးတွေ့နေရတဲ့ ဖောင်တော်ဦးစေတီထဲက ရုပ်ပွားတော်မြတ်ကို ပြောတာလားဟင် ဖေဖေ”

“ဟာ...ဘယ်ဟုတ်မလဲ သားရဲ့၊ ဘုရားရှင်ကိုယ်တိုင် ရင်ငွေ ပေးပြီး သွန်းလုပ်ခဲ့တဲ့ ရုပ်ရှင်တော်မြတ်ကြီးဆိုတာက မန္တလေးမှာ ကိုးကွယ်ထားတဲ့ ဘုရားကြီးပေါ့သားရဲ့၊ အခု သားဖူးတွေ့နေရတဲ့

ဟောဒီဟောင်တော်ဦးစေတီထဲက မဟာမုနိရုပ်ပွားတော်ကတော့ မန္တလေးက ဘုရားကြီးဟာ ဒီနေရာမှာ ဟောဒီနေရာမှာ ဆွေတ္တသီတင်းသုံးနေခဲ့တာကို အမှတ်တရဖြစ်စေဖို့အတွက် ထုလုပ်ကိုးကွယ်ထားကြတဲ့ ရုပ်ပွားတော်ဖြစ်တယ်။ မှတ်ထားဦးနော်”

ဦးရွှေမောင်က သားဖြစ်သူ မောင်မင်းမင်းဇော်၏ ဦးခေါင်းကို လက်ဝါးဖြင့်ပုတ်လိုက်ရင်း ပြောပြလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သားဖြစ်သူက ဆက်လက်မေးမြန်းသည်။

“ဖေဖေ ဒါဆိုရင်ရခိုင်ကပင့်လာတဲ့ မဟာမြတ်မုနိရုပ်ပွားတော် မြတ်ကြီးက မန္တလေးကို ဘယ်လိုဘယ်ပုံရောက်သွားတာလဲဟင် ဖေဖေ”

“အေး...သိရမှာပေါ့ကွာ၊ ဒါဟာ သိထားသင့်တဲ့အချက်ပဲ။ ဒီက မေကြီးလည်း သေသေချာချာ နားထောင်၊ ကဲ...ထိုင်နေရတာလည်း ညောင်းလှပြီကွာ ကဲ...ထ”

ဦးရွှေမောင်တို့ သားအမိသားအဖသုံးယောက် စေတီတော်ကို လက်ယာရစ်လှည့်ပတ်ရင်း လေကောင်းလေသန်ရှုရှိုက်ရင်း စကားပြောလာခဲ့ကြသည်။

“ဘုရားရှင် ရင်ငွေတော်ပေးထားတဲ့ မဟာမြတ်မုနိ ရုပ်ရှင်တော်မြတ်ကြီးဟာ ဓညဝတီနန်းမြို့ရဲ့ မြောက်ဘက်သီရဂုဝတ်တောင်ပေါ်မှာရှိတဲ့ ပရိဝုဏ်သိမ်တော်ကြီးအတွင်းမှာ သီတင်းသုံးနေခဲ့တဲ့အတွက် ရခိုင်တစ်နယ်လုံးသာယာပြီး သာသနာတော် ထွန်းလင်းတောက်ပခဲ့တယ်။ ဘုရားပုထိုးစေတီများလည်း ပုဂံပြည်မှာလိုပဲ အင်မတန်ပေါများခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ရခိုင်ဘုရားတွေကို ရေတွက်တဲ့အခါ(ပိတောက်ရွှေဝါ ဝင်းဝင်းဝါ၍)လို့ မှတ်တမ်းပြုခဲ့ကြတယ်။ ပြီးတော့ (သဇင် ယန်းခိုင်တမြိုင်မြိုင် ရခိုင်ဘုရားပေါင်း)လို့လည်း အဆိုရှိခဲ့ကြသေးတယ်ကွ

သားရဲ့၊ အဲဒီအဆိုနှစ်ရပ်ကို ပေါင်းလိုက်ရင် ဓညဝတီရခိုင်ပြည်မှာ ဘုရားပုထိုးပေါင်း မြောက်များစွာတည်ရှိခဲ့တယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့ကွာ”

ဦးရွှေမောင်က ပြောလက်စစကားကို ရပ်ထားလိုက်ပြီး အဝေးသို့ ငေးနေလိုက်သည်။ သူ့ခန်းနှင့်သားတို့ကလည်း မည်သို့မျှဝင်မမေးကြတော့ဘဲ ငြိမ်သက်စွာနေလိုက်ကြသည်။

“ဒါပေမယ့် သားရယ်၊ စန္ဒသူရိယမင်းလက်ထက်ပြီးတော့ နောက်ထပ်မင်းဆက်တော်တော်များများထိ သာသနာတော် ဓညပင်ထွန်းကားနိုင်ခဲ့ပေမယ့် နောက်ဆုံးမှာ ဓမ္မရာဇ်ရာဇာမင်း နတ်ရွာစံပြီးတဲ့နောက် အဲဒီမင်းရဲ့ တူတော်စပ်သူ(လက်ဝဲပျံသတိုးအောင်)ဆိုသူဟာ မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၁၄၄ ခုနှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလဆုတ် ၁၄ ရက် တနင်္ဂနွေနေ့မှာ နန်းတက်ခဲ့တယ်။ အဲဒီနေ့ကစပြီး ဓညဝတီရခိုင်တစ်ပြည်လုံး မင်းမဲ့စရိုက်ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ အချင်းချင်းလုယက်ဖျက်ဆီးတိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်လာလို့ ပြည်သူတွေလည်း ဟိုပြေးသည်ပြေးနှံ့ ကျိုးလန့်စာစားဘဝ ရောက်ခဲ့ကြရတယ်”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ဖေဖေ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ သားရယ်၊ အုပ်ချုပ်ခဲ့တဲ့ရှင်ဘုရင် ညံ့ဖျင်းလို့ပေါ့ကွာ။ အုပ်ချုပ်စိုးစံတဲ့ ရှင်ဘုရင်သာ အရည်အချင်းပြည့်ဝခဲ့ရင် ယခင်ကလို တိုင်းပြည်သာယာအေးချမ်းပြီး စီးပွားတိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးမှာပေါ့။ အဲဒီခေတ်က ရခိုင်ရှင်ဘုရင်ရဲ့ အုပ်ချုပ်မှုညံ့ဖျင်းခဲ့လို့ တိုင်းပြည်ဖရိဖရဲ ဖြစ်နေတဲ့အတွက် မန္တလေးနေပြည်တော်က ဘိုးတော်မင်းတရားကြီးကိုယ်တော်တိုင်က တာဝန်ပေးအပ်လိုက်တဲ့ အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာမင်းသားဟာ ဓညဝတီရခိုင်ပြည်ကိုသိမ်းပိုက်ဖို့ ချီတက်လာတယ်။ ၁၁၄၆ခုနှစ်၊ ပြာသိုလဆုတ် ၇ ရက်နေ့မှာ မြောက်ဦးမြို့ကိုသိမ်းပြီး တပို့တွဲလဆန်း ၁၁ ရက်နေ့မှာ ရခိုင်တစ်ပြည်လုံးကို အပြီးအပိုင်သိမ်းပိုက်ခဲ့တယ်”

ဦးရွှေမောင်တို့မိသားစုမှာ ဘုရားရင်ပြင်၌ လက်ယာရစ်လှည့် ပတ်လျှောက်လှမ်းနေကြရင်း ညောင်းညာလာသဖြင့် ရင်ပြင်၏ လှရှင်း ရာထောင့်တစ်နေရာ၌ ထိုင်လိုက်ကြသည်။ ဘုရားရင်ပြင်တစ်ခုလုံးမှာ လည်း လျှပ်စစ်မီးရောင်နံ့ဖြင့် လင်းထိန်နေသည်။ ဖောင်တော်ဦးစေတီ မြတ်ကြီးမှာလည်း ညအချိန်တွင် လျှပ်စစ်ရောင်နံ့မီးတို့ဖြင့် ကြည်ညို သဒ္ဓါပွားစရာလွန်စွာ သပ္ပာယ်လျက်ရှိနေသည်။ ဘုရားရင်ပြင်တစ်ခုလုံး လည်း ကြေးစည်သံ၊ တရားဓမ္မသံတို့နှင့်အတူ ဘုရားဖူးများဖြင့် ရွှေငြီး ဖွယ် သာယာလှပလျက်ရှိနေသည်။

“ဟာ ဖေဖေကလည်း သားသိချင်နေတာက ဟောဒီဖောင် တော်ဦးစေတီမြတ်ကြီးဟာ သမိုင်းဝင်ဘုရားလား၊ ဘယ်တုန်းက တည်ထားခဲ့သလဲလို့ မေးတာပါဖေဖေရာ”

မောင်မင်းမင်းဇော်က စိတ်မရှည်တော့သည့်လေသံမျိုးဖြင့် သူသိချင် ဇွတ်အတင်းမေးနေတော့သည်။ ဦးရွှေမောင်က သား၏ပခုံး ကို သိုင်းဖက်လိုက်ရင်း

“အား...ဟား...ဟား...ဟား...သားက သိပ်လောတာပဲ ကွာ၊ စကားပြောတယ်ဆိုတာ အဆက်အစပ်နဲ့ အကျိုးအကြောင်းနဲ့ ပြောမှ ထိရောက်သေချာပြီး မှတ်မိလွယ်တယ်ကွ သားရဲ့။ ကံ... နားထောင် ဖေဖေဆက်ပြောပြမယ်။ အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာမင်းက ရခိုင်ပြည် ကိုသိမ်းပိုက်ပြီး မင်းမိဖုရား၊ အခြွေအရံများ၊ နန်းစဉ်ရတနာများနှင့်အတူ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ရဲ့ ကိုယ်ပွားတော်ဖြစ်တဲ့ မဟာမြတ်မုနိရုပ်ရှင်တော်မြတ် ကြီးကိုပါ မန္တလေးနေပြည်တော်သို့ ပင့်ဆောင်သွားခဲ့တယ်။ မဟာမုနိ ရုပ်ရှင်တော်မြတ်ကြီးကို ၁၁၄၆ ခုနှစ်၊ တပို့တွဲလဆန်း ၁၃ ရက်နေ့ မှာ မဟာမြတ်မုနိရုပ်ရှင်တော်မြတ် သီတင်းသုံးတည်ရှိရာ ပရိဝုဏ် သိမ်တော်ထဲမှ လက်လှန်လေးရာလောက်ဝေးတဲ့ ဈေးချောင်းကမ်းဆိပ်

အထိ မင်းခမ်းမင်းနားနဲ့ ပင်ပင်ပန်းပန်း ခဲရာခဲဆစ် ပင့်ဆောင်ခဲ့ကြ
တယ်။ အဲဒီဆိပ်ကမ်းကမှတစ်ဆင့် ကရဝိတ်ဖောင်တော်မှာတင်ပြီး
ဘေးဘယ်ညာမှာ ရွှေလောင်းလှေ ငွေလောင်းလှေတွေနဲ့ ပင့်ဆောင်
လာခဲ့တာဟာ မြောက်ဦးမြို့ဆိပ်ကမ်းကိုရောက်တော့ မြို့သူမြို့သားတွေ
က ဆွမ်း၊ ကွမ်း၊ လက်ဖက်၊ သောက်တော်ရေ၊ အမွှေးနံ့သာ ဆီမီး
ရောင်စုံတွေနဲ့ ပူဇော်လိုက်ကြတာဟာ ပွဲတော်ကြီးတမျှ စည်ကားခဲ့တယ်
ကွ။

အေး...အဲဒါကမှ တစ်ဆင့် မြစ်ကြောင်းအတိုင်းပင့်ဆောင်လာ
လိုက်တာဟာ ၁၁၄၆ ခုနှစ် တပို့တွဲလဆုတ် ၇ ရက်နေ့မှာ ဟောဒီ
တောင်ကုတ်မြို့ဆိပ်ကမ်းကို ရောက်ရှိခဲ့တယ်။ တောင်ကုတ်မြို့သူ
မြို့သားတွေက သောင်းသောင်းဖျူဖျူ ကြိုဆိုပွားမြော်ခဲ့ကြတယ် သားရဲ့။
ကျေနပ်ပြီလား၊ ဒီက မေကြီးရော မှတ်မိရဲ့လား၊ ဟဲ...ဟဲ ညောင်း
နေပြီလား၊ ဖျင်းနေပြီလား ဟဲ...ဟဲ”

“အခုလို စိတ်ရှည်လက်ရှည်နဲ့ ပြောပြတဲ့အတွက်လည်း
အစ်ကိုမောင်ကို အထူးကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

ဦးရွှေမောင်၏ ဇနီးဒေါ်ကျင်ရွှေက ခင်ပွန်းသည်၏ လက်
မောင်းရင်းကို ဆွဲကိုင်လှုပ်ရမ်းရင်း ဝမ်းသာအားရ ရွှင်ဖျဏ္ဍာဖြင့် ပြော
ပြလိုက်သည်။

“ကဲ...ကဲ ဒီနေရာမှာထိုင်တာကြာပြီ စကားပြောရတာပိုပြီး
အသက်ဝင်အောင် ဟိုဘက်နားက မဟာမြတ်မုနိရုပ်ပွားတော်ကိုဖူးမြော်
ရင်း ပြောပြတာပေါ့ကွာ လာ...ထ”

သားအမိ သားအဖ ၃ ယောက် မဟာမုနိရုပ်ပွားတော်ကိုဖူး
မြော်ရင်း ဆုတောင်းနေလိုက်ပြန်သည်။

“ဒီစေတီအကြောင်းကို ဖေဖေ ဆက်ပြောပြမယ်။ မဟာမုနိ

ရုပ်ရှင်တော်မြတ်ကြီး တောင်ကုတ်မြို့ဆိပ်ကမ်း ယာယီခံကျောင်းတော်
 မှာ စံမြန်းသီတင်းသုံးနေခဲ့တာ တစ်လခန့်ကြာတဲ့အခါမှာ အိမ်ရှေ့
 ဥပရာဇာကလည်း မဟာမုနိရုပ်ရှင်တော်မြတ်ကြီး အချိန်ကာလအတော်
 ကြာကြာ သီတင်းသုံးစံမြန်းတော်မူခဲ့တာကို အမှတ်တရဖြစ်စေဖို့နဲ့
 နောင်လာနောင်သားတို့ အမှတ်တရဖြစ်စေဖို့အတွက်ရည်ရွယ်ပြီး စေတီ
 တော်တစ်ဆူတည်ထားခဲ့ဖို့ ဆန္ဒဖြစ်ပေါ်လာတဲ့အတွက် အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာ
 ကိုယ်တော်တိုင် ဘုရားဝတ္ထုကနယ်မြေသတ်မှတ် ပန္နက်ရိုက်ပေးခဲ့တယ်။
 ပြီးတော့ ရှေးရခိုင်မင်းအဆက်ဆက် နန်းဦးမှာကိုးကွယ်ခဲ့ကြတဲ့ ဓာတ်
 တော် ၁၂ ဆူကိုပါ ဌာယနာပြီး တောင်ကုတ်မြို့ ဖောင်တော်ဦးဆူတောင်း
 ပြည့်စေတီတော်မြတ်ကြီးကို ၁၁၄၆ ခုနှစ်၊ တပေါင်းလထဲမှာ တည်ထား
 ပြီးစီးခဲ့တဲ့အတွက် နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်းမှာလည်း တပေါင်းလဆန်း ၁၀
 ရက်နေ့မှ လဆုတ် ၁ ရက်နေ့အထိ ဖောင်တော်ဦးဘုရားပွဲတော်ကို
 စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာနဲ့ပဲ ကျင်းပကြတယ်။ အဲဒီမှာ ကုန်းပွဲရေပွဲတွေ
 လည်း ပါတယ်။ မိုးရာလှေပြိုင်ပွဲနဲ့ ကျင်းကိုင်ပွဲတွေ၊ ဇာတ်သဘင်ပွဲ
 တွေ ပါတာပေါ့ကွာ။ သိပ်ဖျော်စရာကောင်းတဲ့ ပွဲပဲပေါ့ကွာ”

“ဟာ...သားလည်း ကြီးဖူးချင်လိုက်တာ ဖေဖေရာ၊ ဩတ်...
 ဒါနဲ့ ဖေဖေ မဟာမုနိရုပ်ရှင်တော်မြတ်ကြီး မန္တလေးကိုရောက်အောင်
 ဘယ်လိုပင့်ဆောင်သွားကြတာလဲ ဟင်”

“အေး...ဖေဖေပြောပြမယ်။ ဟောဒီဖောင်တော်ဦး စေတီ
 တော်မြတ်ကြီးမှာ ကိန်းဝပ်စံပယ်တော်မူနေခဲ့တဲ့ မဟာမုနိရုပ်ရှင်တော်
 မြတ်ကြီးကို တောင်ကုတ်တောင်ကြားလမ်းကပဲ စွပ်ဖားလှည်းနဲ့ပဲ
 ခဲရာခဲဆစ်ပင့်ဆောင်သွားကြတယ်။ ပန်းတောင်းကိုရောက်တဲ့အခါ
 ရွှေဖောင်တော်နှစ်စင်းတွဲနဲ့ ဧရာဝတီမြစ်ကြောင်းအတိုင်း ပင့်ဆောင်သွား
 ခဲ့ကြတာဟာ ၁၁၄၇ခုနှစ် ကဆုန်လပြည့်ကျော် ၁၂ရက် ကြာသပတေး

နေ့မှာ စစ်ကိုင်းမြို့ကိုရောက်ပြီး အဲဒီလပြည့်ကျော် ၁၅ ရက်နေ့မှာပဲ အမရပူရရွှေမြို့တော်ကို ချောမောစွာရောက်ရှိသွားခဲ့ကြတယ်ကွ။ ကဲ... သား ဟောဒီတောင်ကုတ်မြို့ ဆုတောင်းပြည့်ဖောင်တော်ဦးစေတီရဲ့ သမိုင်းကြောင်းကို သိလိုက်ပြီမဟုတ်လား၊ မှတ်ကျောက်မှတ်ခိရဲ့လားကွ ဟေ ဟဲ...ဟဲ”

ဦးရွှေမောင်က သူ၏သား မောင်မင်းမင်းဇော်၏ဦးခေါင်းကို ယုယကြင်နာစွာပွတ်သပ်ရင်း ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့...မှတ်ခိပါတယ် ဖေဖေ”

“အေး...အေး စွဲစွဲမြဲမြဲမှတ်သားထားပေါ့ကွာ။ နောင်တစ်ချိန်မှာ ဘုရားသမိုင်းကို မသိသေးတဲ့လူနဲ့တွေ့ရင် သားကတစ်ဆင့်ပြန်ပြောပေါ့ကွာနော်။ ဝစ်ကုသိုလ်ရတာပေါ့။ ကုသိုလ်ဆိုတာ ယူတတ်မှရတာကွ။ ဒါနဲ့ ဆက်ပြောလိုက်ရဦးမယ်။ ဒီဖောင်တော်ဦးစေတီတော်ကြီးကို တည်ဆောက်ခဲ့စဉ်ကတော့ ဉာဏ်တော် ၁၀ တောင်ပဲရှိခဲ့တယ်ကွ။ နောက်တော့ ဘုရားဒါယိကာမကြီး ဒေါ်ရွှေမယ်က ၁၂၇၁ ခုနှစ်မှာ မန္တလေးမြို့မှာရှိတဲ့ အိမ်တော်ရာစေတီတော်ကြီးနဲ့ ထပ်တူထပ်မျှပုံတူကျအောင် ပြန်လည်မွမ်းမံတည်ထားခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ဒီစေတီတော်မြတ်ကြီးက သိပ်တန်ခိုးကြီးတယ်ကွ သိလား။ ၁၃၀၃ ခုနှစ် တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့ဟာ တောင်ကုတ်မြို့ကို ကျယ်တပ်က ဝန်းကြံခဲ့တဲ့နေ့ပေါ့ကွ။ အဲဒီနေ့ကစပြီး တောင်ကုတ်မြို့ဟာလည်း ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးရဲ့ ဝှံ့ဒဏ်၊ အမြောက်ဒဏ်ကြောင့် လူနေတိုက်တာ အဆောက်အအုံတွေ ပျက်စီးပြီး သေသူသေ၊ ပြေးသူပြေးနဲ့ တစ်မြို့လုံးလူသူကင်းမဲ့ခဲ့ရတယ်။ ဝှံ့ဒဏ်ခံထားရတဲ့အတွက် တစ်မြို့လုံးမှာလည်း အဆောက်အအုံပျက်တွေ၊ ချိုင့်ခွက်ကြီးတွေနဲ့ သုဿာန်တစသမျှလှုပ်ပေါ့ကွ။ အေး...ဒါပေမယ့် စစ်ကြီးပြီးသွားလို့ တောင်ကုတ်မြို့သားတွေဟာ

ကိုယ့်မြို့ကိုယ့်ရပ်ပြန်ရောက်လာကြတဲ့အခါ စစ်ဘေးစစ်ဒဏ်ကြောင့်
 မိမိအိမ်နှင့်လမ်း၊ မြေနေရာကိုပင် မမှတ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေခဲ့ကြပေမယ့်
 ဟောဒီ ဖောင်တော်ဦးစေတီတော်မြတ်ကြီးကတော့ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး
 ဖြစ်တာကိုတောင် လုံးဝမသိလိုက်သလို လုံးဝအနေအထားမပျက်၊
 ပုံစံလုံးဝမပျက်ဘဲ ရွှေတောင်ကြီးပမာ မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်ကျန်
 ရှိနေခဲ့တယ်တဲ့ကွ။ ဘယ်လောက်တန်ခိုးကြီးသလဲကွာနော်။ အဲဒါ
 ကြောင့် မြို့သူမြို့သားတွေနဲ့ ကြားသိရသူအားလုံးက စေတီတော်ကြီးရဲ့
 တန်ခိုးကြီးမား၊ ဝုဏ်ရှိန်များကို ချီးကျူးလို့မကုန်၊ ဖူးမြော်လို့မဝ၊ လှူ
 ကြတန်းကြနဲ့ ဒါနကုသိုလ်များကို အထူးစိမ့်ပြုလုပ်ခဲ့ကြတာဟာ ဒီနေ့
 အထိပါပဲကွာ။ ဆုတောင်းတိုင်းလည်း ပြည့်တယ်လို့ ယုံကြည်ကြ
 တယ်။ ကဲ...သားသိချင်တာ သိရပြီမဟုတ်လား။ ကျေနပ်ပြီနော်။
 ကဲ...မေကြီးထ ဟောဒီဆုတောင်းပြည့်ဘုရားမှာ လိုတဲ့ဆုကိုတောင်း
 လိုက်ပါ။ ဆုတောင်းပြည့်ပါတယ်ကွာနော်”

ဦးရွှေမောင်တို့ မိသားစုမှာ တောင်ကုတ်မြို့၏ ကျက်သရေ
 ဆောင် ဆုတောင်းပြည့်ဖောင်တော်ဦးစေတီတော်မြတ်ကြီးအား လေး
 လေးနက်နက် ဖူးမြော်ဦးချကန်တော့လိုက်ကြပြီး လိုရာဆုများကို
 တောင်းကြကာ ကြည်နူးလန်းဆန်းစွာ ပြန်လာခဲ့ကြတော့သည်။

မွေးရပ်မြေသို့ လွမ်းဆွတ်သတိရစွာဖြင့်။

မင်းရွှေမင်း(တောင်ကုတ်)

အလွမ်းကို ရင်မှာပိုက်ပါလို့.

အလွမ်းကိုရင်မှာပိုက်ပါလို့

“ဟေ့ကောင် ရွှေမောင်...မင်းအပြင်ဘက်မှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ။ အိပ်တော့လေကွာ”

“မအိပ်ချင်သေးလို့ပါ ဆရာ။ အဲဒါတောင် အောက်ကိုခဏဆင်းချင်လို့ပါ ဆရာ”

ဟေ...ညဆယ်မှာရိုကျော်နေပြီလေကွာ...ဘယ်မှမသွားနဲ့တော့ သွားအိပ်တော့...တော်ကြာ ဟိုငပွေးနဲ့တွေ့ရင် မင်းကိုသတ်သွားလိမ့်မယ်။ ဒါ ရှေ့တန်းစစ်မြေပြင်ကွ...မှတ်ထား...သွားအိပ်တော့”

လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ပေါင်း(၅၀)ခန့်က ကျွန်တော်၏ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ် မှန်စာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။ ကချင်ပြည်နယ် ရှေ့တန်းစစ်ဆင်ရေးစခန်း တောင်ကုန်းတစ်နေရာ၌ ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်အခါက ကျွန်တော့်တွင် ရောဂါတစ်ခုစွဲကပ်နေခဲ့သည်။ ထိုရောဂါစွဲကပ်နေသည်ကိုပင် အကောင်းထင်နေခဲ့သည်။ ပျောက်ကင်းသွားအောင် မကြိုးစားခဲ့။ ရောဂါမှာ ထွေထွေထူးထူးရောဂါမဟုတ်။ အရက်စွဲရောဂါဖြစ်သည်။

အရက်ကြောင့် ဒုက္ခရောက်နေသူများကို မြင်တွေ့နေရသည်။ အရက်
မကောင်းကြောင်းကိုလည်း မသိမဟုတ်။ အရက်ကြောင့် ပြဿနာ
ပေါင်းများစွာလည်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော်လည်း ထိုမကောင်းသော
အရက်ကို ခုံမင်စွဲလန်းနေမိသည်ကတော့ အမှန်ပင်။ အထူးသဖြင့်
ညနေထမင်းစားချိန်ရောက်လာလျှင် အဆိုပါသေစေတဲ့အရက် (သေ
ရည်)လို့ပဲဆိုဆို၊ ယမှကာလို့ပဲပြောပြော ထမင်းမစားမိမှာ တစ်ခွက်
တစ်ဖလားမသောက်ရလျှင် ထမင်းမစားဖြစ်။ မစားနိုင်၊ စားဖွယ်စား
စရာ အမဲဟင်းလျာ၊ အသားဟင်းများ မည်မျှကောင်းနေစေကာမူ
အဆိုပါ ယမကာ(သေရည်)တစ်ခွက်မသောက်လိုက်ရလျှင်ဖြင့် လုံးဝ
ထမင်းမစားဖြစ်။ တစ်ခုခုလိုနေသလို ဟာတာတာခံစားရသည်။ ကျွန်
တော့်၏ အသက်မှာလည်း(၂၂)နှစ်။ မိုက်ရူးရဲအရွယ်ဖြစ်သည်။

သည်နေ့ ညနေပိုင်းက ရှေ့တန်းတောင်ကုန်းတစ်နေရာ မြက်
ခင်းပြင် ထမင်းပိုင်းစားပွဲလေးတစ်ခု ကျင်းပခဲ့ကြသည်။ အကြောင်းရင်း
မှာ ကျွန်တော့်ကို ရည်ညွှန်းသည့်စားပွဲလေးဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က
တပ်မတော်ပညာရေးနည်းပြ ဆရာသင်တန်းတက်ရောက်အောင်မြင်
ခဲ့ပြီး မိမိတပ်ဖွဲ့သို့ပြန်လည်ရောက်ရှိသည့် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် တပ်စု
တပ်စိတ်များမှ သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းများစုဝေး၍ ထမင်းစား
သောက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ အခါတိုင်းသောက်နေကျထက် သည်နေ့
ထမင်းပိုင်းတွင် ပိုသောက်မိသွားသည်။ ရေချိန်ပိုသွားသည်။ အမြည်း
ကလည်း ကောင်းလွန်းသည်။ မျောက်သားဟင်းနှင့် မျောက်ချေးခါး။
မူးလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ မိမိအိပ်ရာသို့ မည်သို့မည်ပုံ ပြန်ရောက်ရှိ
လာခဲ့သည်မသိ။ ထမင်းပိုင်းမှ အတူသောက်ဖော်သောက်ဖက် သူငယ်
ချင်းများလည်း မည်သို့မည်ပုံ အုပ်စုခွဲသွားကြသည်ကိုမမှတ်မီ။ လုံးဝ
သတိမရ။ လောကကြီးကိုမေ့သလို ဖြစ်နေမိသည်။

ကျွန်တော်မှာ အိပ်ရာပေါ်ရောက်နေခဲ့သော်လည်း အိပ်၍မပျော်။ မျက်စိကို မှတ်လိုက်တိုင်း ခြင်္သေ့အမိုးမှာ ပတ်ချာလည်နေသည်။ ဘန်ကာတဲကြီးတစ်ခုလုံး ပတ်ချာလည်နေ၍ မျက်စိမမှိတ်ရဲ။ မအိပ်ဘဲ ဟိုတွေး သည်တွေးရင်း ထထိုင်လိုက်သည်။ အရက်ရှိနေကြောင့် စိတ် မငြိမ်မသက်က ယောက်ကယက်ဖြစ်နေမိသည်။ အိပ်ရာပေါ် ပြန်လှဲ မအိပ်ရဲတော့ဘဲ ဟိုတွေး သည်တွေးရင်းကပင် တောင်အောက်ရပ်ကွက် မှ ကျွန်တော်ချစ်သော ချစ်ညီမလေးကို သတိရလာသည်။ အခုအချိန် တွင် ညီမလေးက အိပ်နေလောက်ပြီလား။ မအိပ်သေးဘဲ စာဖတ်နေ မည်လား။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ညီမလေးနှင့် တွေ့ချင်သည့်ဆန္ဒ ပြင်းထန် လာသည်။ ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရ။ သေရည်အရက်၏ နှိုးဆွမှုကြောင့် လူစိတ်ပျောက်နေခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ဘာဘာညာညာ မစဉ်းစားတော့ဘဲ ချက်ချင်း ညီမလေးအိမ်ဘက်သို့ ထသွားမိပါတော့သည်။

“ဟေ့ကောင် မင်းမူးနေရင် အိပ်တော့နော်။ ဘယ်မှ လျှောက် မသွားနဲ့ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ...မသွားပါဘူး”

သို့သော် သေရည်သေရက်၏အရှိန်ကြောင့် ဆင်ခြင်တုံတရား ကင်းမဲ့ပြီး တပ်စုတပ်ကြပ်ကြီး ဆရာသက်နောင်၏အလစ်တွင် စခန်း ကုန်းအောက်သို့ ကမန်းကတန်းဆင်းပြေးခဲ့သည်။ ဆင်းပြေးခဲ့သည်ဟု ဆိုသော်လည်း ပြေး၍မရ။ စခန်းကုန်းက မတ်စောက်လွန်းပြီး အရက် မူးလွန်နေသဖြင့် မတ်တပ်မဆင်းနိုင်တော့ဘဲ ဖင်တရွတ်တိုက်၍ တရွေ့ ရွေ့ တောင်အောက်သို့ဆင်းခဲ့ရသည်။ တောင်အောက်ရောက်ပြန်တော့ လည်း အရက်ရှိနေကြောင့် ခြေလှမ်းမှန်မှန် မလျှောက်နိုင်၍ တောင်ပတ် လမ်း မြေနီလမ်းအတိုင်း ဒယိမ်းဒယိုင်ဖြင့် လျှောက်ခဲ့သည်။ ည(၁၀) နာရီအချိန် ဖြစ်နေသည့်အပြင် စစ်ဆင်ရေးနယ်မြေအတွင်းက တောရွာ

လေးတစ်ရွာဖြစ်နေ၍ လူခြေတိတ်ဆိတ်နေပြီး ခွေးဟောင်သံများကသာ ဆူညံနေသည်။

“ဝုတ် ဝုတ် ဝုတ် ဝုတ်”

ကျွန်တော့်စိတ်မှာ သေရည်အရက်၏ နှိုးဆွပေးနေမှုကြောင့် လူစိတ်အသိဉာဏ်ကင်းမဲ့စွာဖြင့် ကျွန်တော် ချစ်ခင်တွယ်တာရသော ချစ်ညီမလေးအိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ ခြံအတွင်းမှ ကလန်ထိုး ထားသဖြင့် ဖွင့်၍မရ။ ခွေးတစ်အုပ်က ကျွန်တော့်ထံသို့ အတင်းပြေး ဝင်လာကြသည်။

“ဝုတ် ဝုတ် ဝုတ် ဝုတ်” “ဝုတ် ဝုတ် ဝုတ် ဝုတ်”

ခွေးဟောင်သံများက တစ်ရပ်ကွက်လုံး ဆူညံသွားသည်။ တိတ်ဆိတ်နေသည့် ညအမှောင်ရွာကို ဖြိုခွင်းလိုက်သည်။ တစ်လောက လုံးကို လှုပ်နှိုးလိုက်သလို လှစ်လှုပ်ရွရွ နိုးထလာကြသည်။

“တော်ကြာ ဟိုငပွေးတွေနဲ့တွေ့လို့ မင်းကိုသတ်သွားလိမ့်မယ်။ ဒါ ရှေ့တန်းစစ်မြေပြင်ကွ”

စောစောက တပ်စုတပ်ကြပ်ကြီး ဆရာသက်နောင်၏ စကားသံ များကို ကြားယောင်မိသည်။ သို့သော်လည်း အရက်မူးသမား ကျွန်တော့်မှာ ဆင်ခြင်တုံတရားကင်းမဲ့ပြီး ပုံမှန်အသိစိတ်မရှိတော့၍ ပတ်ဝန်းကျင်လှုပ်ရှားမှုများကို လုံးဝကရမစိုက်၊ သတိမထားဘဲ အိမ်ခြံဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်ရရှိသာ စိတ်စောနေမိသည်။ ခြံစည်းရိုးတံခါးပေါက်ကလန်ကို မရမက ဖွင့်နေမိသည်။ ဖွင့်၍မရပါ။ ခွေးတစ်အုပ်က အနီးကပ်ထိုးဟပ်ပြီး စူးစူးဝါးဝါး ဟောင်နေကြသည်။ ဤကဲ့သို့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည့် ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ယံ အချိန်အခါမျိုးတွင် ခွေးဟောင်သံများဖြင့် ကမ္ဘာပျက်သကဲ့သို့ တစ်လောကလုံး ဆူညံပွက်ရိုက်နေသည်။ အိမ်ရှင်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်အိမ်များကနိုးလာပြီး ချောင်းမြောင်း

စောင့်ကြည့်နေကြမည်ကို ကျွန်တော် အရက်မူးသလား လုံးဝသတိ မထားမိခဲ့။ ကျွန်တော်စိတ်ထဲ အသိထဲတွင် ချစ်သူရည်းစား ချစ်ညီမ လေး၏မျက်နှာကိုသာ မြင်ယောင်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ခွေး ဟောင်သံ ဆူညံသံများကို လုံးဝဂရုမစိုက်။ သတိမထားဘဲ ခြံတံခါးဝ ကိုသာ အားထည့်၍ ကြိုးကြိုးစားစား ဖွင့်နေမိသည်။

“အား...အမယ်လေး”

ကျွန်တော်က ခြံစည်းရိုးတံခါး၏အတွင်းကန်လန်ကို လှည့်ဖြုတ် ၍ တံခါးကိုအားပါးတရ တွန်းဖွင့်လိုက်ရာ တံခါးဖွင့်သွားသဖြင့် အရက်ရှိန်ကြောင့် မိမိကိုယ်ကိုမိမိ မထိန်းနိုင်ဘဲ မှောက်လျက် လဲကျ သွားခဲ့သည်။ ဪ...အရက်မူးတော့လည်း အရူးတစ်ယောက်လိုပဲ လား...။

ကျွန်တော် လဲကျနေရာမှ ပြန်လည်ကုန်းရုန်းထလိုက်ပြီး ချစ်ညီမ လေးရှိရာ အိမ်ကြီးဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ တစ်အိမ်လုံး မည်း မှောင်နေသည်။ ကျွန်တော် အိမ်ခြံထဲသို့ဝင်လိုက်သည်ဆိုလျှင် ခွေး အုပ်ကြီးက အနီးကပ်ထိုးဟပ်ကြပြီး စူးစူးဝါးဝါး ဟောင်ကြသည်မှာ ကမ္ဘာပျက်သလား အောက်မေ့ရသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် ဂရုမစိုက် နိုင်ဘဲ ချစ်ညီမလေးရှိရာ အိမ်ကြီးဆီသို့ ဦးတည်ရွေ့လျားဖင်တရွတ်ဆွဲ လက်ထောက်၍ တရွေ့ရွေ့ချင်း သွားနေသည်။ ခြံစည်းရိုးပေါက်မှ အိမ်အောက်လှေကားရင်းအထိ ပေ(၆၀)ခန့် ကွာဝေးမည်ဖြစ်သည့်အပြင် အိမ်မှာ ကုန်းနီမိုဗိုင်းတွင်တည်ဆောက်ထားသဖြင့် အိမ်အောက်သို့ ရောက်သည်အထိ ဖင်တရွတ်တိုက်လက်နှစ်ဖက်ထောက်လျက် တရွေ့ ရွေ့ဆင်းခဲ့ရသည်။ ခွေးဟောင်သံများက မည်သို့ပင် ဆူညံနေပါစေ ကျွန်တော် ဂရုမစိုက်။ ကျွန်တော်၏ အသိဉာဏ်များ ကင်းမဲ့နေခဲ့သည်။ ဤသို့ အသိဉာဏ်ကင်းမဲ့နေရခြင်းမှာလည်း လူကိုသေစေတတ်သည့်

သေရည်အရက်ကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

“ဝုတ် ဝုတ် ဝုတ်”

ခွေးဟောင်သံများကို ကျွန်တော်ဂရုမစိုက်ဘဲ ဖင်တရွတ်တိုက် ဖြင့် တရွေ့ရွေ့ဆင်းလာခဲ့ရာ အိမ်အောက်သို့ ရောက်လာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ အိမ်မှာ ခြေတံရှည်ပုံစံမျိုးဖြစ်၍ လူတစ်ရပ်ကျော်မြင့်သည်။ ကျွန်တော် လည်း အိမ်အောက်တွင် အချိန်အတန်ကြာ မတ်တပ်ရပ်ပြီး အိမ်ပေါ် သို့ အကဲခတ်စောင့်ကြည့်နေမိသည်။ အထူးသဖြင့် ညီမလေးအခန်း ဘက်သို့ အခြေအနေကို လေ့လာနေမိသည်။ အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ လှေ ခါးတစ်ထစ်ချင်း တက်လာခဲ့သည်။ ခွေးဟောင်သံများ တိတ်ဆိတ်သွား ပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်မှာ သေရည်အရက်၏ လှုံ့ဆော်မှုကြောင့် သွေးကြွပြီး အသိဉာဏ်ကင်းမဲ့ခဲ့သည်။ သူတစ်ပါးအိမ်ရာသို့ ညအချိန် မတော် ကျူးကျော်ဝင်ရောက်ခဲ့မိသည်။ အိမ်ရှင်က ကျွန်တော့်အား ရိုက်နှက်သတ်ဖြတ်ပစ်နိုင်သည်။ တရားဥပဒေအရလည်း အရေးယူ၍ ရသည်။ ရှေ့တန်းစစ်ဆင်ရေးနယ်မြေလည်း ဖြစ်သည်။ ရန်သူငွေပေး များနှံ့တွေ့ရင်လည်း မရွံ့မလှအသတ်ခံရမည်ဖြစ်သည်။ ထိုထိုသော အန္တရာယ်အသွယ်သွယ်ကို ကျွန်တော် လုံးဝမစဉ်းစားခဲ့မိ။ အရက်၏ လှုံ့ဆော်မှု သွေးဆောင်နှိုးဆွမှုကြောင့် သတိလက်လွတ် အရူးတစ် ယောက်ကဲ့သို့ ညအချိန်မတော် ကျူးကျော်ရောက်ရှိနေခဲ့မိသည်။ စော စောက ခွေးဟောင်သံများကြောင့် ဤအိမ်တစ်အိမ်တည်းတွင်မက တစ်ရပ်ကွက်လုံးရှိ အိမ်သားများကပါ ထွက်ကြည့်နေကြမည်မှာ သေချာ သည်။ ကျွန်တော် စိတ်ကြောင်ပြီး ဂရုမစိုက်ခဲ့ခြင်းသာဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်အသိစိတ်ထဲတွင် ချစ်ညီမလေးနှင့် တွေ့ရန်အတွက်ကိုသာ အာရုံရောက်နေခဲ့မိသည်။ အိမ်အပေါ်ထပ်သို့တက်သည့် လှေကားထစ် များကို တစ်ထစ်ပြီးတစ်ထစ် လေးဘက်ကုန်း၍ တက်ခဲ့သည်။ အရက်

ရှိန်ကြောင့် မတ်တပ်ရပ်၍မရ။ ပက်ကျီများ၊ ခရုများကဲ့သို့ မလျှော့
သောခွဲဖြင့် တရွေ့ရွေ့တက်လာခဲ့ရာ အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ရောက်ခဲ့ပြီဖြစ်
သည်။ တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ညီမလေးအခန်းထဲမှ ခြေသံ
ကြားသလိုလို ခံစားမိသည်။

“ညီမလေး...ညီမလေး၊ အစ်ကိုပါကွ။ တံခါးဖွင့်ပေးပါကွာ
နော်”

တစ်အိမ်လုံး မည်းမှောင်နေပါသည်။ မည်သည့်အသံကိုမျှ
မကြားရတော့ပါ။ ခွေးဟောင်သံများလည်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွား
ပြီဖြစ်သည်။ နေ့လယ်နေ့ခင်းများ၌ ဤအိမ်ကြီးပေါ်သို့ ကျွန်တော်
မကြာခဏရောက်ခဲ့ဖူးသည်။ တစ်အိမ်လုံးတွင် ညီမလေး၏အစ်မနှင့်
ခဲအိုအပြင်(၂)နှစ်အရွယ် ကလေးငယ်သားယောက်ျားလေးတစ်ယောက်
ရှိသည်။ တစ်အိမ်လုံးနှင့် ကျွန်တော်ရင်းနှီးချစ်ခင်ကြသည်။ သိကျွမ်း
ကြသည်။ သံယောဇဉ်လည်းရှိကြပါသည်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မကွယ်
မဝက်ဝန်ခံရလျှင် ညီမလေးနှင့် ကျွန်တော်ချစ်နေကြသည်ကိုလည်း
အစ်ကိုနှင့် အစ်မတို့က သဘောတူကြည်ဖြူသည့် အရိပ်အရောင်ပြထား
သည်။

ဤသို့ ချောမွေ့ပြေပြစ်၍ အဖြူရောင်ပြထားသောလမ်းကို
ကျွန်တော်က မည်းညစ်အောင်အရပ်ဆိုးအကျည်းတန်ဖြစ်အောင် ကျွန်
တော်မသိစိတ်က လုပ်ဆောင်နေမိသည်။ ညဉ့်မှာလည်း နက်သည်
ထက်နက်၊ မှောင်သည်ထက်မှောင်နေသည်။ ထို့အတူ ကျွန်တော်၏
စိတ်ထဲက မိုက်ဖာတ်သည်လည်း မှောင်မိုက်သည်ထက် မှောင်မိုက်
နေပြီဖြစ်၍ အမှောင်တကာအမှောင်ထဲတွင် အမိုက်မှောင်ဆုံးဖြစ်ရပ်
တစ်ခုဖြစ်နေသည်ကို လုံးဝမစဉ်းစား မတွေးမိခဲ့ပါ။ အကြောင်းရင်းမှာ
လည်း ကျွန်တော်၏မိုက်ရူးရဲစိတ်ဖြင့် မဆင်မခြင်ဘဲ လူကိုသေစေနိုင်

သည့် သေရည်အရက်ကို အလွန်အကျွံသောက်သုံးခဲ့မိ၍ပင် ဖြစ်သည်။

“ညီမလေး အစ်ကိုပါကွ။ တံခါးဖွင့်ပေးပါဦးကွာ”

ကျွန်တော်အသံက တိုးတိုးလေး။ လေသံဖြင့် အော်ပြောနေလိုက်သည်။ သို့သော် အရက်ရှိနေကြောင့် လျှာလေးအာလေးဖြင့် အသံမပီမသသော ဂွံ့မှန်းစရာကောင်းသောစကားများကို တိုးတိုးလေးပြောနေခဲ့မိသည်။ ညီမလေး၏ အခန်းတံခါးဝ၌ရပ်လျက် အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ တံခါးခေါက်နေမိသည်။ တံခါးက ပွင့်မလာပါ။ ကျွန်တော့ခြေထောက်က ညောင်းလာပြီး တံခါးပေါက်ဝတွင် ဖင်ထိုင်ချလိုက်သည်။ တံခါးမဖွင့်မချင်း ဇွဲရှိရှိဖြင့် စောင့်ဆိုင်းနေမိခဲ့သည်။ စိတ်ကူးအမျိုးမျိုး ယဉ်နေခဲ့မိသည်။ အချိန်မှာ ကုန်မှန်းမသိ ကုန်လွန်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်လည်း အရက်ရှိနေကြောင့် မည်သည့်အချိန်ကပင် အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်မသိ။

“ဒေါင်...ဒေါင်...ဒေါင်...ဒေါင်...ဒေါင်”

“အောက်အီးအီးအွတ်”

ရဲစခန်းကုန်းပေါ်မှ နာရီသံချောင်းခေါက်သံ ငါးချက်နှင့်အတူ အိမ်ခြံထဲမှ ကြက်ဖတစ်အုပ်၏ ကြက်တွန်သံများကြောင့် ကျွန်တော်လန့်နိုးလာခဲ့သည်။ အမူးလည်း ပြောသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် ချစ်ညီမလေး၏ အိပ်ခန်းတံခါးပေါက် ကြမ်းပြင်တွင် ပုဆိုးခြုံကျေး၍ အိပ်ပျော်နေခဲ့သည်ကို သိလိုက်ရသည်။ အခြေအနေမှန်ကို သိလိုက်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အိမ်ပေါ်မှ အမြန်ဆုံးပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။ အရက်မူးလည်း လုံးဝပြောသွားပြီဖြစ်၍ တပ်စခန်းကုန်းပေါ်သို့ အပြေးအလွှားရောက်သွားခဲ့သည်။

“ဪ...မင်းပြန်လာသေးတာကိုး။ မသိပါဘူးကွာ။ ရန်သူ

ငပွေးတွေနဲ့တွေ့လို့ သတ်ပစ်လိုက်ပြီ ထင်နေတာကွ။ လာစမ်း...ဒီ အနားလာစမ်းပါ။ ဟင်း...ငါထိုးလိုက်ရလို့ကွာ...ရုပ်က သနားကမား နဲ့ ဒီ(သေရည်)အရက်ကို ဒီလောက်သောက်ရသလား။ ညက ငါမပြောဘူးလား။ ငါမတားဘူးလား။ မသွားနဲ့...အောက်မဆင်းနဲ့၊ အိပ်ရာပေါ် သွားပြန်အိပ်ပါလို့ ငါမပြောခဲ့ဘူးလား။ ဒီမှာ ရွှေမောင်...မင်းသိထားဖို့က ဒါစစ်ဆင်ရေးကွ...အပျော်ခရီးထွက်လာတာမ ဟုတ်ဘူး။ နောက်တန်းမြို့ထဲမှာလို ရေပြုတ်ကိုင်ပြီး ရေပက်တမ်းကစားနေတာ မဟုတ်ဘူး။ တောက်...ငါလုပ်လိုက်ရလို့ကွာ”

ကျွန်တော်၏ အခိုက်ဓာတ်လမ်းကို သိလိုက်လျှင် သိလိုက်ချင်း တပ်စခန်းကုန်းပေါ်သို့ အပြေးအလွှား ရောက်သွားသည့်အချိန်တွင် စခန်း၌ နယ်မြေလုံခြုံရေးအတွက် တိုက်ကင်းထွက်ရန် စစ်ချုပ်တန်ဆာ ပလာဝတ်စုံအပြည့်ဖြင့် လူစစ်တန်းစီနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကိုယ့်အပြစ်နှင့်ကိုယ်မို့ မည်သို့မျှပြန်မပြောမိအောင် ငြိမ်နေလိုက်မိသည်။

“ကဲ...ရွှေမောင် မင်းမှာအပြစ်ရှိသလား၊ မရှိဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ရှိပါတယ်ဆရာ။ ကျွန်တော် အရက်မူးလွန်သွားလို့ ဖြစ်ရတာပါ ဆရာ”

“မလိုချင်ဘူးကွာ...ဘာဆင်ခြေမှမပေးနဲ့...မင်းမှာ အပြစ်ရှိ တယ်ဆိုတာသိရင်...အဲဒီကွင်းကို (၅)ပတ်ပြေးစမ်း၊ ပြီးရင် ယူနီဖောင်း မြန်မြန်ဝတ်၊ ခရီးထွက်ဖို့ အသင့်ပြင် ကဲမြန်မြန်လုပ်”

“ဟုတ်”

ကျွန်တော်လည်း ကိုယ့်အပြစ်ကိုယ်သိထားပြီဖြစ်၍ တန်းစီ ကွင်းကို(၅)ပတ် မြန်မြန်ပြေးပြလိုက်သည်။ အမူးပြေခါစမို့ မောနင်းပက် မလုပ်လိုက်ရဘဲ ခေါင်းထဲမူးနောက်နောက် အရသာကိုခံစားရင်း စစ်ထွက်တန်ဆာပလာဝတ်စုံကို အမြန်ဆုံးပြေးဝတ်လိုက်သည်။

“စစ်ဝတ်စုံဝတ်ဆင်ပြီး အသင့်”

“တပ်စုတပ်ကြပ်ကြီး ဆရာသက်နှောင်ထံ သတင်းပို့လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လုံခြုံရေးအတွက် တိုက်ကင်းခရီးစတင်ထွက်ခွာခဲ့ကြသည်။ အသက်နှင့်ရင်းနှီးပြီး သေနတ်ကျည်ဆံများဖြင့် စစ်တိုက်ထွက်နေရသော်လည်း အရက်သမားကျွန်တော် ငမိုက်သား ရွှေမောင်၏ ဦးခေါင်းထဲတွင် ညကအရှိန်ကြောင့် ဦးနှောက်မကြည်လင်ဘဲ မူးနောက်နောက်ဖြင့်ပင် စစ်မြေပြင်ခရီးကို ဆက်လက်ချီတက်ရင်း ကျွန်တော်၏စိတ်ထဲနှလုံးဆဲ၌ အသိတစ်ခုဖြစ်ပေါ်မိသည်ကတော့ “အရက်သမား အမှားတစ်ခါသာဖြစ်ပါစေ၊ အမှားတစ်ရာ မဖြစ်မိအောင် သေရည်အရက်ကို လုံးဝမသောက်တော့ပါဘူး” ဟူ၍ ဆုံးဖြတ်လိုက်မိပါတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့ တိုက်ကင်းတပ်စုလမ်းခရီး တစ်ဝက်ခန့် အရောက်တွင် “ဒက် ဒက် ဒက် ဒက် ဒိုင်း ဒုံး”

ခရီးတစ်ဝက်ရောက်တော့ တောတန်းတစ်နေရာမှ ရန်သူ၏မြို့ခိုတိုက်ခိုက်ခြင်း ခံလိုက်ရသည်။ အပြန်ပြန် အလှန်လှန်တိုက်ကြခိုက်ကြ၊ ပစ်ကြခတ်ကြဖြင့် တစ်တောလုံး ဆူညံသွားသည်။

“ရှိမငက္ခ ခွဲမခွဲကွ...တက်...တက်”

“ဒိုင်း ဒိုင်း ဒိုင်း ဒိုင်း”

တိုက်ပွဲပြီးဆုံးသွားသည်။ ရန်သူများက ချုံခိုချောင်းမြောင်းပစ်ခတ်မှုကို တပ်မတော်က တရကြမ်းဒလဟော အတင်းဝင်ရောက်၍ တပ်မတော်၏အခွမ်းသတ္တိကို လက်တွေ့ပြသလိုက်နိုင်ခြင်းကြောင့် ရန်သူများ ကရောသောပါး၊ ကသောကမဗျော ကစဉ့်ကလျား ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ဖြင့် ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားကြသည်။

တော်ပါသေးရဲ့။ မည်သူ့ဘက်မှ ကျဆုံးဒဏ်ရာ ရရှိသည်ကို မတွေ့ကြရပါ။ ရန်သူများနှင့် ဝေးကွာခဲ့ပြီဖြစ်၍ ခေတ္တနားကြသည်။

ထိုသို့နားနေခိုက်မှာ ကျွန်တော်၏အကျင့်ထုံးစံအတိုင်း အိတ်ကပ်ထဲမှ အိတ်ဆောင်ခိုင်ယာရီစာအုပ်လေးကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ တစ်နေ့တာ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် မှတ်တမ်းရေးရန်ဖြစ်သည်။

“ဟိုက်...ငါ့ခိုင်ယာရီ ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်”

တိုက်ပွဲဖြစ်သည့်နေရာမှ တိုက်ပွဲစချိန်၊ ပြီးဆုံးချိန်၊ ဒဏ်ရာရ စသည်ဖြင့် တစ်နေ့တာဖြစ်ပျက်သမျှ ရေးမှတ်လေ့ရှိသည်။ ယခုတော့ ရေးမှတ်စရာ ခိုင်ယာရီစာအုပ်မှာ မနေ့ညက ရောက်ရှိခဲ့သည့် ချစ်ညီမ လေးအိမ်တွင် ကျကျန်ခဲ့သည်ပဲလား။ ညီမလေးကပဲ နှိုက်ယူထားလိုက် တာလား။ စေခွဲ၍ မရတော့ပါ။ ခိုင်ယာရီစာအုပ်ပျောက်၍ မဖြစ်၊ ကျွန်တော်ဘဝ မှတ်တမ်းအဖြစ်မှန် အသေးစိတ်များကို ရေးမှတ်ထား ခြင်းဖြစ်၍ ပျောက်၍မဖြစ်၊ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ အပျောက်မခံနိုင်ပါ။ တိုက်ကင်းလှည့်လည်နေစဉ်အတွင်း တိုက်ပွဲပေါင်း(၃)ကြိမ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ နယ်မြေအခြေအနေအရ တိုက်ကင်းအဖွဲ့ ချက်ချင်းပြန်၍ မဖြစ်တော့ ပါ။ အထက်ညွှန်ကြားချက်အရ ရန်သူနောက်ကို ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်တိုက်နေရ၍ လမ်းခရီးတွင် တစ်ညအိပ် နှစ်ရက်ကြာသွားခဲ့သည်။ (၂)ရက်မြောက်သောနေ့ နေ့လယ်(၂)နာရီကျော်ခန့်တွင် တပ်စခန်းသို့ ဘေးမသီရန်မခဘဲ ချောမောစွာ ပြန်လည်ရောက်ရှိခဲ့သည်။

စခန်းကိုရောက်ရှိသည်ဆိုလျှင်ပင် လက်နက်ခဲယမ်းနှင့် ကျောပိုး အိတ်တို့ကို သေချာစွာသိမ်းဆည်းထားခဲ့ပြီး တစ်နေ့ညက ရောက်ရှိ ခဲ့သည့် ချစ်ညီမလေးတို့အိမ်သို့ အပြေးအလွှား ရောက်ရှိခဲ့သည်။ အိမ်ထဲတွင် ညီမလေး၏အစ်မနှင့် ကလေးလေးတစ်ယောက်ကိုသာ တွေ့ရှိရသည်။

“ဟင်...အစ်မတစ်ယောက်ထဲလား။ အစ်ကိုရော ဘယ်သွား လဲ။ ညီမလေး ကျောင်းသွားလား”

“ဟင်-မောင်ရွှေမောင်။ နင် ဟိုတစ်နေ့ညက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒါလောက်သောက်ရတာလဲ၊ နင်တော်တော်ခိုက်တာပဲနော်”

“ဟုတ်တယ် အစ်မရယ်။ အဲဒီညက ကျွန်တော်သိပ်မူးသွားတယ်။ တစ်ခါမှ ဒီလောက်မမူးဘူးဘူး။ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်တောင် မသိပါဘူး အစ်မရယ်။ အဲဒါ အစ်မတို့ကို ကျွန်တော်တောင်းယန်ဖို့လာခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော် အစ်မတို့ကို ဇော်ကားသလိုဖြစ်သွားခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် ခရီးသာထွက်သွားခဲ့ရတယ်၊ လုံးဝစိတ်မကောင်းဖြစ်နေခဲ့ရတယ်။ ဒါနဲ့အစ်မကို မေးရဦးမယ်။ အဲဒီညက ကျွန်တော့် ခိုင်ယာရီစာအုပ်လေးတစ်အုပ် ကျကျန်ခဲ့တယ်။ အစ်မ တွေ့မိသေးလားဟင် အစ်မ”

အစ်မက ကျွန်တော့်အတွက် ရေဇွေးတစ်ခွက် ငှဲ့ထည့်ပေးသည်။

“ရော...ငါ့မောင် ရေဇွေးသောက်လိုက်ပါဦး။ တိုက်ကင်းက ချောချောမောမော ပြန်ရောက်လာလို့ ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ်...ဟိုနေ့ညကအဖြစ်အပျက်ကြောင့် အစ်မလည်းစိတ်မကောင်းပါဘူး။ တစ်ခါမှလည်း ဒီလိုမဖြစ်ခဲ့ဖူးဘူးပဲ။ ဖြစ်သွားတော့ အစ်မစိတ်ပူလိုက်ရတာ။ နင်ကလည်း နင်ပဲ၊ ညအချိန်မတော်မူးပြီး လာရတယ်လို့၊ ဘာမှဖြစ်မသွားတာ ကံကောင်း၊ နင့်အစ်ကိုက အရမ်းစိတ်ဆိုးပြီး စားနဲ့ခုတ်သတ်မယ် တက်ကဲနဲ့...အစ်မက ဆွဲထားရမယ်။ နောက် နင်လည်း ညီမလေးရဲ့တံခါးပေါက်မှာ လှဲချပြီး အိပ်ပျော်သွားခဲ့တယ်။ မောင်ရွှေမောင်ရဲ့ ခိုင်ယာရီစာအုပ်ကိုလည်း နင့်အစ်ကိုပဲ သိမ်းထားတယ်။ နင့်ကိုလည်း အရမ်းစိတ်ဆိုးနေတယ်။ နင့်အစ်ကိုလာရင် နင်တောင်းယန်လိုက်ဦးနော်။ နင့်ကို ရှေ့တန်းရုံး၊ သွားတိုင်မလို့တဲ့။ အဲဒါ နင်

သေသေချာချာ တောင်းပန်လိုက်ဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်မရယ်၊ တောင်းပန်လိုက်ပါ့မယ်၊ အစ်မကို လည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

အစ်မက စိတ်မကောင်းစွာ ကရုဏာသက်စွာဖြင့် တစ်လုံးချင်း အေးဆေးစွာ ပြန်လည်ပြောပြနေသည်။ ကျွန်တော်လည်း စိတ်မကောင်း စွာဖြင့် အစ်မကိုတောင်းပန်စကားပြောရင်း အစ်ကိုပြန်အလာကို စောင့် နေလိုက်သည်။ ညနေ(၃)နာရီထိုးနေပြီ ဖြစ်သည်။

“ဟော...မောင်ရွှေမောင် ဟိုမှာ နင့်အစ်ကိုလာနေပြီ။ နှုတ် ဆက်လိုက်ဦး”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့အစ်မ။ ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့...ဟာ အစ်ကို အလုပ်က ပြန်လာပြီလား...ကျွန်တော် အစ်ကိုကိုတောင်းပန်ချင်လို့ လာခဲ့တာပါ အစ်ကို”

ကျွန်တော်က နှုတ်ဆက်သော်လည်း အစ်ကိုက စကားမပြော ဘဲ နောက်ဖေးအိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ အစ်မက ကျွန်တော်အား ထိုင်စောင့်နေရန် လက်ကာပြလိုက်သဖြင့် အစ်ကိုအခန်းထဲမှ ပြန်ထွက် အလာကို ထိုင်စောင့်နေလိုက်သည်။ ခဏအကြာ အစ်ကိုအခန်းထဲမှ အဝတ်အစားလဲပြီး ပြန်ထွက်လာကာ ကျွန်တော်ဘေးနားမှ ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“မင်း ဘာလာလုပ်တာလဲ...အရက်မူးလာသေးလား၊ ဟင်း...မင်းကွာ...ရုပ်ကလေး သနားကမားနဲ့၊ မင်း တော်တော် မိုက်တဲ့ကောင်ပဲကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကို...ဟိုနေ့ညကကိစ္စ ကျွန်တော်လုံးဝ တောင်းပန်ပါတယ် အစ်ကိုရယ်။ ကျွန်တော် ဒီလောက်တစ်ခါမှ မမူး ဖူးပါဘူး။ ကျွန်တော် ပညာရေးနည်းပြဆရာသင်တန်းက ပြန်ရောက်

လာလို့ ကျွန်တော့်ကို ကြိုဆိုဂုဏ်ပြုစားသောက်ပွဲ လုပ်ပေးကြတာပါ။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး တော်တော်အမူးလွန်သွားကြတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်း မသိပါဘူးအစ်ကိုရယ်၊ အဲဒီကိစ္စ အစ်ကိုကိုရော အစ်မကိုပါ ကျွန်တော်အတူးတောင်းပန်ပါတယ်။ ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကျွန်တော် ကန်တော့ပါတယ်”

ကျွန်တော်က ထိုင်ရာမှထပြီး အစ်ကိုရော အစ်မကိုပါ ထိုင်ကန်တော့လိုက်သည်။

“နောက်ပြီးတော့ ဟိုအစ်ကိုကို တောင်းပန်ချင်တာတစ်ခုရှိပါသေးတယ် အစ်ကို။ အဲဒါကတော့ ဟို ဟိုနေ့ကကျွန်ခဲတဲ့ ကျွန်တော့်အိပ်ဆောင် နိုင်ယာရီစာအုပ်ကလေးကို ကျွန်တော်ပြန်ရချင်ပါတယ် အစ်ကိုနော်။ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် အစ်ကိုရယ်နော်”

“အိုး...နိုး နိုး နိုး အဲဒါတော့ လုံးဝပြန်မပေးနိုင်ဘူးကွ၊ မင်းအပြစ် မင်းသိမှာပေါ့။ မင်း ရှေ့တန်းဌာနချုပ်ရုံးမှာ သွားရှင်းရလိမ့်မယ်။ ငါမင်းတို့ ရှေ့တန်းရုံးကိုသွားတိုင်ဖို့ လုပ်ထားတယ်”

အစ်ကိုက လက်ညှိုးထောင်ကာလှုပ်ခါရင်း ပြောနေလိုက်သည်။ ကျွန်တော် စိုးရိမ်သွားသည်။

“ဟာ မလုပ်ပါနဲ့ အစ်ကိုရယ်၊ အဲဒီလိုလုပ်လိုက်ရင် ကျွန်တော်မှတ်တမ်းမှာ မှင်နီဝင်သွားပြီး ကျွန်တော့်ဘဝ အညွန့်ကျိုးသွားလိမ့်မယ် အစ်ကို။ ကျွန်တော်က အခုရှေ့တန်းပြန်ရင် ဗိုလ်သင်တန်းတက် ချင်တက်ရမယ်၊ လောလောဆယ်မှာတော့ တပ်ကြပ်ကြီးစာရေးသင်တန်းတက်ဖို့က သေချာတယ်။ ဒါပေမယ့် အစ်ကိုက ရှေ့တန်းရုံးကိုတိုင်လိုက်ရင် ကျွန်တော့်မှတ်တမ်းမှာ မှင်နီဝင်သွားပြီး ကျွန်တော်အညွန့်တလူလူနဲ့ဖြစ်နေတာ အညွန့်ချိုးပစ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားမှာပါ အစ်ကို။ မလုပ်ပါနဲ့ အစ်ကိုရယ်။ ကျွန်တော် အစ်ကိုကို ကန်တော့ပါတယ်”

အစ်ကိုရယ်။ ခွင့်လွှတ်ပေးပါ အစ်ကိုရယ်နော်”

ကျွန်တော်က အစ်ကိုကျေနပ်တဲ့အထိ တောင်းပန်ရုံမကဘဲ လက်အုပ်ချီကာ ကန်တော့နေလိုက်ပြန်သည်။

“ကြည့်စမ်း...မင်းအဲဒီလိုကျတော့လဲ ကြောက်တတ်လွန်း လိုက်တာကွာ...ဒီလောက်ကြောက်တတ်ရင် ဘာဖြစ်လို့ ညကြီး သန်းခေါင်ချိန်မှာ သူတစ်ပါးအိမ်ပေါ်ကို ဘာဖြစ်လို့ကျူးကျော်ဝင် ရောက်ခဲ့ရသလဲကွာ၊ အဲဒါကိုတော့ မကြောက်ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်တော်မှာသွားပါတယ် အစ်ကို၊ တောင်းပန် ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကလေးကိုတော့ ပြန်ပေးပါအစ်ကို ရယ်နော်...ရှိကြီးခိုးပါတယ် အစ်ကိုရယ်”

“အင်း...ရွှေမောင် ရွှေမောင် အခုတော့ မင်းအမှားကို သိသွား ပြီပေါ့...ကဲ ဒီလိုလုပ်ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့...ပြောပါ အစ်ကို”

“ငါတို့တို့နဲ့ ရှင်းရှင်းပဲပြောလိုက်မယ်...မင်းအခုချိန်ကစပြီး တော့ ငါ့ညီမလေးနဲ့ လုံးဝအဆက်ဖြတ်ရမယ်။ လုံးဝမဆက်သွယ်ရ ဘူးကွာ။ ကဲ...ဒါဆိုရင် မင်းဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကို ငါအခုပြန်ပေးလိုက် မယ်ကွာနော်။ မင်းကတိပေးနိုင်မလား”

ကျွန်တော်မည်သို့မျှ မပြောရဲသေးဘဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားပါသည်။ အစ်ကို့မျက်နှာကို ရဲရဲမကြည့်ဝံ့ဘဲ ဖြစ်သွားမိသည်။ အတန်ကြာမှ စိတ်ကိုအားတင်းပြီး ပြန်ပြောလိုက်ရ သည်။

“အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့အစ်ကိုရယ်၊ ညီမလေးရော ကျွန်တော် ပါ စိတ်ဆင်းရဲရမယ့်အလုပ်ကိုတော့ မလုပ်ပါရစေနဲ့ အစ်ကိုရယ်။ ကျွန်တော်တို့က တကယ်ချစ်ကြတာပါ အစ်ကို။ တကယ်ယူကြမှာပါ။

အခု ဒီကစစ်ဆင်ရေးပြန်ရင် ညီမလေးကိုခေါ်သွားဖို့၊ ညီမလေးက လည်းလိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးကြပါပြီ အစ်ကို။ ကျွန်တော်တို့ လုံးဝ မခွဲနိုင်ပါဘူး အစ်ကိုရယ်။ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်နော်”

“တော်တော့ကွာ...ရွှေမောင်၊ မင်း ဆက်မပြောနဲ့တော့၊ မင်း ရဲ့ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကို ငါအကုန်ဖတ်ပြီးပြီ။ မင်းအကြောင်းကိုလည်း ငါ အကုန်သိပြီးပြီကွ။ မင်းညာမယ်မကြံနဲ့။ မင်းစခန်းချခဲ့တဲ့ရွာတိုင်းမှာ တစ်ရွာတစ်ယောက်စီ ရည်းစားထားတယ်။ ဟိုတစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းတွေ့ လိုက်၊ ဒီစခန်းရောက်ရင် ဒီတစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းတွေ့လိုက်နဲ့ မင်းလူ ရွပ်ပဲကွ။ တော်ပါသေးရဲ့ကွာ ဘောစောစီးစီး သိလိုက်ရလို့”

“ဒီ...ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုရယ်။ ကျွန်တော် တောင်းပန် ပါတယ် အစ်ကိုရယ်၊ ကျွန်တော် ညီမလေးကို အတည်ယူမှာပါ အစ်ကိုရယ်။ ကျွန်တော် ညီမလေးကို အဖျော်ကြိတာ မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုရယ်နော် အစ်ကို၊ အစ်မ ပြောပေးပါဦး အစ်မရယ်၊ ညီမလေး ကို ကျွန်တော် တကယ်ချစ်တာပါ။ အဆက်မဖြတ်ပါရစေနဲ့ အစ်ကို... မလုပ်ပါနဲ့ အစ်ကိုရယ်နော် အစ်ကို...”

ကျွန်တော်လည်း အရူးတစ်ယောက်လို မရှက်မကြောက်ဝမ်း နည်းပက်လက် ရှိခိုးဦးချအကြိမ်ကြိမ် တောင်းပန်လိုက်ရသည်။ သို့သော် အစ်ကို လက်မခံပါ။ ကျွန်တော့်ဒိုင်ယာရီကို အစအဆုံးဖတ်ပြီးပြီဆို တော့လည်း ကျွန်တော့်ကိုအထင်လွဲစရာ၊ အထင်သေးစဏရာဖြစ်သွား မျာ သေချာပါသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဒိုင်ယာရီနေ့စဉ်မရေးရလျှင် မနေနိုင်။ တစ်နေ့တာဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ၊ တွေ့ကြုံခဲ့ရသမျှ တိတိကျကျ ရေးမှတ်ထားလေ့ရှိသည်။ ယခုလည်း ကျွန်တော့်ဒိုင်ယာရီထဲ၌ အစ်ကို ဖတ်မိထားသလို ဟုတ်မှန်ကြောင်းဝန်ခံရမည်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ရှေ့တန်း ဒွန်ဘန်ခန်း၊ လဝါးစခန်း၊ စိန်လုံစခန်းနှင့် လွယ်ကူယံစခန်းတို့

၌ ယခင်နှစ်များစစ်ဆင်ရေးကာလတုန်းက ချစ်ခင်ခဲ့သူ ရင်းနှီးခဲ့သူများ ရှိခဲ့ပါသည်။ သို့သော် အချိန်ကာလတိုတောင်းပြီး စခန်းများ၌ ကြာကြာမနေခဲ့ရသဖြင့် ရင်းရင်းနှီးနှီးချစ်ကျွမ်းဝင်မှု မရှိခဲ့ပါ။ အမည်ခံချစ်ရည်းစားများသာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ယခု ညီမလေးနှင့် ချစ်ကျွမ်းဝင်သလို မဟုတ်။ သံယောဇဉ်လည်း သိပ်မရှိလှပါ။ ယခု ညီမလေးနှင့် တွေ့ဆုံရသည့်အချိန်ကာလလည်း ကြာမြင့်ပြီး နှစ်ဦးသားအသည်းနှင့်အောင်စွဲလန်းချစ်မိနေပြီဖြစ်သည်။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင် ယခင်မိန်းကလေးများနှင့် အဆက်အသွယ်လည်း လုံးဝမရှိတော့ပါ။ ရန်သူနယ်မြေ၊ စစ်ဆင်ရေးနယ်မြေ အနက်ရောင်နယ်မြေဖြစ်၍လည်း စာအဆက်အသွယ်ရော၊ လူအဆက်အသွယ်ပါ လုံးဝမရှိတော့ပါ။ ဤအဖြစ်အပျက် အဖြစ်မှန်ကို အစ်ကိုက လုံးဝမသိရှိဘဲ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ထဲတွင် နေ့စဉ်ရေးမှတ်ထားသည်ကိုသာ ဖတ်ရှုသိရှိထားရသဖြင့် ကျွန်တော့်အပေါ် လုံးဝအထင်သေး မယုံကြည်နိုင်သော လူရှုပ်လူပွေတစ်ယောက် အဖြစ်သာ အသိအမှတ်ပြုထားလိုက်ပြီဖြစ်ပေမည်။

သည်လိုအချိန်အခါမျိုးတွင် ကျွန်တော့်တက်က တင်းမာနေလျှင် ခေါင်းမာနေခဲ့လျှင် တစ်နေ့ညကဖြစ်ပျက်ပုံကို ရှေ့တန်းရုံးသို့ တိုင်ချက်ဖြင့်လိုက်လျှင် ကျွန်တော်ကိုယ်ရေးမှတ်တမ်းတွင် မှင်နီဝင်ပြီး ဘဝအညွန့်တုံးသွားမည် သေချာသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် မျက်စိမှိတ်လျက် ညီမလေးကို အသည်းနှင့်အောင်ချစ်ပါလျက်နှင့် အစ်ကိုကြီးလိုချင်သော အစ်ကိုကြီးဖြစ်စေချင်သော အဖြေကို ကျွန်တော်အသည်းနာနာဖြင့် ပေးလိုက်မိပါတော့သည်။

**ကဲပါ အစ်ကိုကြီးရယ် အစ်ကိုကြီး ဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း ကျွန်တော် ညီမလေးနဲ့အဆက်ဖြတ်ပေးပါမယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် လုံးဝစိတ်မကောင်းပါဘူး အစ်ကိုရယ်။ ညီမလေး သိသွားရင်လည်း

သူ ဘယ်လောက်ခံစားရမလဲဆိုတာ ကျွန်တော်သိတယ်။ ကျွန်တော် စစ်သား၊ စစ်သားကတိ၊ ယောက်ျားကတိတည်စေရပါ့မယ် အစ်ကို”

ကျွန်တော်ခံစားချက်ကို အိတ်သွန်ဖာမှောက် ရင်ခွင့်ပြလိုက် သဖြင့် အစ်ကိုကြီးမှာ စိတ်ချသွားသည့် အမူအယာမျက်နှာပြုံးရွှင်လာ သလောက် ကျွန်တော်နှင့်အစ်မကြီးတို့၏ မျက်နှာများမှာ မရွှင်ပျ။ မျက်ရည်စများဖြင့် စိတ်မကောင်းစွာ ခံစားနေလိုက်ကြရသည်။

“အေး... ဒီလိုမှပေါ့၊ ယောက်ျားပဲကွ၊ လုပ်ရဲရင် ခံရဲရမှာပေါ့။ သတ္တိရှိရမှာပေါ့။ ကဲ မင်းလဲ ကိုယ့်အပြစ် ကိုယ်သိလို့ ဝန်ခံကတိ ပြုလိုက်ပြီဆိုတော့ မင်းကိုသည်းခံခွင့်လွတ်ပြီး ရှေ့တန်းရုံးကိုလည်း ငါမတိုင်တော့ပါဘူးကွာ၊ ကဲ ရော့ မင်းရဲ့အဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ဒိုင်ယာရီ စာအုပ်၊ ဟုတ်တယ်နော်၊ ကဲ ကဲ မင်းလဲပညာတတ်လူငယ်တစ် ယောက်ပဲကွာ။ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် နေခံခွန်းပါနေကွာ၊ နော်...မင်းက လိမ္မာပြီးသားပါ။ အရက်ကိုလုံးဝမသောက်နဲ့၊ အရက်ကြောင့် မင်း အခုလိုဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ ဒါက ဘဝသင်ခန်းစာပေါ့ကွာနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကို၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကို၊ အစ်မကိုလည်း အထူးကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ နော်...အခုဖြစ်တဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို ညီမလေးကို အသိမပေးပါနဲ့ဦး အစ်မကြီးရယ်နော်၊ ကဲ အစ်ကိုနဲ့ အစ်မတို့ကို ကျွန်တော်ကန်တော့ခဲ့ပါတယ်ဗျာနော်”

ကျွန်တော်အစ်ကိုနဲ့ အစ်မတို့ကို ရှိခိုးကန်တော့တောင်းယန်ပြီး ကျွန်တော် တန်ဖိုးထားသော ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကို ကိုင်ဆုပ်ကာ ညီမ လေးကျောင်းကပြန်မရောက်မီ တပ်ခန်းကုန်းသို့ ပူဆွေးသောကတိ ရင်မှာပွေ့ပိုက်ရင်း အသည်းမှာမှာ စိတ်မကောင်းစွာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ ကာ လေးလံသော မြေလှမ်းတို့ဖြင့် လှမ်းပြန်ခဲ့ရပါတော့သည်။

မင်းရွှေမင်း(တောင်တုတ်)

ဘဝ၏ ကျေးဇူးရှင်

ဘဝ၏ကျေးဇူးရှင်

“ဦးလေးရေ ကျွန်တော့်ပစ္စည်းတွေ ကားပေါ်တင်ထားခဲ့မယ်
နော်။ ကျွန်တော် တောင်ကုတ်မြို့အထွက် ကျောင်းကြီးရှေ့နားက
စောင့်စီးမယ်နော် ဦးလေး။”

“ဟေ့ ငါ့တူ ဘာဖြစ်လို့ ကားဂိတ်ကမစီးတာလဲ၊ ဘာကိစ္စ
တွေ ရှိနေသေးလို့လဲ ငါ့တူရဲ့။”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေးရေ ကျွန်တော့်ကိစ္စလေးတွေ မပြီးပြတ်
သေးလို့ပါ။ နေ့လယ် တစ်နာရီထွက်မှာ ဟုတ်တယ်နော် ဦးလေး၊
စိတ်ချပါ။ ကျွန်တော် ကျောင်းကြီးရှေ့က စောင့်နေပါ့မယ်နော် ဦးလေး။”

“ထဲ-သူငယ်ချင်း သန်းစိန် ငါသွားမယ်။ စိတ်ချမယ်နော်”

“အေးပါကွာ၊ သွားမှာသာ သွားခမ်းပါ။ ငါကားမထွက်မချင်း
စောင့်ကြည့်နေမယ်ကွာ”

ကိုရွှေမောင်က ပြည်မြို့သွားရန်အတွက် တောင်ကုတ်-ဖိနပ်
တောင်းပြေးဆွဲသည့်ကားပေါ်သို့ သူ၏အိပ်ရာလိပ်ကိုတင်ထားခဲ့ပြီး

တောင်ကုတ်မြို့အထွက် ရိုးမအောက် ကားလမ်းမဘေး စာသင်ကျောင်း ကြီးရှေ့မှ လာရောက်စောင့်နေသည်။

“ငါ စစ်တပ်ထဲဝင်ရတော့မယ်။ စစ်သားကြီး ဖြစ်တော့မယ်” ကိုရွှေမောင် တစ်ယောက်တည်း ကားစောင့်နေရင်း စိတ်ကူးယဉ်ပျော်ရွှင်နေမိသည်။ ရွှေမောင်မှာ ကားဆရာပြောသလို ကားဂိတ်အစမှ ကားပေါ်တက်ထိုင်ပြီး ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် မလိုက်ရဲ၊ အသိကျွမ်းထဲမှ တစ်ယောက်ယောက်က မြင်တွေ့သွားလျှင် သူ့အကြံအစည်ပျက်သွားနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ မောင်သန်းစိန်နှင့် တိုင်ပင်ညှိနှိုင်းပြီး ကားပေါ်ပစ္စည်းတင်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

၁၉၆၃ ခုနှစ်က တောင်ကုတ်ပန်းတောင်း ပြည်အဝေးပြေးကားများမှာ ယခုခေတ်မှာကဲ့သို့ လူစီးအဲတတ်စိကားကြီးမျိုးမဟုတ်ဘဲ ကုန်ပစ္စည်းတင်သည့် ကုန်တင်ကားကြီးများဖြင့်သာ သွားလာကြရသည်။ ငါးပိ ငါးခြောက်နဲ့လှိုင်လှိုင်ဖြင့် လိုက်ပါကြရသည်။ လမ်းမမှာလည်း မြေနီလမ်းသာဖြစ်ပြီး မြေပြိုကျခြင်းကြောင့် ကားလမ်းမမှာ ခဏခဏ ပိတ်ဆို့ရပ်တန့်နေကြရသည်။ ချောက်ထဲ ထိုးကျသည့်ကားများလည်း မနည်းခဲ့ပါ။

ကိုရွှေမောင်မှာ တောင်ကုတ်မြို့ အထက်တန်းကျောင်းသားတစ်ဦးဖြစ်ပြီး အရံမီးသတ်တပ်ဖွဲ့တွင် တက်ကြွစွာပါဝင်လှုပ်ရှားနေသည့်အပြင် အထက်တန်းကျောင်း ဘောလုံးလက်ရွေးစင် အားကစားသမားတစ်ဦးလည်းဖြစ်သည်။ ၎င်းအပြင် မြို့နယ်လူငယ် ပရဟိတအသင်းဝင်တစ်ဦးလည်းဖြစ်သည်။ လူမှုဝန်ထမ်းလုပ်ငန်းများ၌ စိတ်ပါဝင်စား၍ တက်ကြွစွာ ပါဝင်ဆောင်ရွက်နေသူဖြစ်သည်။ လူချစ်လူခင်လည်းပေါများသည်။ အထူးသဖြင့် တပ်မတော်သားဘောလုံးအသင်းနှင့် မကြာခဏ ချိန်းပွဲကစားလေ့ရှိသဖြင့် တပ်မတော်သားများနှင့် ရင်းနှီး

ကျွမ်းဝင်ကာ တပ်မတော်သို့ဝင်ရန် ညှိနှိုင်းအကူအညီ တောင်းခံ အကြံဉာဏ်ရခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ယခုလည်း တပ်မတော်ထဲသို့ သွားရောက်ဝင်လိုသဖြင့် ပြည်မြို့ စစ်သားစုဆောင်းရေးသို့သွားရန် သူ့အိမ်မှမိဘညီအစ်ကို ဆွေမျိုးများကို အသိမပေးဘဲထွက်ပြေးရန် ကြံစည်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ဟော တောင် ကုတ်မြို့တွင်းမှ မောင်းထွက်လာသော ရိုးမဖြတ်ကျော်မည့်ကုန်တင်ကား ကြီးလာနေပြီ။ ကိုရွှေမောင် ဖျော်ရွှင်လန်းဆန်းသွားသည်။ ကိုရွှေမောင် က ကားကိုထွက်တားလိုက်သဖြင့် ကားကြီးမှာထိုးရပ်သွားသည်။ ထိုသို့ ကားကြီးထိုးရပ်သွားသည်ဆိုလျှင်ပဲ ကိုရွှေမောင်က လူငယ်ပီပီ သွက်လက်စွာ ကားနောက်ဘက်မှ ခုန်ပျံကျော်လွှား ပြေးတက်လိုက် သည်။

“ဟေ့-ဟေ့ ညီချေ ဆင်းဆင်း ပြန်ဆင်း”

“ဗျာ အစ်ကိုကြီး ပါလာတယ်၊ အစ်ကိုကြီးက ဘယ်ကိုသွား မှာမို့လဲ ဟင်”

“ဘယ်မှမသွားဘူး၊ ညီချေ အိမ်ကထွက်ပြေးတာကိုသိလို့ အစ်ကိုကြီးက လိုက်ဖမ်းတာပဲကွ၊ ကဲ- ဆင်းဆင်း”

“ဟင် ဒါဆိုရင် ကားပေါ်မှာ ကျွန်တော့်ပစ္စည်းတွေရှိသေးတယ် အစ်ကိုကြီး”

“ကဲပါကွာ မြန်မြန်သာဆင်းစမ်းပါ၊ ညီချေပစ္စည်းတွေကို ဂိတ်မှာအစ်ကိုကြီး ပြန်ချထားခဲ့ပြီးပြီ။ ညီချေ သိပ်မိုက်တာပဲကွာ၊ ကဲ- ဆင်းဆင်း ကားဆရာရေ ကျေးဇူးပဲနော်”

ကိုရွှေမောင်၏ အစ်ကိုကြီးက မည်သို့မည်ပုံ သတင်းရသွား သည်မသိ။ ကားပေါ် တက်လိုက်လာပြီး ညီတော်မောင်ကို လက်ရ ဖမ်းမိသွားသည်။

“ညီချောက ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ ဘာလုပ်ချင်တာလဲ၊ ကျောင်း မတက်ချင်တော့ဘူးလား။ ဒီတောင်ကုတ်မြို့ အထက်တန်းကျောင်းမှာ မတက်ချင်တော့တာလား၊ ရမ်းခြံမြို့မှာ ကျောင်းထားပေးမယ်လေ။ အဲဒီမှာ အစ်ကိုကြီးရဲ့ သူငယ်ချင်း လူခံတွေရှိတယ်။ သွားမလားပြော ပို့ပေးမယ်လေ”

“ဟာ မသွားချင်ပါဘူး အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ဒီကျောင်းမှာပဲ ဆက်တက်ပါ့မယ်”

ကိုရွှေမောင်မှာ ကျောင်းဆက်တက်နေသော်လည်း စိတ်မပါ တော့ပါ။ စစ်သားဖြစ်လိုသော စိတ်ကသာ ပြင်းပြနေသည်။ ထို့ကြောင့် ၁၉၆၄ခုနှစ် အတန်းတင်စာမေးပွဲကြီးပြေဆိုပြီးချိန် ကိုရွှေမောင်၏ အခင် မင်ဆုံး မိတ်ဆွေတစ်ဦးဖြစ်သူ တောင်ကုတ်မြို့ အစိုးရမီးသတ်ဌာနမှ မီးသတ်ရဲဘော်ကိုစံထွန်း၏ အကူအညီပေးမှုကြောင့် ရခိုင်ရိုးမကိုကျော် ဖြတ်မည့် တောင်ကုတ်ပန်းတောင်းပြေးဆွဲသည့်ကားကြီးပေါ်၌ လိုက် ပါလာခဲ့ရသည်။ သူငယ်ချင်းကိုစံထွန်းက ကားခငွေတစ်ဆယ်ကျပ် အပြင် လမ်း၌သုံးစွဲရန် ငွေကျပ်နှစ်ဆယ်ကိုလည်း အပိုထည့်ပေးလိုက် သဖြင့် အားလုံးအဆင်ပြေခဲ့သည်။

ကံကောင်းထောက်မ၍ လမ်းခရီး၌ အခက်အခဲမရှိခဲ့ဘဲ ပန်း တောင်းကားဂိတ်သို့ ချောချောမောမော ရောက်ရှိခဲ့သည်။ ညမှောင်ရီ ပျိုးအချိန်ဖြစ်၍ ပြည်ဘက်သို့ မကူးတော့ဘဲ ပန်းတောင်းကားဂိတ် ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ဝင်ရောက်တည်းခို ညအိပ်အနားယူကြရသည်။ ထိုခေတ် ထိုအခါက ပြည်နုဝဒေးတံတားကြီး တည်ဆောက်ခြင်းမရှိ သေးသဖြင့် ပန်းတောင်းကားဂိတ်၌သာ တည်းခိုလေ့ရှိကြသည်။

မနက်ပိုင်း၌ ပြည်ဘက်သို့ လှေသမ္ဗန်များဖြင့် ကူးခဲ့ကြကာ ပြည်မြို့ကမ်းနားလမ်း ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ဝင်ရောက်တည်းခို၍

နံနက်စာ စားသောက်ကြသည်။

ကိုရွှေမောင်မှာ ဆိုက်ကားတစ်စီးကိုခေါ်ကာ စစ်သားစုဆောင်းရေးတပ်စခန်းရှိရာသို့ စုံစမ်းမေးမြန်းပြီး လိုက်ပို့ခိုင်းသည်။ စုဆောင်းရေးမှ တာဝန်ရှိသူတပ်ကြပ်ကြီး အရာခံဗိုလ်ဆရာကြီး၊ တပ်ထွက်မှူးဗိုလ်ကြီးတို့နှင့်တွေ့ဆုံ၍ စစ်တပ်ထဲသို့ဝင်ရောက်ရန် ဆန္ဒပြင်းပြနေကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ မင်းအခုဘယ်ကလာတာလဲ၊ ဘယ်မှာနေတာလဲ စစ်တပ်ထဲကို တကယ်ပဲဝင်ချင်သလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ကျွန်တော်က တောင်ကုတ်ကားနဲ့ ဒီဇွေမနက်မှာပဲ ရောက်ပါတယ်။ အခုကမ်းနားလမ်းက ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ထမင်းစားရင်း ခေတ္တတည်းခိုနေပါတယ်ဆရာ”

“ကဲ-ကောင်းပြီ ဒီလိုဆိုရင် အခုမင်းတည်းခိုနေတဲ့ ထမင်းဆိုင်ကိုပြန်သွားပြီး မင်းပစ္စည်းတွေကို သွားပြန်ယူလိုက်။ လောလောဆယ် ဒီမှာလာနေလို့ရပြီ။ ကဲကဲ မြန်မြန်သွားယူ မြန်မြန်ပြန်ခဲ့နော်”

“ဟုတ်-ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ”

စစ်သားစုဆောင်းရေးတပ်ဖွဲ့မှ ဒုအရာခံဗိုလ်အဆင့်ရှိသူ ဆရာကြီး၏ပြောစကားကြောင့် ကိုရွှေမောင်တစ်ယောက် ကျေနပ်ပျော်ရွှင်သွားရကာ ဆိုက်ကားတစ်စီးကို ကမ်းနားလမ်းထမင်းဆိုင်သို့ အမြန်ဆုံး လိုက်ပို့ခိုင်းလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်က စစ်တပ်ထဲဝင်ဖို့ သတင်းပို့ခဲ့ပြီးပါပြီ။ ကျွန်တော့်ကို လက်ခံတယ်တဲ့။ ပစ္စည်းတွေယူပြီး စုဆောင်းရေးတပ်ကို ပြောင်းလာခဲ့ပါတဲ့။ အဲဒါ အခုထမင်းဆိုင်က ပစ္စည်းတွေယူပြီး စစ်သားစုဆောင်းရေးတပ်ကိုပဲ ပြန်သွားရမှာဆိုတော့ အစ်ကိုကပဲအသွားအပြန် ပို့ပေးပါ။ ဆိုက်ကားခ ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ ပြောပါအစ်ကိုနော်”

“ဟာ-ဖြစ်တယ်၊ ညီလေးဖြစ်တယ်၊ အစ်ကို ပြန်လိုက်ပို့ပေးပါမယ်။ ဆိုက်ကားခအသွားအပြန်အတွက် ခုနစ်ကျပ်ပဲပေးပါ။ တစ်ကျပ်လျှော့ပေးလိုက်ပါမယ်နော် ညီလေး။ အစ်ကိုကလည်း တပ်ထွက်အငြိမ်းစားပါညီလေး။ ညီလေး တပ်ထဲဝင်တာကို အစ်ကိုအားပေးပါတယ်ကွာ”

ကိုရွှေမောင်တစ်ယောက် ပြည်မြို့စစ်သားစုဆောင်းရေးသို့ သတင်းပို့ရောက်ခဲ့သည်မှာ ရက်သတ္တတစ်ပတ်ရှိခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ စစ်သားစုဆောင်းရေးမှ စည်းကမ်းချက်များအရ ကျန်းမာရေး စစ်ဆေးအစမ်းသပ်ခံခဲ့ရပြီး ပမာဏစစ်ဆေးမှုများ ပြုလုပ်အောင်ခဲ့ပြီးဖြစ်သော်လည်း တာဝန်ခံဆေးမှူး ဆရာဝန်ကြီး ရောက်မလာသေးသဖြင့် ဆရာဝန်ကြီး၏ နောက်ဆုံးအသေးစိတ် စစ်ဆေးမှုခံရန် စောင့်ဆိုင်းနေကြရသည်။
နောက်တစ်နေ့တွင်-

“ကဲ-ရဲဘော်သစ်တွေ အားလုံးနားထောင်ကြပါ။ ဒီနေ့ ဆေးမှူး ဆရာဝန်ကြီး ရောက်နေပြီဖြစ်တဲ့အတွက် အသေးစိတ်ဆေးစစ်ခံကြရမှာဖြစ်တယ်။ မင်းတို့ ကြိုတင်သိထားနိုင်အောင် အကြမ်းဖျဉ်း ပြောပြရမယ်ဆိုရင် ကိုယ်အလေးချိန်တိုင်းမယ်၊ သွေးခုန်နှုန်းစစ်မယ်။ သွေးဖောက်မယ်၊ မျက်စိစမ်းသပ် စစ်ဆေးမယ်၊ သွေးပေါင်၊ ဆီချိုသွေးချိုစစ်မယ်၊ တီဘီနုလုံး၊ အတွင်းလိပ်ခေါင်း၊ အပြင်လိပ်ခေါင်း၊ ငှက်ဖျားပိုးစသည်ဖြင့် အသေးစိတ်စစ်ဆေးမှာဖြစ်တဲ့အတွက် ရှက်စရာမလိုဘူး။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း အစစ်ဆေးခံကြရမယ်။ အားလုံးကြားလား။ ကဲ-အားလုံးအင်္ကျီချွတ်မယ်။ ပုဆိုးခါးတောင်းကျိုက်ထားမယ်။ အတွင်းခံဘောင်းဘီတို့ပါရင် ချွတ်ထားခဲ့မယ်။ တစ်ဦးချင်းစီတန်းစီပြီး ဝင်မယ်။ ကဲထိပ်ဆုံး ရဲဘော်ကစဝင်မယ် အသင့်ပြင်”

ညနေ (၅)နာရီတွင် အားလုံးစစ်ဆေးမှုပြီးစီးသွားသဖြင့် ပျော်ရွှင်

နေကြသည်။ ထိုအထဲတွင် စစ်တပ်ထဲသို့ဝင်ရန် အခက်အခဲမျိုးစုံကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရသော ကိုရွှေမောင်တစ်ယောက် စိတ်ဓာတ်တက်ကြွဆုံး နှင့် အပျော်ရွှင်ဆုံးဖြစ်နေသည်။ အားလုံးတို့၏ စိတ်ထဲတွင် ရန်ကုန် စစ်သားစုဆောင်းရေးတပ်မှတစ်ဆင့် သက်ဆိုင်ရာလေ့ကျင့်ရေး သင် တန်းကျောင်းများသို့သွားနိုင်ရန် အသင့်အနေအထား အားအင်အပြည့်ဖြင့် ဆေးစစ်ချက်အောင်မြင်မှုအဖြေကို စောင့်ဆိုင်းရင်း တစ်ညတာကုန်ဆုံး ခဲ့ကြရပြန်သည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်(၁၁)နာရီအချိန်ခန့်တွင် တစ်မနက်လုံး မိမိတို့ တာဝန်ကျရာ လုပ်ငန်းစုအလိုက် သန့်ရှင်းရေး၊ စိုက်ပျိုးရေး လုပ်ငန်းများလုပ်ကိုင်ရင်း တာဝန်ပြီးဆုံး၍ ရေဦးချိုးခေတ္တများ၍ ထမင်း စားဆောင်သို့ သွားရောက်ထမင်းစားကြသည်။ တပ်သားသစ်များအား လုံး တက်ကြွလန်းဆန်း ပျော်ရွှင်နေကြသည်။ ထမင်းစားပြီးအဆောင် ၌ ခေတ္တများနေကြချိန်တွင် ရုံးမှဒုတပ်ကြပ်အဆင့်ရှိ ဆရာတစ်ဦးရောက် ရှိလာသည်။

“ကဲ-အားလုံးနားထောင်ကြပါ။ အခုဖတ်ပြတဲ့ နာမည်စာရင်း မှာပါတဲ့သူတွေ ရုံးကိုအမြန်ဆုံး သတင်းပို့ကြပါ။ ကဲ-နားထောင် နားမည်ခေါ်မယ်။ ရွှေမောင်၊ ထွန်းအံ့၊ လှချစ်၊ ဖိုးထောင်၊ အုန်းမြင့်၊ အောင်မင်းနှင့် ဘသိန်း၊ အခုနာမည်ပါတဲ့သူ(၇)ယောက်လုံးရုံးကို အမြန်ဆုံးသတင်းပို့ပါ အားလုံးကြားကြတယ်နော်”

“ဟုတ်တဲ့-ကြားပါတယ်ဆရာ”

“အေးကြားရင်အခု ရုံးကိုလာခဲ့ကြ”

တပ်သားသစ်(၃၅)ယောက်ထဲမှ (၅)ယောက်ကိုသာ ရွေးထုတ် ၍ အမည်စာရင်းဖတ်ပြသွားသဖြင့် ညည်သည့်အတွက်ကြောင့်ခေါ်သည် ကို မသိကြရ။ သို့လော-သို့လော တွေတောထင်မြင်ကြသည်။

တီးတိုးဝေဖန်ပြောဆိုနေကြသည်။

“ကဲ-ကဲ ဘာမှတွေးမနေကြနဲ့။ ထင်မြင်ချက်ပေးမနေကြနဲ့ ကွာ”

“လာ-လာ ရုံးကိုသာ အမြန်သွားကြရအောင် လာကြကွာ”

ကိုရွှေမောင်က လန်းဆန်းတက်ကြွစွာဖြင့် အမည်စာရင်းပါ ကိုရွှေမောင်အပါအဝင်(၇)ယောက်တို့ကို ဦးဆောင်ခေါ်ယူ၍ ရုံးခန်းသို့ အမြန်ဆုံး သွားလိုက်ကြသည်။

“တောက်-ငါတို့ ကံမကောင်းဘူးကွာ”

ဆေးစစ်ချက်မအောင်၍ နေရပ်သို့ပြန်ကြရမည်ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ကြရသည်။ သတ်မှတ်စည်းမျဉ်းများနှင့် မကိုက်ညီသူ ကျန်းမာရေးမကောင်းသူ၊ ခြေဆစ်လက်ဆစ်များ ပုံမှန်မဟုတ်သူများ ခြေဖဝါး ပြားနေသူများ အရပ်ရှည်လွန်း၍ ခါးကိုင်းနေသူများ၊ အရပ်ပုလွန်းသူများ ဆေးစစ်ချက်အရ ရောဂါပိုးတွေ့ရှိသူများ မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်းနှင့် အကြားအမြင် ပုံမှန်မဟုတ်သူများ အသက်(၁၈)နှစ်မပြည့်၍ အရွယ်မရောက်သေးသူများကို တပ်မတော်သို့ဝင်ရောက်ခွင့်မပြုဘဲ ၎င်းတို့နေရပ်အသီးသီးသို့ပြန်ရန် အမိန့်ထုတ်ပြန်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

အဆိုပါဆေးစစ်မအောင်သူများ အားလုံး အထုပ်အပိုးကိုယ်စီဖြင့် စိတ်မကောင်းစွာ မျက်ရှည်သုတ်ခါဖြင့် နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားခဲ့ကြသည်။ စစ်သားစုဆောင်းရေးတပ်ဖွဲ့၌ အတူသွား၊ အတူစား၊ အတူအိပ်၍ ရဲဘော်စိတ်အပြည့်ဖြင့် ရင်းနှီးချစ်ခင်သံယောဇဉ်ငြိတွယ်နေကြပြီးခါမှ ယခုလို ခွဲခွာသွားကြရသဖြင့် တပ်သားသစ်များအားလုံး စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြရသည်။

“ငါမပြန်ဘူးကွာ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ပါစေ ငါ့ကိုလုပ်ချင်သလိုလုပ်၊ ပြောချင်သလို ပြောပါစေ၊ ငါစစ်သားမလုပ်ရရင် ငါမပြန်ဘူးကွာ။”

တပ်ဆွယ်မှုူးဗိုလ်ကြီးကို ငါရအောင်ပြောမယ်ကွာ၊ ငါစစ်သားဖြစ်ကို ဖြစ်ရမယ်ကွာ ဟင်း”

ဆေးစစ်ချက်မအောင်သည့် ရဲဘော်သစ်(၇)ယောက်ထဲတွင် တောင်ကုတ်သား ရနိုင်လေး၊ ကိုရွှေမောင် တစ်ယောက်ထဲသာ အဆောင်တွင်ကျန်နေခဲ့သည်။ အထုပ်အပိုးလည်းမပြင် အိပ်ရာထက် တွင် ခြေတင်ပလ္လင်ခွေလျက် သူ၏စိတ်ဆန္ဒကို ဖော်ထုတ်ပြောပြနေ သည်။

“အေး-ဟုတ်တယ်ကွာ၊ ဒုအရာခံဗိုလ် ချစ်ဖေ့နဲ့ အရင်ပြောကြည့် ပါလားကွာ။ သူနဲ့မရနိုင်မှသာ တပ်ဆွယ်မှုူးဗိုလ်ကြီး မင်းသိန်းနဲ့တွေ့ ပြီး ပြောကြပေါ့ကွာ။ မင်းကိုယ်ခန္ဓာ တောင့်တောင့်တင်းတင်း ပြည့်ပြည့် ပြီးပြီးနဲ့ ကျန်းမာရေးကောင်းတာပဲ မျက်စိမူန်တာလောက်ကတော့ ဘာဖြစ်လဲကွာ ပြောပြရင်ရနိုင်မှာပါကွာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါအခုပဲ ဆရာကြီးချစ်ဖေ့နဲ့သွားတွေ့ပြီး လိုအပ် ရင်တပ်ဆွယ်မှုူးဆီ ဝင်ပြောမယ်ကွာ၊ အသနားခံမယ်ကွာ။ စစ်သား ဖြစ်ရရင် ကျေနပ်ပြီကွာ”

ကိုရွှေမောင်မှာ မျက်စိမူန်ပြီး ဆေးကျသဖြင့် စစ်သားဖြစ်ခွင့် မရရှိဘဲ နေရပ်ပြန်ရမည်ဖြစ်သည်။ ကိုရွှေမောင်မှာ လူမှုဝန်ထမ်းစိတ် ဓာတ်အပြည့်အဝရှိသော ရဲရင့်ြတ်သား၍ သတ္တိရှိသောရခိုင်သွေး ပြည့်ဝသော ရခိုင်အမျိုးသား လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ တောင်ကုတ်မြို့ အရံစီးသတ်တပ်ခွဲတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေခဲ့ပြီး မြို့နယ်လူငယ်ဝရဟိတအသင်းဝင်တစ်ဦးလည်းဖြစ် အထက်တန်း ကျောင်း ဘောလုံးလက်ရွေးစင် အားကစားသမားတစ်ဦးလည်းဖြစ် သည်။ လူမှုရေးစိတ်ဓာတ် အပြည့်အဝရှိပြီး လူချစ်လူခင်ပေါများသည်။ ယခုလည်း ရဲဘော်သစ်များအားလုံးက သူ့ကိုချစ်ခင်လေးစားကြသည်။

သည်လိုနှင့် ကိုရွှေမောင်တစ်ယောက် စိတ်ဓာတ်ကိုတင်းထားကာ တပ်စုတပ်ကြပ်ကြီး ဆရာလှသောင်း၊ ဒုအရာခံဗိုလ်ဆရာကြီး၊ ချစ်ဖေတို့နှင့် အဆင့်ဆင့်ပြောဆိုတိုင်ပင် ညှိနှိုင်းပြီးနောက်ဆုံး တပ်ဆွယ်မှူးဗိုလ်ကြီးမင်းသိန်း၏ ရုံးခန်းသို့ ဝင်ရောက်သတင်းပို့တင်ပြခဲ့သည်။

“အေးကွာ၊ ဆေးမှူးရဲ့စစ်ဆေးတွေ့ရှိချက်အရဆိုတော့ ငါလဲ စိတ်မကောင်းပါဘူးကွာ။ မင်းက ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး တောင့်တင်းသန်မာကြံ့ခိုင်နေတာပဲ။ ယောက်ျားကောင်း စစ်သားကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ အရည်အချင်းတွေနဲ့ ပြည့်စုံနေတာပဲ။ ငါလဲ ဘယ်လိုမှ ထင်မထားခဲ့မိဘူး။ မျက်စိမကောင်းဘူး။ မင်းမျက်စိက အဝေးလုံးဝ မကောင်းဘူးလို့ပြောတယ်။ ကျန်တာတွေက အကုန်ကောင်းတယ်။ ဘာရောဂါမှ မရှိဘူး။ ဒီတော့ မင်းအိမ်ပြန်ပြီး မျက်စိ ဆရာဝန်နဲ့ ပြကြည့်ပေါ့ကွာ။ အခြေအနေကောင်းရင် ပြန်လာခဲ့ပေါ့နော် ငါ စောင့်မျှော်နေမယ်နော်”

တပ်ဆွယ်မှူး ဗိုလ်ကြီးမင်းသိန်းက စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ရှင်းပြနေသော်လည်း ကိုရွှေမောင်က စိတ်မလျှော့ အိမ်ကိုလုံးဝမပြန်လို။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ဗိုလ်ကြီးပြောပြတာလဲ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဗိုလ်ကြီးရယ် ကျွန်တော်က အိမ်ကိုလုံးဝပြန်လို့ မဖြစ်တော့လို့ပါ ဗိုလ်ကြီး။ ကျွန်တော် စစ်တပ်ထဲဝင်မယ်။ စစ်သားဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ်လို့ စိတ်ဆုံးဖြတ်ပြီး အိမ်ကရော ကျောင်းကပါ ထွက်ပြေးလာခဲ့တာပါ ဗိုလ်ကြီး။ ကျောင်းအုပ်ကြီးကလဲ အားပေးပါတယ်။ (၉)တန်းအောင်လက်မှတ်နဲ့ ကျောင်းထွက်လက်မှတ်ပါ ထုတ်ပေးလိုက်တယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်စစ်သားဖြစ်ရင် ကျေနပ်ပြီ။ ကျွန်တော်ဆန္ဒက ဒါပါပဲ ဗိုလ်ကြီး၊ ကျွန်တော့်ကို ကူညီပါဗိုလ်ကြီးရယ်”

“အေးပါကွာ- ငါလဲမင်းအတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူး။ မင်းက တကယ်သတ္တိရှိရှိနဲ့ စစ်သားတကယ်ဖြစ်ချင်တဲ့ မင်းရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို လေးစားပါတယ်။ ပြီးတော့ မင်းကအထက်တန်းကျောင်းသားပညာအရည်အချင်းကလဲ (၉)တန်းအောင်ပြီးဖြစ်တဲ့ ခေတ်ပညာတတ်လူငယ်တစ်ယောက်ဆိုတော့ ငါတို့ကလဲ ပြန်မလွှတ်ချင်ပါဘူးကွာ။ ဒါပေမယ့် မင်းရဲ့မျက်စိက ဒုက္ခပေးနေတာကွာနော်။ ကဲ-ဒီလိုလုပ်ကွာမင်းလဲအိမ်မပြန်ချင်ဘူးဆိုတော့ လောလောဆယ် မင်းဒီမှာ စောင့်နေလိုက်ဦးကွာ။ အခြေအနေပေးရင်လဲ ငါကူညီပြောကြည့်ပေးမယ်ကွာနော်။ လောလောဆယ် ဒီလိုလုပ် အပြင်မှာဆရာကြီး ချစ်ဖေရှိလားဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ရှိပါတယ် ဗိုလ်ကြီး”

“ကဲ- ဒီလိုလုပ်ဆရာကြီး၊ သူ့ကို ဒီမှာပဲ ခဏခေါ်ထားလိုက်သင့်တော်တဲ့ တာဝန်တစ်ခုပေးထားပေါ့။ ဒါနဲ့ မင်းမှာပဲ ရွှေမောင်နော်။ မင်းက ရခိုင်ပဲလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ရခိုင်လူမျိုးပါ ဗိုလ်ကြီး တောင်ကုတ်မြို့ဇာတိပါ”

“ကဲ-ဟုတ်ပြီ မင်းကရခိုင်ဆိုတော့ မင်းရခိုင်ဟင်းချက်တတ်လား၊ ရခိုင်ဟင်း ငရုပ်သီးစပ်စပ်နဲ့ကွာ မင်းကရခိုင်ဆိုတော့ ချက်တတ်မှာပါကွာနော်”

“ဟုတ်ကဲ့-ကောင်းကောင်းချက်တတ်ပါတယ် ဗိုလ်ကြီး”

“အေး-ကောင်းပြီ၊ ငါက မင်းတို့ရခိုင်မှာ(၃)နှစ်လောက်တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီမှာနေတုန်းက ပုစွန်ငရုပ်သီးချက်ဟင်း၊ ငါးငရုပ်သီးချက်ဟင်းတွေကို နေ့တိုင်းလိုစားခဲ့ရတယ်။ ဘယ်လောက်စားရစားရ အဲဒီရခိုင်ငရုပ်သီးချက်ဟင်းကို လုံးဝမပြီးငွေဘူး။ ထမင်းလဲ သိပ်စားကောင်းတယ်။ ကဲ-ဒီနေ့ကစပြီး ရခိုင်သားလေး

ကိုရွှေမောင်ရဲ့ ရခိုင်ငရုပ်သီးချက်ဟင်းခွံ ထမင်းစားကောင်းဦးမှာပေါ့ ကွာ ဟဲ-ဟဲ”

“အေး ကောင်းပြီလေ ဆရာကြီးချစ်ဖေက သူ့ကိုမီးဖိုချောင် မှာ စားဖိုမှူးတပ်ကြပ်မင်းဝေနဲ့ တွဲထားပေးလိုက်နော် ဆရာကြီး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဗိုလ်ကြီး”

“ကဲကဲ-ရွှေမောင် မင်းဒီနေ့ကစပြီး ငါတို့ကို ရခိုင်ဟင်းကောင်း ကောင်း ချက်ကျွေးတော့နော်။ ဒီက ဆရာတွေအားလုံး ရခိုင်ဟင်းကို အမှတ်တရစွဲသွားအောင် ချက်ပြလိုက်စမ်းကွာနော်။ ကဲ-ဆရာကြီး သူ့ကိုခေါ်သွားပြီး စားဖိုမှူးအဖွဲ့နဲ့ အပ်ထားပေးလိုက်နော် ကဲ-ရွှေမောင် လိုက်သွားလိုက်ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်ကြီး”

“ကဲလာ ရွှေမောင် မင်းက တပ်ကြပ်မင်းဝေနဲ့ ဈေးအတူသွား ကြ။ ရခိုင်ဟင်းချက်ဖိုအတွက် မင်းစိတ်ကြိုက်လိုအပ်တာတွေဝယ်ပြီး ရခိုင်ဟင်းကောင်းကောင်း ချက်ကွာနော်။ ဗိုလ်ကြီးမင်းကို စွဲသွားလိမ့် မယ်။ ဒါ-မင်းအတွက် အခွင့်အရေးကောင်းပေါ့ကွာနော်။ မင်းအခြေ အနေ ကောင်းလာမှာပါကွာ။ မင်းသိပ်ဖြစ်ချင်တဲ့ စစ်သားကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်လာမှာပါ။ ကံကောင်းရင် မင်းပညာအရည်အချင်းနဲ့ ဆိုတော့ အရာရှိတောင်ဖြစ်သွားနိုင်တယ်ကွာနော်။ အေးလေ မင်းရဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုးနဲ့တော့ တစ်နေ့အရာရှိဖြစ်ကို ဖြစ်လာမှာပါကွာ။ ကဲ- လာလာ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာကြီးရယ်”

သည်လိုနှင့်ပင် ကိုရွှေမောင်တစ်ယောက် ပြည်မြို့စစ်သား စုဆောင်းရေးတပ်ဆွယ်၌ ရခိုင်ငရုပ်သီးချက်ဟင်း၏ကျေးဇူးကြောင့် တွဲဖက်စားဖိုမှူးတာဝန်ယူရင်း မျက်စိဆေးစစ်အောင်မြင်ပြီး တပ်မတော်

သားကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားစောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိသည်။ ကိုရွှေမောင်သည် ရခိုင်ပြည်နယ် တောင်ကုတ်မြို့ ရွာမတော်ဖြစ်ပြီး မွေးချင်းညီအစ်ကို(၃)ယောက်တွင် အငယ်ဆုံးသားထွေးတစ်ဦးဖြစ်၍ မိဘများက ပညာတတ်ဘွဲ့ရတစ်ယောက်ဖြစ်စေရန် ရွာမအလယ်တန်းကျောင်းမှ (၇)တန်းအောင်ပြီး တောင်ကုတ်မြို့အစိုးရအထက်တန်းကျောင်း၌ ပညာသင်ကြားနေသူဖြစ်သည်။ တစ်အိမ်လုံးတွင် အငယ်ဆုံးအထွေးဆုံးဖြစ်၍ လည်း ဖူးဖူးမှုတ်ချစ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အိမ်အလုပ်၊ မီးဖိုချောင်အလုပ်ဟူသမျှတာမှ မယ်မယ်ရရ လုပ်ကိုင်ခဲ့ရသည်မရှိခဲ့ပါ။ စောစောက ဗိုလ်ကြီးမင်းသိန်းပြောသော ငရုတ်သီးချက်ဟင်းဆိုသည်ကို ရခိုင်လူမျိုးတစ်ဦးအနေနဲ့ အမြဲမပြတ်စားခဲ့ဖူးသော်လည်း လုံးဝမချက်တတ်ခဲ့ပါ။ သို့သော် စစ်တပ်ထဲကိုဝင်ရလိုသော ဆန္ဒစိတ်ဓာတ်တစ်ခုတည်းဖြင့် “ချက်တတ်ပါတယ်”ဟု အာမခံ၍ အတည်ပြောခဲ့သည်။ သူ၏ မိခင်ကြီးချက်ပြုတ်ရာ စိမ့်ရာများကို မြင်တွေ့ဖန်များပြီး မျက်စိထဲမြင်ယောင်ကာ “ငါချက်တတ်ရမည်”ဟူသော ယုံကြည်ချက်ဖြင့် အာမခံခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဈေးကိုသွားပြီး ဈေးဝယ်ခြမ်း မိခင်ကြီး၏ ချက်ပြုတ်သည်များကိုမြင်ယောင်လာပြီး ငရုတ်သီးစိမ်း၊ မန်ကျည်းသီးတောင့်၊ စိမ်းစားငပိ၊ ပုစွန်တုတ်၊ နံနံပင်၊ ပင်စိမ်းနှင့် အခြားတို့စရာဟင်းလျာများကို မှတ်မိသလောက် ဝယ်ယူခဲ့ပြီး စုဆောင်းရေးတပ်မီးဖိုချောင်ထဲ၌ ကိုယ်တိုင် ငရုတ်သီးစိမ်းထောင်းပြီး ရေရွေးအိုးတည်ပွက်ပွက်ဆူသည့်အခါ ထောင်းပြီးသားငရုတ်သီးစိမ်းများ အိုးထဲသို့ထည့်၊ စိမ်းစားငပိထည့်၊ ဆားခတ်၊ အခွံနွှာပြီးသားပုစွန်တုတ်ကြီးများ ထည့်ပြီးတော့ မန်ကျည်းသီးပြုတ်ရည်ကိုထည့်၍ ပင်စိမ်းနံနံပင်များထည့်ကာ မိခင်ကြီးချက်ပြုတ်ခဲ့သည်များကို မှတ်မိသလောက်၊ တတ်သမျှမှတ်သမျှ

ကြီးစားချက်ပြုတ်ပေးနေရသည်။

“ဟာ-ကောင်းလိုက်တဲ့ရခိုင်ဟင်းကွာ၊ ကြိုက်သွားပြီဟေ့၊ ငါ ရခိုင်မှာ တာဝန်ကျခဲ့စဉ်က စားခဲ့ဖူးတဲ့ ရခိုင်ဟင်းထက်တောင် စားလို့ ကောင်းတယ်ကွာ၊ ရွှေမောင် မင်းတော်တယ်ဟေ့၊ ရခိုင်ပီသတယ်ကွာ။ ကိုယ့်ရဲ့ရိုးရာရခိုင်ဟင်းကို ကောင်းကောင်းထိန်းသိမ်းချက်ပြုတ်နိုင် တယ်။ ငါ-ချီးကျူးပါတယ်ကွာ။ ပြီးတော့ မင်းရဲ့ရည်ရွယ်ချက်စိတ် ဓာတ် မင်းရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်တွေကို လေးစားပါတယ်ကွာ။ ကဲ ရွှေမောင် မင်းရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း မင်းအင်မတန်ဖြစ်ချင်တဲ့ စစ်သားဖြစ်စေရ မယ်။ ငါအတတ်နိုင်ဆုံး အကူအညီပေးမယ်ကွာနော် ရွှေမောင်။ ကဲ- မင်းကျေနပ်တယ်မဟုတ်လား ဟဲဟဲ”

သည်လိုနှင့် စစ်သားစုဆောင်းရေးတပ်ဆွယ်၌ တွဲဖက်စားဖိုမျိုး တာဝန်ဖြင့် ရခိုင်ငရပ်သီးချက်ဟင်းနှင့် ရခိုင်ဟင်းမျိုးစုံတို့ကို ချက်ပြုတ် ပေးရင်းနှင့်ပင် ပြင်ဦးလွင်မြို့ အမှတ်(၂)လှေကွင်းရေးသင်တန်းကျောင်း သို့ ရောက်ခဲ့သည်။ အမှတ်(၁၅) ခြေလျင်တပ်ရင်းတွင် တပ်စိတ်မှူး အဆင့်တာဝန်ဖြင့် တိုက်ခိုက်ရေးတာဝန်များကို ထမ်းဆောင်ခဲ့ရသည်။ ကျောင်းပညာရေးအတွက် လူငယ်ရေးရာ ညကျောင်းတက်၍ (၁၀) တန်းစာမေးပွဲကို ဖြေဆိုအောင်မြင်ခဲ့သည်။ ပြင်ဦးလွင်မြို့ တပ်မတော် ပညာရေးကျောင်း၌ ပညာရေးနည်းပြ ဆရာတာဝန်၊ ၁၉၇၀ ခုနှစ်တွင် အမှတ်(၃) လှေကွင်းရေးတပ်(မိတ္ထီလာ)ဗဟိုအမြောက်ထပ်(မိတ္ထီလာ)နှင့် ၁၉၈၂ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်မြို့တပ်မတော် မှတ်တမ်းရုံးတို့ကို ပြောင်းရွှေ့၍ တပ်ကြပ်ကြီးစာရေးတာဝန် ဒုအရာခံဗိုလ်ရုံးအုပ်နှင့် အရာခံဗိုလ်ရုံးအုပ် ချုပ်တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်ခဲ့ရသည်။ တပ်ကြပ်ကြီးစာရေးသင်တန်း နည်းပြဆရာ၊ ပြင်ဦးလွင်မြို့ ရုံးအုပ်သင်တန်းနည်းပြဆရာနှင့် ရန်ကုန် တိုင်းတပ်စာရေးများ မွမ်းမံသင်တန်းတာဝန်ခံ စသည်ဖြင့် ဤသို့

မြင့်မြတ်သော ကြီးလေးသောနိုင်ငံတာဝန်များကို ထမ်းဆောင်နိုင်အောင် အထောက်အကူပြုခဲ့သည့် ဘဝ၏ကျေးဇူးရှင်မှာ မူလအစ စစ်သားဘဝ ရရှိအောင် စွမ်းဆောင်ပေးနိုင်ခဲ့သည့် “ရခိုင်ငရုတ်သီးချက်ဟင်း” ၏ ကျေးဇူးကြောင့် ဖြစ်သည်ဟူသည့်အချက်ကိုတော့ ကိုရွှေမောင်တစ်ယောက် လုံးဝယုံကြည်ထားခဲ့ပေတော့သည်။

ဇာတိချက်ကြွေမွှေးရပ်မြေသို့ သတိရစွာဖြင့်
မင်းရွှေမင်း(တောင်ကုတ်)

အသည်းထဲမှ ဟစ်ကြွေးသံ

အသည်းထဲမှဟစ်ကြွေးသံ

“ဆရာနေကောင်းတယ်နော်၊ ခြေထောက်ကောင်းသွားပြီလား ဆရာ”

“အေး-အေးကွာ၊ ကောင်းသွားပါပြီကွာ၊ မင်းတို့ ဘယ်က လှည့်လာကြတာလဲ”

“ပဟိုဘက် လမ်းထိပ်စတိုးဆိုင်ကပါ ဆရာ၊ သွားခွင့်ပြုပါအုံး ဆရာ”

“အေး အေးပါကွာ၊ သွားကြအုံး၊ သွားကြအုံး”

ဦးရွှေမောင်မှာ အိမ်နှင့်ရုံး သိပ်အလှမ်းမကွာဝေးသဖြင့် ရုံးသို့ ခြေလျှင်လျှောက်လာခဲ့သည်။ လမ်းတွင် တွေ့သမျှမိတ်ဆွေများက ဦးရွှေမောင်ကို ဖော်ရွေစွာနှုတ်ဆက်ကြသည်။ သတင်းမေးကြသည်။ ဦးရွှေမောင် အခုလိုလမ်းလျှောက်သွားလာနိုင်သည်ကိုပင် အထူးအဆန်း သဖွယ် ကြည့်ရှုမေးမြန်းကြသည်။ ဝမ်းသာသူက ဝမ်းသာကြပြီး အံ့သြသူက အံ့သြနေကြသည်။

“အိုး ဆရာဦးရွှေမောင်၊ လမ်းတွေ ဘာတွေလျှောက်လို့ပါလား၊
ခြေထောက်ကောင်းသွားပြီလား၊ ဘယ်လိုလဲ ခွဲစိတ်လိုက်ရတာပဲ
မဟုတ်လား”

“အမယ်လေး မခွဲစိတ်လိုက်ရပါဘူးဗျာ”

“ဟာ-မခွဲရဘူး ဟုတ်လား၊ ဆရာဦးရွှေမောင် ဘယ်လိုများ
ကုလိုက်တာလဲဗျာ”

“ဪ-ကျွန်တော်တို့ မြန်မာ့တိုင်းရင်းဆေး အစွမ်းပေါ့ဗျာ၊
မခွဲမစိတ်ရဘဲ လိမ်းဆေးလိမ်းပေးရုံနဲ့ ပျောက်ကင်းသွားခဲ့ရပါတယ်ဗျာ
ဟဲဟဲ”

“ဟယ်-မယုံနိုင်လောက်အောင်ပါပဲလား ဆရာ ဦးရွှေမောင်
ရယ်...”

ဦးရွှေမောင်တို့ရုံးမှ ဦးသန်းလှိုင်နှင့် ဦးကျော်ဝင်းတို့က အံ့ဩ
ခြင်းနှင့်အတူ သံသယမျက်လုံးများဖြင့် ကြောင်ပြီးကြည့်နေကြသေး
သည်။

“ဟဲဟဲ-ခင်ဗျားတို့ တော်တော်အံ့ဩကြတယ်မဟုတ်လား။
ကျွန်တော်လဲ အိပ်မက်မက်သလို ခံစားလိုက်ရတယ်ဗျာ။ တစ်ခါတစ်
လေမှာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့မြန်မာ့တိုင်းရင်းဆေးတွေဟာ မယုံနိုင်လောက်
အောင်ကို အစွမ်းထက်ကြပါတယ်ဗျာ။ အခုပဲကြည့်လေ ကျွန်တော်
ခြေထောက်ကို ဆေးရုံကဆရာဝန်ကြီးတွေကိုယ်တိုင်က ခွဲမယ်စိတ်မယ်
လုပ်ချေကြတုန်း။ ဟော မြန်မာ့တိုင်းရင်းဆေးနဲ့တွေ့တော့ အပေါ်ယံဆေး
လိမ်းလိုက်ရုံနဲ့ ရောဂါလုံးဝပျောက်ကင်းသွားခဲ့ရတယ်လေဗျာ။ အင်း-
ဒါပေမယ့် ကုလုံးနည်းတွေကတော့ တစ်မျိုးစီပေါ့ဗျာ။ ဆေးရုံကဆရာ
ဝန်ကြီးတွေကတော့ ခွဲစိတ်ကုသမှ ပျောက်ကင်းသလို မြန်မာ့တိုင်းရင်း
ဆေးပညာကျတော့လည်း ဓာတ်စာကျွေးပြီး ဆေးလိမ်းပေးရုံနဲ့ ပျောက်

ကင်းနိုင်ကြတယ်။ အဲဒါကြောင့် အနောက်တိုင်းဆေးပညာကိုလဲ ဝစ် ပယ်လို့မရသလို ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မြန်မာ့တိုင်းရင်းဆေးပညာကိုလဲ ဘယ်လိုမှအထင်သေးလို့ မရဘူးပေါ့ဗျာနော် ဟဲ...ဟဲ”

ဦးရွှေမောင်က ရုံးမှလုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များဖြစ်ကြသော ဦးသန်း လှိုင်နှင့် ဦးကျော်ဝင်းတို့အား မြန်မာ့တိုင်းရင်းဆေးပညာကို အထင် မသေးသင့်ကြောင်းကို ကိုယ်တိုင်တွေ့ကြုံရသမျှ ပြန်ပြောပြရင်း ရုံးသို့ အတူလျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ လွန်ခဲ့သည့်တစ်လကျော် နှစ်လခန့်က ဦးရွှေမောင်၏ရောဂါမှာ မြင်သူတိုင်းအံ့ဩစိုးရိမ်လောက်အောင် အကျည်းတန်ခဲ့ရသည်။ ရောဂါအခြေအနေမှာလည်း တစ်နေ့တခြား ဆိုးရွားလာခဲ့သဖြင့် ဦးရွှေမောင်တစ်ယောက် သောကရောက်ပြီး ဓန္ဒာ ကိုယ်တစ်ခုလုံး ပိန်ချုံးခြောက်ကပ်နေခဲ့ရသည်။ သည်အကြောင်းများ ကို ပြန်လည်တွေးကြည့်မြင်ယောင်မိတိုင်း ကြောက်လန့်နှလုံးတုန် ရင်ခုန်နေရပြန်သည်။

* * *

“ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်”

“ဟေ့ မေကြီးရေ ဘာလုပ်နေတာလဲကွာ။ ဒီမှာ တံခါးခေါက် နေတယ်လေကွာ”

“လာပြီ လာပါပြီမေကြီးရေ၊ ဒီမှာ ဓာတ်ဘူးထဲရေနွေးဖြည့် နေလို့ပါရှင်”

ဦးရွှေမောင်မှာ ခြေသလုံးကြွက်သားများရောင်ရမ်းပြီး လမ်း မလျှောက်နိုင်သဖြင့် ရုံးမတက်နိုင်ခဲ့သည်မှာ တစ်လကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်ပေ သည်။ ဆေးရုံဆေးခန်းများသို့ သွားရောက်ပြသခဲ့သည်မှာလည်း အကြိမ်ပေါင်း၊ ရက်ပေါင်းမနည်းတော့ပါ။ မိမိဘာသာတစ်ယောက် တည်း ခြေကွင်လျှောက်သွားနိုင်သော ရောဂါမျိုးမဟုတ်တော့လည်း

အငှားကားခက မသက်သာလှ။ ပါရဂူညွှန်ကြားသည့်ဆေးညွှန်းအတိုင်း ဆေးထိုး၊ ဆေးသောက်၊ ဆေးလိမ်းရင်း အိမ်တွင်းအောင်းနေခဲ့ရသည် မှာ ရက်ပေါင်းမနည်းတော့ပါ။ ရောဂါဝေဒနာကြောင့် သောကဖြစ်ပြီး ဦးရွှေမောင်တစ်ယောက် ပိန်ခြောက်၍ မျက်တွင်းဟောက်ပက်ဖြစ်နေခဲ့ သည်မှာ စိတ်မကောင်းစရာပင်။ သည်ထက်ပိုဆိုးသည်က စိတ်ဓာတ် ကျဆင်းနေသည်။ စိတ်ကျရောဂါဝင်သွားမည်ကို စိုးရိမ်နေကြရသည်။ သို့ကြောင့်လည်း ဦးရွှေမောင်၏ရုံးမှ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းများ၊ တပည့်တပန်းများ လာရောက်အားပေးသတင်း မေးကြသည်မှာလည်း ဦးရွှေမောင်အတွက် အားဆေးတစ်ခွက်ဖြစ်သည်။

“ဪ- မောင်သန့်ဇော်တို့ပါလား၊ လာကြကွယ် ဝင်ကြ၊ ထိုင် ဒီမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါအန်တီ- ဆရာနေကောင်းတယ်နော်၊ ဆရာခြေ ထောက် သက်သာရဲ့လား ဆရာ”

ဦးရွှေမောင်ကတော် ဒေါ်ကျင်ရွှေမှ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သဖြင့် ရုံးမှ ဦးရွှေမောင်၏တပည့်များ ဝင်ရောက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။

“အေး နေကောင်းပါတယ်ကွာ၊ ကဲ-ထိုင်ကြ၊ ဪ ကိုခင်စိုး လဲ ပါလာတာကို”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ- ကျွန်တော်လဲ ဒီကကိုသန့်ဇော်တို့နဲ့ တွေ့ လို့ လိုက်လာခဲ့တာပါ။ ဆရာခြေထောက် အခြေအနေဘယ်လိုနေသေး လဲဆရာ၊ သက်သာရဲ့လား”

“အင်း- ခြေထောက်ကတော့ ဒီအတိုင်းပါပဲဗျာ။ ထူးခြားမှု လုံးဝမရှိသေးပါဘူးဗျာ။ ပါရဂူချိန်းတဲ့ရက်ကို ပြန်သွားပြလိုက်၊ ဆေး လိမ်းလိုက်၊ ဆေးသောက်လိုက်၊ ရက်ချိန်းပြည့်ရင် ပြန်သွားပြလိုက်နဲ့ အချိန်တွေ၊ ရက်တွေသာ ကုန်ခဲ့တယ်ဗျာ။ ခြေထောက်ကတော့ မသက်

သာပါဘူး ကိုခင်းစိုးရယ်”

ဦးရွှေမောင်မှာ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှ အခြားထိုင်ခုံ တစ်လုံးပေါ်သို့ ခြေဆန့်တန်းထားသော သူ၏ဖောင်းပွရောင်ရမ်းနေသော ခြေသလုံးကြီးကို ကိုင်တွယ်ပွတ်သပ်ရင်း ညည်းညူစကား ဆိုလိုက်သည်။

“ဪ- စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့ ဆရာရယ်၊ အနာသိရင် ဆေးရှိရမှာပေါ့ဗျာ။ ဒါနဲ့ဆရာဝန်ကြီးက ဘာရောဂါလို့ သတ်မှတ်လဲဆရာဓာတ်မှန်ရိုက်ပေးသေးလား”

“ဓာတ်မှန်ရိုက်တာတော့ (၃)ခါရှိသွားပြီ။ ရင်ဘတ်ရော၊ ခြေထောက်ရောပေါ့ဗျာ။ သွေးစစ်ပြီးပြီ၊ ဆီးလည်းစစ်ပြီးပြီ- ဒါပေမယ့် ရောဂါသတ်မှတ်တာကတော့ ဘာရယ်လို့တော့ တိတိကျကျပြောမပြဘူးပေါ့ဗျာ။ ဆရာမကတော့ အဆီအကျိတ်ကြောင့် ခြေသလုံးကြွက်သားရောင်နေတာပါလို့တော့ ပြောပြတယ်။ ဆရာဝန်ကြီးကတော့ ခွဲရမယ်လို့ပြောတာပဲ။ မနက်ဖြန်ရက်ချိန်းဖြန်ပြမှပဲခွဲမယ်၊ မခွဲဘူးဆိုတာကို အတိအကျအဖြေသိရမှာပေါ့ဗျာ”

ဦးရွှေမောင်က သူ၏ရောင်ရမ်းနေသော ခြေသလုံးကိုကြည့်၍ စိတ်ဓာတ်ကျနေသည့်လေသံဖြင့် ညည်းညူပြောဆိုရင်း ပက်လက်ကုလားထိုင်နောက်မှီသို့ မှီချလိုက်သည်။

ကိုသန့်ဇော်နှင့် ကိုအုံးတို့နှစ်ယောက်လည်း သူတို့၏ဆရာဦးရွှေမောင်၏အနီးသို့ ကပ်သွားကြပြီး ဖောင်းပွရောင်ကိုင်းနေသော ခြေထောက်ကို အသာအယာပွတ်သပ်ဖို့ကြည့်ရင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်နေကြသည်။

“ဪ- ဆရာခြေထောက်က ဖော်ဖော်ကြီးကိုရောင်နေတာပါပဲလား”

“ကဲ-ကော်ဖီပူပူလေးသောက်လိုက်ကြပါအုံးကွယ်၊ ပြီးတော့ မင်းတို့ဆရာကိုလဲ စိတ်ဓာတ်မကျဖို့ အားပေးသွားကြပါအုံးကွယ်နော်”

“ဪ- ဘာစိတ်ဓာတ်ကျစရာရှိလို့လဲ ဆရာရယ်၊ စောစောက ဦးခင်စိုးပြောသလို အနာသိရင် ဆေးရှိရမှာပေါ့ ဆရာရယ် အနာနဲ့ ဆေး မတွေ့သေးလို့သာဖြစ်မှာပါ။ ဪ ခါနဲ့ဆရာ မြန်မာတိုင်းရင်းဆေးနဲ့လဲ ကုကြည့်ပါအုံးလားဆရာ၊ မြန်မာတိုင်းရင်းဆေးတွေကလဲ တကယ်စွမ်းကြပြီဆိုရင် အနောက်တိုင်းဆေးတွေ လိုက်မခံဘူးနော် ဆရာ”

တပည့်ဖြစ်သူ ကိုသန်းဇော်က သူ့ဆရာကို အားပေးစကားပြောလိုက်သည်။ တိုင်းရင်းမြန်မာဆေးကို လိမ်းကြည့်ရန်အတွက် ဦးခင်စိုးနှင့် ကိုအုံးဖေတို့ကလည်း ဝိုင်းပြီးအားပေးအကြံပြုကြသည်။

“အေး-မင်းတို့ပြောသလို ငါလဲဆန္ဒတော့ ရှိပါတယ်ကွာ။ ဒါပေမယ့် မနက်ဖြန်ခါ ပါရဂူနဲ့ပြန်ပြဖို့ ရက်ချိန်းရှိသေးတယ်ကွာ။ အင်း-အခြေအနေပေးလာရင်တော့ မြန်မာတိုင်းရင်းဆရာနဲ့ ပြကြည့်အုံးမယ်ကွာ-”

“ကဲ ဒီလိုလုပ်ပါ ဆရာဦးရွှေမောင်၊ ရွှေဝုံတိုင်မှာ ဆရာတော် တစ်ပါးရှိတယ်။ အဲဒီဆရာတော်ကိုယ်တိုင် သုတေသနပြု၊ ဖော်စပ်ထားတဲ့ဆေးတွေက ကင်ဆာရောဂါ၊ တီဘီရောဂါနဲ့ အကျိတ်အဖုမှန်ဆရွေ့ အားလုံးပျောက်ကင်းနိုင်တယ်လို့ သိရတယ်။ လက်တွေ့ပျောက်ကင်းကြသူတွေကိုလဲ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့ဖူးတယ်။ ပြီးတော့ ရောဂါစမ်းသပ်ခတို့ ဘာတို့လဲမယူဘူးဆရာ၊ အခုဆရာရဲ့ ခြေသလုံးကြွက်သားရောင်တာလောက်တော့ ပျောက်ကိုပျောက်နိုင်မယ်လို့ ကျွန်တော်ယုံကြည်တယ်ဗျာ။ ဆရာသွားချင်ရင် ကျွန်တော်လိုက်ပို့ပေးမယ်လေနော်”

ဦးခင်စိုးက စိတ်ပါလက်ပါ အားတက်သရော ပြောပြနေသည်။ ဦးရွှေမောင်ကလည်း သူ့ခြေထောက် ခွဲစိတ်ရမည်ကို ကြောက်ရွံ့နေမိသည်မှာ အမှန်ပင်။ ဦးခင်စိုးပြောပြသလို အဖုအကိတ်နှင့် ကင်ဆာရောဂါ၊ တီဘီရောဂါတို့ကို ဆရာတော်၏ဆေးလိမ်းရုံနှင့် ရောဂါပျောက်ကင်းခဲ့ကြသူများရှိခဲ့ကြသည့်သတင်းကိုလည်း ဦးရွှေမောင်ကိုယ်တိုင်ကြားခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် မနက်ဖြန် ပါရဂူဆရာဝန်ကြီးထံ ပြန်လည်ပြသရန် ရက်ချိန်းကူးရောက်နေပြန်သဖြင့် ဦးရွှေမောင်မှာ မည်သို့မျှ ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ တွေ့ဆေးမော၍သာ နေလိုက်ရတော့သည်။

+ + + + + + + + +

“ဦးရွှေမောင် မခွဲလို့မဖြစ်တော့ဘူး။ ဒီနေ့ပဲ ဆေးရုံတက်လိုက်ပါနော်။ သန်ဘက်ခါ ကြာသပတေးနေ့မှာခွဲမယ်၊ ဦးရွှေမောင်အနေနဲ့ ဘာများအခက်အခဲရှိနိုင်မလဲဗျာ”

ခွဲစိတ်ပါရဂူကြီး၏ ပြောစကားကြောင့် ဦးရွှေမောင်တွေ့ဆေးသွားသည်။ နှလုံးသွေးများပင်ရပ်သွားသလားဟု ခံစားလိုက်ရသည်။ ဦးရွှေမောင်က သူ၏ခြေထောက်ကို ခွဲစိတ်ကုသမှုမခံလိုသည့် အကြောင်းရင်းမှာ ခြေသလုံးကြွက်သားများကို ခွဲစိတ်လိုက်ရလျှင် မတော်တဆ ခြေသလုံးသိန်သွားပြီး ခြေထောက်မစွမ်းမသန်ဖြစ်သွားမည်ကို အထူးစိုးရိမ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဦးရွှေမောင် အခက်အခဲမရှိဘူးဆိုရင်တော့ ဆေးရုံတက်ဖို့ စီစဉ်တော့နော်”

ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ကြီး၏ ခပ်ပြတ်ပြတ်စကားကြောင့် ဦးရွှေမောင်၏စိတ်များ ပျာယာခတ်သွားပြန်သည်။ သူ့စိတ်ထဲမှဆန္ဒများကို ဆရာဝန်ကြီးအား ထုတ်ဖော်ပြောသင့် မသင့် ဝေခွဲမရ။ ထပ်ခါတလဲလဲ စဉ်းစားသည်။ နောက်ဆုံးတော့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ကျွန်- ကျွန်တော် ဆေးရုံတက်လို့မဖြစ်နိုင်သေးပါဘူး ဆရာကြီးရယ်”

“ဟယ်- ဘယ်လိုအခက်အခဲတွေရှိနေလို့လဲ ဦးရွှေမောင်ရယ်၊ ပြောပြပါအုံးဗျာ”

“ဒီလိုပါဆရာကြီးရယ် အခုလောလောဆယ်မှာ ကျွန်တော့် ခြေထောက်ကို မခွဲချင်သေးပါဘူးဆရာ၊ မြန်မာတိုင်းရင်းဆေးနဲ့ လိမ်းကြည့်ချင်သေးတယ်ဆရာ”

“အိုး- ဘယ်ဖြစ်မလဲဗျာ၊ ဒီရောဂါမျိုးက ဆေးလိမ်းရုံနဲ့ ပျောက်ကင်းနိုင်တဲ့ရောဂါမှ မဟုတ်တာ ဦးရွှေမောင်ရယ်”

ဆရာဝန်ကြီး၏ ပြောစကားကြောင့် ဦးရွှေမောင် တွေဝေသွားသည်။ မည်သို့ ဆက်ပြောရမည်ကိုပင် မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ စိတ်ဓာတ်လည်း အကြီးအကျယ်ကို ကျဆင်းသွားမိသည်။

“ဆရာကြီးရယ်၊ ကျွန်တော်တောင်းဖန်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို နောက်ထပ်တစ်ပတ်လောက်ပဲ ခွင့်ပြုပါ။ ကျွန်တော်စိတ်ကျေနပ်အောင်၊ တိုင်းရင်းဆေးနဲ့ ကုသကြည့်ချင်ပါသေးတယ်ဆရာကြီးရယ်၊ တစ်ပတ်ပြည့်လို့မှ မပျောက်ကင်းသေးဘူးဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့်ဆေးရုံတက်ပြီး ခွဲစိတ်ကုသခံဖို့ ကျွန်တော်ကတိပြုပါတယ်။ ဒီတစ်ပတ်လောက်တော့ ဆိုင်းထားပေးပါအုံးဆရာကြီးရယ်နော်”

ဦးရွှေမောင်မှာ ကလေးငယ်တစ်ယောက်ပမာ ဆရာဝန်ကြီးအား တိုးလျှိုးတောင်းဖန်နေသည်။ အခန်းထဲ၌ရှိနေကြသော အလုပ်သင်ဆရာဝန်များ၊ ဆရာမများပါမကျန် အားလုံးဦးရွှေမောင်ကို ကရုဏာသက်စွာ ငြိမ်ပြီး ကြည့်နေကြသည်။ ရုံးခန်းအပြင်မှာ စောင့်နေကြသော လူနာများကလည်း ဦးရွှေမောင်ကို ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။ ဦးရွှေမောင်မှာ ဆရာဝန်ကြီး၏ အဖြေစကားကို အားငယ်စွာဖြင့် စောင့်နေရသည်။

ဆရာဝန်ကြီးက ဦးရွှေမောင်ကို အချိန်အတန်ကြာစိုက်ကြည့်နေပြီး 'ဟင်း' ခနဲ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ဦးရွှေမောင်ရယ်၊ ခင်ဗျားတော်တော်ခက်တာပဲဗျာ။ ခင်ဗျားက ရောဂါကိုတာရှည်အောင် လုပ်နေချင်တာပဲ။ ဒီရောဂါမျိုးက ဆေးလိမ်းရုံနဲ့ ဘယ်လိုမှ မပျောက်နိုင်ပါဘူးဗျာ။ သေသေချာချာ ခွဲစိတ်ကုသနိုင်မှ ခင်ဗျားရောဂါ ပျောက်နိုင်မယ် ဦးရွှေမောင်၊ အင်း-ကဲ ဒီလိုလုပ်၊ ခင်ဗျားက ဒီလောက်ဆန္ဒရှိနေမှ လိမ်းကြည့်ပေါ့ဗျာ။ တိုင်းရင်းဆေးနဲ့ ကုကြည့်ပါ။ တစ်ပတ်မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်လခွင့်ပြုလိုက်မယ်။ ကုကြည့်ပါ။ အပေါ်ယံဆေးလိမ်းရုံနဲ့ ပျောက်ကင်းသွားတယ်ဆိုရင် ဟဲ-ဟဲ-ကျွန်တော့်ကို ပြန်လာပြပါ။ ကျွန်တော်လဲ ပညာရတာပေါ့ဗျာ၊ နော် ဦးရွှေမောင် ကဲ ကဲ ရပြီ ရပါပြီ။

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးပါပဲ ဆရာကြီးရယ်”

ဦးရွှေမောင်မှာ ခွဲစိတ်ကုသမှုမှ လွတ်ကင်းသွားသဖြင့် ဝမ်းသာအားရဖြစ်ကာ ဆရာဝန်ကြီးအား နှုတ်ဆက်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ အခန်း၏အပြင်ဘက်သို့ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အသင့်စောင့်နေသော ဦးရွှေမောင်၏ဇနီးကတွဲခေါ်သွားပြီး အငှားကားတစ်စီးဖြင့် ပြန်ခဲ့ကြသည်။

+ + + + + + + +

“အိုး- တော်တော်ရောင်နေပါတကား၊ ဖြစ်နေတာကြာပြီထင်တယ်၊ ကဲ ဒကာကြီး ဘယ်လိုကဘယ်လို ဖြစ်သလဲဆိုတာ ပြောပြပါဦး”

“တင်ပါ့ဘုရား၊ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်လကျော်လောက်က ဖြစ်တာပါဘုရား။ အစပထမတုန်းကတော့ ခြေသလုံးကြွက်သားတွေတောင့်တင်းပြီး လမ်းလျှောက်ရင် အောင့်ပါတယ်ဘုရား၊ နောက်တော့ ခြေဖျိုးတွေ

ရောင်လာတယ်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ခြေမျက်စိတွေ ရောင်လာတယ်။
ခြေသလုံးကြွက်သားတွေရောင်လာပြီး အထဲမှာအကျိတ်ဖြစ်လာတယ်။
လမ်းလျှောက်လို့ လုံးဝမရတော့ပါဘူး ဘုရား”

“ကောင်းပြီ၊ ဒီလိုဖြစ်တော့ ဆေးရုံဆေးခန်းတွေ သွားမပြဘူး
လား”

“တင်ပါ၊ ဆရာဝန်တွေနဲ့ပြခဲ့ပါတယ်ဘုရား၊ ပထမခြေဖိုမီးတွေ
ရောင်လာကတည်းကပဲ ဆေးခန်းသွားပြပါတယ်။ နောက် ဆေးရုံကြီး
က ပါရဂူကြီးတွေနဲ့ ပြသခဲ့ပါတယ်ဘုရား မသက်သာပါဘူးဘုရား”

“အေးပေါ့လေ၊ ဆေးရုံက လောကဓာတ်ဆရာဝန်ကြီးတွေနဲ့
ကုသလို့ မပျောက်ကင်းဘူးဆိုတော့လဲ အဖြေရှာကြည့်ရမှာပေါ့ ဒကာ
ကြီးနော်၊ အနာသိရင်တော့ ဆေးရှိရမှာပေါ့လေ။ ဒီလိုပါပဲ၊ တစ်ခါတစ်
လေမှာ လောကဓာတ်ဆရာဝန်ကြီးတွေနဲ့ ကုလို့မရတာကိုလဲ ဘုန်းကြီး
တို့ မြန်မာတိုင်းရင်းဆေးနဲ့ကုလို့ ပျောက်ကင်းသွားကြတာပဲ။ အင်း
တိုင်းရင်းဆေးနဲ့ ကုလို့မရတာကိုလဲ လောကဓာတ်ဆရာဝန်ကြီးတွေနဲ့
ကုလို့ ပျောက်ကင်းသွားတာပါပဲ။ အခုလည်း ဒကာကြီးရဲ့ ရောဂါ
လက္ခဏာကိုကြည့်ရတာ သိပ်မခက်ခဲပါဘူး။ ကဲ ဘုန်းကြီးခဏကိုင်
ကြည့်မယ်။ ဒကာကြီး မတ်တတ်ထ ခဏရပ်လိုက်ပါ”

ဦးရွှေမောင်က ဇနီးသည်ဒေါ်ကျင်ရွှေ၏ အကူအညီဖြင့် မတ်
တတ်ထရပ်လိုက်သည်။ ဆရာတော်ကိုယ်တိုင် ဦးရွှေမောင်၏ ခြေ
သလုံးကြွက်သားများကို ကိုင်ကြည့်သည်။ ဖိကြည့်သည်။ ပြီးတော့
ပြန်ထိုင်ခိုင်းပြီး ကြွက်သားများကို ညှစ်ကြည့်သည်။

“ဒကာကြီး၊ ဟိုတုန်းက သွေးထွက်သံယိုဒဏ်ရာတွေ ရခဲ့ဖူး
သလား”

“တင်ပါ့ဘုရား၊ တပည့်တော်တပ်ထဲမှာတုန်းက တိုက်ပွဲတစ်ခု

မှာ သေနတ်ဒဏ်ရာ ရခဲ့ဖူးပါတယ်ဘုရား။ ဟောဒီမှာပါ ဘုရား”

ဦးရွှေမောင်က ဘယ်ဘက်ပေါင်အလယ်သားတွင် ထုတ်ချင်း ပေါက် သေနတ်ဒဏ်ရာ ရရှိထားသောနေရာကို ပြလိုက်သည်။

“ဪ-ဒဏ်ရာက တော်တော်ကြီးတာပဲ။ ခြေထောက်မဖြတ် ပစ်လိုက်ရတာ ကံကောင်းတာပေါ့ ဒကာကြီးရယ်။ ကဲ ဟုတ်ပြီ- ဟုတ်ပြီ။ ပျောက်သွားမှာပါ။ ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့ ဘုန်းကြီးဆေးပေးလိုက် မယ်။ ဒီဆေးမှုန့်တစ်ထုပ်ကို ငှက်ပျော့ပုလင်းထဲထည့် ရေအေးအေးနဲ့ ဖျော်ပြီး မကြာခဏလိမ်းပေး။ တစ်နေ့ကို (၅)ကြိမ်၊ (၆)ကြိမ်လောက်စီ လိမ်းပေး။ ၂-ရက်လောက်ဆို ပျောက်ကင်းသွားလိမ့်မယ်။ ဘာမှမစိုး ရိမ်နဲ့နော် ဒကာကြီး၊ ဟိုတုန်းက ဘုန်းကြီးငယ်ငယ်ကဆိုရင် ရောဂါ မျိုးစုံဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဝေဒနာမျိုးစုံခံစားဖူးတယ်။ ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်။ ဒါကြောင့်လဲ ရောဂါဝေဒနာခံစားရသူတိုင်းကို ကုသနိုင်ဖို့အတွက် အခုလိုဆေးပညာကို လေ့လာသင်ယူခဲ့ပြီး ဝေဒနာမေတ္တာနဲ့ကုသိုလ်ဖြစ် ကုသပေးနေတာပေါ့ ဒကာကြီး။ ကဲ ကဲ ဒီဆေးထုပ်တွေ ယူသွားနော်”

“တင်ပါ့ဘုရား၊ ကျေးဇူးအထူးတင်ပါတယ်ဘုရား၊ အားကိုးပါ တယ်ဘုရား၊ တပည့်တော်တို့ကို ခွင့်ပြုပါအုံးဘုရား” ဦးရွှေမောင်နှင့် ဇနီးဒေါ်ကျင်ရွှေတို့မှာ ဝမ်းသာအားရစွာဖြင့် ဆရာတော်အား ဦးချာကန် တော့လိုက်ကြပြီး အိမ်သို့ပြန်ခဲ့ကြသည်။

အိမ်ကိုရောက်သည့်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဇနီးသည်ဒေါ်ကျင်ရွှေက ဆရာတော်မှာကြားလိုက်သည့်အတိုင်း ဆေးမှုန့်များကို ၄-အောင်စဝင် ပုလင်းတစ်လုံးတွင်ထည့်၍ ရေအေးအေးများပြည့်အောင်လောင်းထည့် လျက် ပုလင်းကို လှုပ်ခါလိုက်သည်။

“ကဲ-ဖေကြီး ခြေထောက်ဆန့်ထား၊ ဆေးလိမ်းမယ်။ ဘုရား ပေးဆေး၊ သိကြားပေးဆေး၊ ဆရာတော်ပေးတဲ့ဆေး ပျောက်ကိုပျောက်

စေရမယ်၊ ကဲ-ကဲ ဘယ်လိုနေလဲ၊ ဆေးနေတာပဲ မဟုတ်လား”
 “ဟာ ဆေးကလဲ ဆေးနေတာပဲကွာ၊ နေလို့ကောင်းလိုက်တာကွာ၊
 လိမ်းကွာ လိမ်း။ ဟောဒီ အထက်နားက စလိမ်း၊ ခပ်ထူထူသာလိမ်း
 ပေးကွာ၊ အင်း ဒီဆေးနဲ့တော့ ပျောက်မှာသေချာတယ်မေကြီးရေ ဟဲ့
 ဟဲ့”

“ပျောက်ရမယ်လေ၊ မေကြီးဘာမှစိတ်မညစ်နဲ့တော့နော်။
 မနက်ဖြန်လောက်ဆိုရင် လမ်းလျှောက်နိုင်မှာပါ မေကြီးရယ်၊ ကဲ
 ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာ ခဏမှိန်းနေလိုက်ဦး။ ဆေးခြောက်သွားရင်
 နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်လိမ်းပေးဦးမယ် မေကြီးနော်”

ဇနီးသည်ဒေါ်ကျင့်ရွှေက ဦးရွှေမောင်အား ဆေးလိမ်းပေးပြီး
 နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။ ဆေးကို ဆရာတော်မှာကြားလိုက်သည့်အတိုင်း
 ခဏခဏ မကြာမကြာ၊ ထပ်ခါထပ်ခါ လိမ်းပေးသည်။

ခြေထောက်မှာ သိသိသာသာလျော့ဆင်းသွားသည်။ ခြေမျက်စိ
 ပေါ်လာသည်။ ခြေဖမိုးလည်း မှို၍မနေတော့ဘဲ အရောင်လျှော့ပြီး
 ပြားချပ်သွားသည်။ သည်လိုနှင့် ၂-ညအိပ် ၃-ရက်ခန့်အကြာတွင်
 ဦးရွှေမောင်၏ခြေထောက်မှာ လုံးဝရောင်ရမ်းခြင်းမရှိတော့ပါ။ သို့သော်
 ခြေသလုံးကြွက်သားနေရာတွင် အကျိတ်အခဲတစ်ခုကျန်နေပြီး မာနေ
 သေးသဖြင့် လမ်းကိုကောင်းကောင်းမလျှောက်နိုင်သေးပါ။ ဆရာတော်
 ပေးထားသောဆေးကို နောက်ထပ်အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ လိမ်းပေးသော်
 လည်း ခြေသလုံးကြွက်သားမှ အကျိတ်ခဲမှာ လုံးဝပျော့သွားခြင်းမရှိ။
 မာမြဲမာလျက်ပင် ရှိနေသည်။ ကြွက်သားထဲ၌ အကျိတ်ရှိနေသဖြင့်
 လမ်းမလျှောက်နိုင်။ နောက်ဆုံးတော့ ဦးရွှေမောင်တို့ ဇနီးမောင်နှံတို့မှာ
 အငှားကားတစ်စီးဖြင့် ဆရာတော်ထံသို့ ဒုတိယအကြိမ်ရောက်ရပြန်
 သည်။

“အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်ရဲ့ခြေထောက် ရောင်ရမ်းတာတွေ တော့ လုံးဝပျောက်ကင်းသွားပါပြီဘုရား။ ဒါပေမယ့် ဟောဒီကြွက်သား ထဲမှာ အကျိတ်ခဲကြီးတစ်ခု ကျန်နေသေးပါတယ် ဘုရား”

ဦးရွှေမောင်က သူ၏မာကျောနေသော ခြေသလုံးကြွက်သား နေရာကို ပွတ်သပ်ပြရင်း ဆရာတော်အား လျှောက်တင်လိုက်သည်။ ဆရာတော်က ဦးရွှေမောင်၏ကြွက်သားကို ကိုင်ကြည့်လိုက်ပြီး ပြုံး လိုက်သည်။ ဆရာတော်မှာ သက်တော် ၆၅-နှစ်ခန့်ရှိပြီး အသားဖြူဖြူ ပိန်ပိန်ပါးပါးဖြင့် ခန့်ညားထည်ဝါသော ဥပမိရုပ်ရှိသည်။ ဒကာ၊ ဒကာမများအပေါ် မေတ္တာတရား အမြဲထားရှိသဖြင့် မျက်နှာတော်မှာ အမြဲပြုံးရွှင်နေသည်။

“ဒကာကြီး ဘာမှစိုးရိမ်စရာမရှိတူး။ ခြေသလုံးကြွက်သားမာ နေတယ်ဆိုတာ အကျိတ်အခဲ၊ အဆီခဲမဟုတ်ပါဘူး။ ဟိုတုန်းက ဒကာ ကြီးရဲ့ခဲတဲ့ သေနတ်ဒဏ်ရာကြောင့် သွေးတွေခဲနေတာပါ။ ဆေးလိမ်း ပြီး ကျပ်စည်းပေးလိုက်ရင် ချက်ချင်းပျောက်သွားမှာပါ ဒကာကြီးရယ်။ အခုဆေးပုလင်းတွေ ပေးလိုက်မယ်၊ အခုပေးလိုက်တဲ့ ဆေးမကုန်မီမှာ ရောဂါပျောက်သွားမှာပါ။ ဒါပေမယ့် ဒဏ်သေသွားအောင် ဆေးကို နည်းနည်းစီ၊ နည်းနည်းစီ ဆက်လိမ်းပေးသွားပေးပါနော် ဒကာကြီး”

“တင်ပါ့ဘုရား၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဘုရား”

ဆရာတော်ပေးလိုက်သည့် ဆေးပုလင်းများမှာ ပင်နီဆလင် ပုလင်းဖြင့်ထည့်ထားသည့် အဝါရောင်ဆေးဆီ ၃-ပုလင်းနှင့် ဆေးမှုန့် ထုပ် ၂-ထုပ်ဖြစ်သည်။

“အဲဒီပုလင်းထဲက ဆေးအဆီကိုအထုတ်ထဲက ဆေးမှုန့်နဲ့ရော ပြီး လိမ်းပေးပါ။ ပြီးတော့ ငှက်ပျောရွက်နဲ့ပတ်ထားပြီး အပေါ်ကအဝတ် နဲ့ စည်းထားပေးလိုက်။ နောက်နေ့ ပတ်တီးကိုဖြေလိုက်တာနဲ့ ငှက်ပျော

ရွက်လဲ ခြောက်သွားလိမ့်မယ်။ ဒကာကြီးရောဂါလဲ လုံးဝပျောက်ကင်း သွားလိမ့်မယ် ဒကာကြီးနော်”

“တင်ပါ၊ တင်ပါ့ဘုရား ဝမ်းသာလိုက်တာ ဘုရား”

ဦးရွှေမောင်တို့ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက် ဆရာတော်အား ဦးချ ကန်တော့ပြီး ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သည်နှင့် တစ် ပြိုင်နက် ဇနီးသည်ဒေါ်ကျင်ရွှေကိုယ်တိုင် အိမ်နောက်ပေးမှ ငှက်ပျော ရွက်တစ်ရွက် သွားခုတ်လိုက်ပြီး ဆရာတော်မှာကြားလိုက်သည့်အတိုင်း ဆေးများပွတ်လိမ်း၍ ငှက်ပျောရွက်ဖြင့်ရစ်ပတ်ကာ အဝတ်စဖြင့် ပတ် တီးစည်းထားပေးလိုက်သည်။

ဤနည်းအတိုင်း ညအိပ်ရာဝင်ချိန်တွင် တစ်ကြိမ်ထပ်မံလိမ်းပေး လိုက်ပြန်သည်။ နောက်နေ့ မနက်အိပ်ရာထ၍ မျက်နှာသစ်ပြီးချိန်တွင် ဦးရွှေမောင်ကိုယ်တိုင် ပတ်တီးကိုဖြေလိုက်ပြီး ခြေသလုံးကြွက်သားမှ အကျိတ်အခဲနေရာကို စမ်းကြည့်လိုက်သည်။ နာနာဖိကြည့်သည်။ အကျိတ်ခဲကြီးကို စမ်းမတွေ့တော့ပါ။ ဂေါ်လီလုံးကို ထုခွဲခြေထားသလို အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာကြေမွပြန်ကြနေသည်ကို စမ်းတွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဦးရွှေမောင် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်စွာဖြင့် အော်လိုက်သည်။

“စွမ်းလိုက်တဲ့ဆေးကွာ ကြည့်စမ်း မေကြီး ကိုင်ကြည့်စမ်း ဟောဒီနေရာကို စမ်းကြည့်စမ်းပါကွာ မရှိတော့ဘူးနော်။ ကံဘာမှ ဓရှိတော့ဘူး မဟုတ်လား။ ပျောက်ပြီကွ ငါ့ရောဂါပျောက်ပြီ ဘာမှ ခွဲစိတ်စရာမလိုလိုက်ဘူးကွ၊ ဟား ဟား”

“အေး ဟုတ်တယ်တော့ ဂလု၊ ဂလုနဲ့ အားလုံးကြော့မွနေတာပဲ။ အံ့ဩစရာပဲနော် ဝမ်းသာလိုက်တာ ဖေကြီးရယ် ဟဲ ဟဲ”

ဦးရွှေမောင်နှင့် ဒေါ်ကျင်ရွှေတို့မှာ ဝမ်းသာအားရဖြင့် ဆရာ တော်ပေးသောဆေးကို ထပ်ခါထပ်ခါလိမ်းကြသည်။ ဆရာတော်၏

မေတ္တာအရှိန်အဝါကြောင့် နောက်ထပ် ၂-ညဆက်တိုက် လိမ်းအပြီး တွင် ဦးရွှေမောင်၏ခြေထောက်မှာ ယခင်မူလအကောင်းပကတိအတိုင်း လုံးဝပျောက်ကင်းသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ဦးရွှေမောင်၏ ရောဂါကို ဆေးရုံဆေးခန်းတို့၌ ငွေမြောက်များစွာ ကုန်ကျခံပြီး ၂-လကျော်ခန့် ကုသနေခဲ့ရသော်လည်း ပျောက်ကင်းမှု မရှိခဲ့ပဲ မိမိတို့၏တိုင်းရင်းမြန်မာ့ဆေးနည်းဖြင့် ၇-ရက်ခန့်သာ ဆေးကုသ ခံလိုက်ရပြီး ရောဂါမှာ လုံးဝပျောက်ကင်းသွားခဲ့ရသည့်အတွက် ဦးရွှေ မောင် ဒေါ်ကျင်ရွှေနှင့် မိသားစုများအားလုံး ရုံးမှလုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် အားလုံး ဝမ်းသာပီတိဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။ အထူးသဖြင့် ဦးရွှေမောင် တစ်ယောက် ဝမ်းသာအယ်လဲဖြင့် အူထဲအသည်းထဲမှ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဟစ်ကြွေးလိုက်သည်ကတော့ "မြန်မာ့ဆေးစွမ်း ကမ္ဘာကိုလွှမ်းမေ့ရ မည်" ဟူ၍ပင်။

မင်းရွှေမင်း(တောင်ကုတ်)

ခွင့်လွှတ်နော် အစ်ကို

ခွင့်လွှတ်နေတဲ့ အစ်ကို

“အစ်ကို”

“ဟေ...ဘာလဲ”

“အစ်ကို ဒီနေ့ဘယ်သွားစရာရှိလဲဟင်”

“ဟေ...ညီမ ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ၊ အစ်ကို ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲပြော”

“ဟင် အစ်ကိုကလည်း ဘာမှလုပ်ပေးစရာလိုပါဘူး၊ ညီမလေဟို”

“ဪ...ပြောစမ်းပါကွာ၊ အစ်ကိုဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ၊ ညီမ ဘာဖြစ်ချင်တာလဲပြော၊ ဟောဒီတစ်အိမ်လုံးမှာ အစ်ကိုနဲ့ညီမ နှစ်ယောက်ထဲရှိတာပါကွာ ပြော...ဘာပြောမလဲ ပြော...”

ဦးဘခိုင် ဖတ်လက်စသောကြော မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို စားပွဲပေါ်တွင် အသာချထားပြီး ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်သင်းသင်းခိုင်၏မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ဒေါ်သင်းသင်းခိုင်မှာ ခင်ပွန်းသည် ဦးဘခိုင်

နှစ်မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ခုံတွင်ထိုင်လျက် ခင်ပွန်းသည်၏ မချိမချည် အမူအယာမျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်ရင်း ပြုံးနေလိုက်သည်။ သူတို့ နှစ်ဦး၏ အသက်များမှာလည်း (၅၀)ကျော် (၆၀)နီးပါးရှိနေကြပြီဖြစ် သည်။ သားသမီးများမှာလည်း ဝန်ထမ်းများဖြစ်ကြ၍ တာဝန်ကျရာ ဒေသအသီးသီးသို့သွားရောက်နေထိုင်ကြသဖြင့် တစ်အိမ်လုံး၌ နှစ် ယောက်ထဲသာရှိနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“အို့ ဘာပြုံးနေတာလဲကွ၊ ခြော်...သိပါပြီဗျာ...သိပြီ...သိပြီ ကိုယ့်ညီမ ဒီလိုအပြုံးမျိုးပြုံးနေပြီဆိုတော့ အင်း...အစ်ကိုကို တစ်ခုခု ခိုင်းတော့မယ်နဲ့တူတယ်။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။ ပြော...ဘာခိုင်း ချင်တာလဲ။ အစ်ကို ဘယ်ကိုမှသွားစရာမရှိပါဘူးဗျာ။ ကဲ...ပြော ညီမ ဘာခိုင်းမလို့လဲ”

“ခြော် အစ်ကိုရယ်...ညီမ ငရဲကြီးအောင်ပြောနေပြန်ပြီ။ ညီမက ကိုယ့်ယောက်ျားကို ဘာဖြစ်လို့ခိုင်းရမှာလဲ။ ညီမ ပြောချင် တာက အစ်ကိုဘယ်မှသွားစရာမရှိဘူးဆိုရင် အစ်ကို့ဆီက အကူအညီ တစ်ခု တောင်းမလို့ပါ”

“ဟေ...အကူအညီ ဘာအကူအညီလဲ ပြော...”

ဦးဘခိုင်က ဇနီးသည်၏ပြောစကားကိုသဘောကျ စိတ်ဝင်စား စွာဖြင့် မျက်နှာကိုမော့ထားပြီး ဇနီးသည်ပြောကြားလာမည့်စကားသံကို နားစွင့်နေလိုက်သည်။

“ဟောဒီမှာ ကြည့်ပါဦး”

ဇနီးသည် ဒေါသင်းသင်းခိုင်က သူမ၏မျက်နှာ ညာဘက်ပါး ကို လက်ဖဝါးဖြင့် ညင်သာစွာ ပွတ်သပ်ပြလိုက်သဖြင့် ဦးဘခိုင်က သူမ၏မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။ မည်သည့်ထူးခြားမှုမှ မတွေ့၊ ဒေါသင်းသင်းခိုင်က သူ့စကားကိုဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ဟောဒီ ညာဘက်အံသွားနှစ်ချောင်းက ညီမကိုဒုက္ခပေးနေတာ အစ်ကိုရဲ့။ ညက တစ်ညလုံးအိပ်လို့မရဘူး။ သိပ်ကိုက်နေတယ်။ အခုမနက်ပိုင်းမှာလည်း မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ချက်လိုက်ပြုတ်လိုက်၊ ကြော်လိုက်နဲ့ အညော်မိပြီး ဟောဒီညာဘက်ပါးတစ်ခြမ်းလုံးကိုက်နေတယ်။ အဲ...အဲဒါ”

“ဘာလဲ ဆေးခန်းသွားချင်တယ်ဆိုပါတော့။ ဒါလေးများကွာစောစောက ပြောပါတော့လား။ ပလာယာနဲ့ နှုတ်ပေးမှာပေါ့ကွ၊ ဟဲဟဲ အလကားနောက်တာပါ။ သွားလေ...ညီမသွားနေကျဆေးခန်းကို သွားလိုက်ပေါ့။ ဒါလေးများ”

“ဪ...ဒီလိုလေ အစ်ကိုရဲ့။ ခါတိုင်းသွားနေကျ ဆေးခန်းက အခုလိုသင်္ကြန်ရက်တွေမှာ ပိတ်ထားတယ်လေ။ အဲဒါကြောင့် ဆရာစံလမ်းနှင့် တာမွေတက်တွေမှာရှိတဲ့ သွားအထူးကုဆေးခန်းတွေကို သွားကြည့်ချင်တယ်။ အဲဒါ အစ်ကိုကို အကူအညီတောင်းတာပါ။ သင်္ကြန်ရက်အတွင်းဆိုတော့ တစ်ယောက်တည်း မသွားရဲဘူး။ ရေတအားပက်ကြမှာ အစ်ကိုလိုက်ဖို့နော် အစ်ကို...ပို့မယ်မဟုတ်လားဟင်”

ဦးဘခိုင် တွေဝေသွားသည်။ မည်သည့်စကားကိုမျှ ပြန်မပြောဘဲ အချိန်အတော်ကြာ စဉ်းစားနေလိုက်သည်။ သင်္ကြန်ရက်အတွင်း အပြင်မထွက်ချင်သည်ကတော့ အမှန်ပင်။ သည်လိုရုံးပိတ်ရက်မျိုးမှာ စာရေးခြင်း၊ စာဖတ်ခြင်းအလုပ်မျိုးကိုသာလုပ်ရင်း အိမ်တွင်းအောင်းနေချင်သည်။ သို့သော် ဇနီးသည် ဒေါ်သင်းသင်းခိုင်က ဦးဘခိုင်၏လက်မောင်းကိုလှုပ်ရမ်းပြီး အော် အော် ပြောလိုက်သည်။

“အစ်ကို...အစ်ကို ဘာတွေများဒီလောက်ထိ စဉ်းစားနေရတာလဲ အစ်ကိုရယ်၊ လိုက်ပို့မယ်မဟုတ်လားဟင်...အစ်ကို”

“ဪ...မ...မစဉ်းစားပါဘူးကွာ၊ ညီမသွားချင်နေမှတော့ လိုက်ပို့ရတော့မှာပေါ့ က...သွားလေ”

“အောင်မယ်လေး...ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ အစ်ကိုရယ်။ ညီမလည်း မနေနိုင်လွန်းလို့သာ သွားရမှာပါအစ်ကိုရယ်။ သင်္ကြန်အတက်နေဆိုတော့ ရေသိပ်ပက်ကြမှာပဲနော်။ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲလေ၊ ကပြောနေကြတာယ် အစ်ကိုထ၊ သွားမယ်”

ဦးဘခိုင်က ဖတ်လက်စသောကြာမဂ္ဂဇင်းကို အမှတ်အသားပြုလုပ်လျက် စားပွဲပေါ်သို့ ပစ်တင်ထားလိုက်ပြီး ဇနီးသည်ခေါ်ရာနောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်ပါသွားခဲ့ရပါတော့သည်။

ဦးဘခိုင်က အဖြူရောင်ရှပ်လက်တိုအပါးကိုဝတ်ဆင်ပြီး လျှာထိုးဦးထုပ်အဖြူရောင်ကိုဆောင်းလျက် ဘောင်းဘီရှည်အညိုရောင်ကို ဝတ်ဆင်ထားလိုက်တော့ ဆရာအိကြာကျွေးကဲ့သို့ ခန့်ချောကြီးဖြစ်သွားသည်။ ဇနီးသည် ဒေါသင်းသင်းခိုင်က အအေးဒဏ်ခံနိုင်ရန် အင်္ကျီအထူတစ်ထည်ကို အပေါ်မှထပ်ဝတ်ထားလိုက်သည်။ နှစ်ယောက်သား ယှဉ်တွဲလျက် လမ်းမပေါ်ထွက်လိုက်သည်ဆိုလျှင်ပဲ ကလေးတစ်သိုက်နှင့် ပက်ပင်းတိုးသည်။ ကလေးများက ရေခွက်ကိုယ်စီ ရေပြွတ်ကိုယ်စီဖြင့် ဝိုင်းအံ့ပြေးလာကြသည်။

“ဟေး...ဟိုမှာ ညွန့်ဝင်းနဲ့ ခင်သန်းနု ပက်ကြကွ၊ ပက်... ပက်...ဟေး”

ဦးဘခိုင်တို့နှစ်ဦးသား ကုန်မြေမပျက် ဆက်လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ရွှံ့နီခဲ့ကြရသည်။ ဝတ္တလစ်ဈေးအနီး ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးဌာနရှေ့မဏ္ဍပ်နှင့် ဆရာစံလမ်းမကြီးတစ်လျှောက် ရေပက်မဏ္ဍပ်များမှ ရေပိုက်များ၊ ရေခွက်များ၊ ရေပုံးများဖြင့် တသောသောရေသွန်းလောင်းခြင်းခံခဲ့ကြရသဖြင့် ခိုက်ခိုက်တုန်ချမ်းလာသည်အထိ ရေများရွှံ့စိုနစ်နေ

ကြသည်။ ဇနီးသည်ဒေါသင်းသင်းခိုင်မှာ ပျော်ရွှင်နေပုံရသလောက် ဦးဘခိုင်မှာ မျက်နှာအမူအယာ မကြည်မသာဖြင့် စိတ်အိုက်နေပုံရသည်။ ဇနီးသည်၏ အလိုကျသာအဖော်အဖြစ် လိုက်လာခဲ့ရခြင်းဖြစ်သော်လည်း ယခုလိုအများသူငါ ရေများဖြင့်ဝိုင်းအုံပက်ကြသည်ကို သဘောမကျ။ မနှစ်သက်။ သင်္ကြန်ရက်အတွင်း အပြင်သို့ထွက်လေ့ထွက်စေမရှိခဲ့။ ယခုလို အဝတ်အစုံရွဲဖြင့် လမ်းလျှောက်ရသည်ကိုလည်း လုံးဝမကြိုက်။ သူ့အနီးမှ ဇနီးသည်ကို တစ်ချက်စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်တော့ သူမ၏မျက်နှာပျော်နေပုံရသည်။ မထွပ်ပေါ်မှ ပိုက်လုံးအသေးများကိုယ်စီကိုင်လျက် ရေပက်နေကြသူများ၊ သီချင်းဆိုနေကြသူများ၊ မြူးပျော်ကခုန်နေကြသူများနှင့် မထွပ်အောက်ဘေး ဘယ်ညာမှာဆိုရွဲနေသော အဝတ်အစားများဖြင့် မြူးပျော်ခုန်အော်ဟစ်နေကြသူများ၊ ရေပက်ခံကားကြီးကားငယ်များ၊ ရေများ စိုရွှံစီးဆင်းလျက် မြစ်၊ ချောင်းသဖွယ်ဖြစ်နေသော ကားလမ်းမကြီး စသည် စသည်များမှ သင်္ကြန်ရက်မြတ်၏ မပျက်ပြယ်သော ပန်းချီကားချပ်ကြီးသဖွယ် ရှုမငြီးဖွယ်ပင်။ စင်မြင့်ပေါ်မှလည်း ရုပ်ရှင်မင်းသမီး၊ မင်းသားများ၊ အဆိုတော်များ၊ မော်ဒယ်များ သီချင်းဆိုနေကြသဖြင့် လာရောက်ကြည့်ရှုအားပေးနေကြသူများဖြင့် စည်ကားလျက်ရှိကြသည်။ သို့သော် ဦးဘခိုင် ဝါသနာမပါ။ စိတ်မဝင်စား။ မိမိသွားလိုရာ ခရီးလမ်းကိုသာ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လှမ်းနေသည်။

“အမယ်လေး...လာပါကွာ မိန်းမရယ်၊ လမ်းလျှောက်တာ ဒီလောက်နွေးနေရသလား”

“ဪ...နေပါဦး အစ်ကိုရယ်၊ ဟို...ဟိုမှာ...ဟို...ဟိုမင်းသမီးလေး သီချင်းဆိုနေတယ် ခဏနားထောင်ကြရအောင်နော်... ခဏလေးပါ”

“အိုက္ခာ...နေပူပါတယ်။ မြန်...မြန်”

“ဟိုး...ဟိုး ဘေးကို...ဘေးကို ဪ...ဒီအတိုးကြီး တိုက်မိတော့မှာပဲ”

ရေပက်ခံကားလေးတစ်စီးက မဏ္ဍပ်ရှေ့မှ ပြန်အထွက်တွင် ဇနီးသည်ဘက်သို့ဇေးလျက် စကားလှမ်းပြောနေသော ဦးဘခိုင်၏ရှေ့တည့်တည့်သို့ ဝင်တိုက်မိတော့မလိုဖြစ်သွားသဖြင့် ဦးဘခိုင်လည်း လမ်းဘေးသို့ အပြေးအလွှား တိမ်းရှောင်လိုက်ရသည်။ ဇနီးသည် ဒေါသင်းသင်းခိုင်ကတော့ မဏ္ဍပ်ရှေ့နားသို့ရောက်နေပြီးကွင်းဘောင်းဘီဖင်ကွပ်ဖြင့် သီချင်းတက်ဆိုနေသော အမျိုးသမီးငယ်ကို သဘောကျစွာ ဇေးစိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

“လာစမ်းပါကွာ...မင်းကို ပြောနေရတာနဲ့ ငါတောင် ကားတိုက်ခံရတော့မလို့။ လာပါကွာ အချိန်ရှိတုန်း ဆေးခန်းကိုခပ်မြန်မြန် သွားကြမယ်။ ဘာလဲ...အခုတော့ မင်းပါးတစ်ခြမ်းမကိုက်တော့ဘူးလား”

“ဪ...အစ်ကိုကလည်း တစ်နှစ်မှတစ်ခါ ကြုံရတာ အခုလိုသင်္ကြန်ရေနဲ့ ထိတွေ့လိုက်တော့ ကိုက်နေတဲ့သွားတွေတောင် ပျောက်ကင်းသွားသလိုပါပဲ။ မကိုက်တော့ဘူး ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ”

“ဟေ ပျောက်သွားပြီ ဟုတ်လား။ ဒါဆိုလည်း ကဲ...ပြန်ကြမယ် ဟိုရှေ့လမ်းထိပ် ကျောက်မြောင်းဈေးမှတ်တိုင်က ရရာလှိုင်းကား ဘာကားပဲဖြစ်ဖြစ် စီးပြန်မယ်ကွာ လာ”

ဦးဘခိုင်တို့နှစ်ယောက် ကျောက်မြောင်းဈေးမှတ်တိုင်သို့ ကြားလမ်းကလေးအတိုင်း ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

“ဘွမ်း...ဘွမ်း”

“အောင်မယ်လေး မြတ်စွာဘုရား”

လမ်းထဲမှ အပျိုဖျန်းအရွယ် ကလေးမလေးတစ်သိုက် ရေပုံး ကိုယ်စီဖြင့် ဝိုင်းအုံပက်လိုက်ကြသည်။ ပက်လိုက်ကြသည့်ရေမှာ ရေခဲ စိမ်ရေချမ်းဖြစ်နေသဖြင့် ဒေါသင်းသင်းခိုင် လန့်ဖျပ်အော်လိုက်မိခြင်း ဖြစ်သည်။ ဦးဘခိုင်က မည်သို့မျှမငြောဘဲ ရေလာပက်သော မိန်း ကလေးများအား တစ်ချက်စောင်းခဲ့ကြည့်လိုက်ပြီး ဣန္ဒြေမပျက်ဆက် လျှောက်လာသည်။ နေ့စဉ် ခြောက်သွေ့ပြေပြေဖြစ်သော အဝတ်များ စိုရွှံသွားရပြန်သည်။ ဒေါသင်းသင်းခိုင်မှာ စိုရွှံနေသော လုံချည်ဖြင့် လမ်းလျှောက်ရခက်နေသည်။ မြန်မြန်လျှောက်ရသည်မှာ အဆင်မပြေ။ စိုရွှံနေသောရေများကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ရှေ့နောက်ပွတ်သပ်ချနေလိုက် သည်။

“ညီမ မြန်မြန်လျှောက်ဟေ့ ဟိုမှာ ဘတ်စ်ကားတစ်စီးရပ်ထား တယ်” နှစ်ယောက်သား ကြီးစားပြီး မြန်မြန်လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ ရပ် ထားသော ဘတ်စ်လိုင်းကားပေါ်သို့ ပြေးတက်ခဲ့ကြသည်။ ကားထဲ သို့ အတင်းတိုးဝင်ခဲ့ကြရသည်။ ငါးခူတိုး၊ ငါးရုံတိုး၊ ငါးဖယ်တိုး တိုးနည်းမျိုးစုံသုံးပြီး အထဲသို့ရောက်ခဲ့ကြရသည်။ အထဲသို့ ရောက်ခဲ့ကြ ရသော်လည်း ခုံနေရာမရ။

“ကျောက်ကုန်း ဘယ်လောက်လဲဟေ့”

ဦးဘခိုင် မိမိအနီးသို့ ရောက်ရှိလာသော ကားစပယ်ယာအား မေးလိုက်သည်။

“ငါးဆယ်...ဟိုနားဒီနား ငါးဆယ်၊ ဝေးရင် တစ်ရာ၊ ကဲ...ကဲ နောက်တက်တွေ ကျန်သေးတယ်နော်။ လက်တို့ပြီး မတောင်းပါရစေ နဲ့”

ဦးဘခိုင် အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲမှ ပလပ်စတစ်ဖြင့်ပတ်ထားသော ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ ငွေတစ်ရာတန် တစ်ချပ်ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ သင်္ကြန်

ရက်အတွင်းဖြစ်သဖြင့် ကားခဏေးနှုန်းမှာ ကားသမားများ၏ပါးစပ်ဖျား
၌ တည်နေခဲ့သည်။ ယာဉ်စည်းကမ်းထိန်းများတော့ ရှိပါသည်။ မတွေ့
သေး။

ကားတစ်စီးလုံးပြည့်ကြပ်နေသည်။ ကားပေါ်ပါ ခရီးသည်များ
အားလုံးမှာ မွေးမြူရေးငါးကန်ထဲမှ ငါးဖမ်းပိုက်ဖြင့် ဆယ်တင်ထား
သော ငါးမျိုးစုံများသဖွယ် တစ်ကိုယ်လုံးရွဲချိပြီး ရောင်စုံဖူးပွင့်လန်း
ဆန်းလှုပ်ရှားလျက်ပင် ရှိနေကြသည်။ ပျော်မြူးနောက်ပြောင်နေကြ
သည်။ တချို့မှာလည်း ချမ်းလွန်း၍ ခိုက်ခိုက်တုန်နေကြသည်။ ကားမှာ
ကျောက်မြောင်းဈေးမှတ်တိုင်မှ ဆက်လက်ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ ကား
စပယ်ယာမှာ ခရီးသည်ကြားတိုးဝှေ့သွားနေရသည်။ ပါးစပ်မှတကြော်
ကြော်အော်လျက် ပိုက်ဆံလိုက်တောင်းနေသည်။ သူလည်း ပျော်နေပုံ
ရသည်။

ကျောက်ကုန်းမှတ်တိုင်အရောက်တွင် ဦးဘခိုင်နှင့် ဇနီးဒေါ်သင်း
သင်းခိုင်တို့ ဆင်းကျန်ခဲ့ကြသည်။

“ဂူး...စိတ်မောလိုက်တာကွာ၊ တစ်လစာလောက် ပင်ပန်း
သွားပြီကွာ”

ဘတ်စ်ကားပေါ်မှဆင်းလျှင် ဆင်းချင်း ဦးဘခိုင်က ဇနီးဒေါ်
သင်းသင်းခိုင်သို့ လှမ်းပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“အင်းအမှန်တော့”
“ကဲ ပြော ညီမဘာပြောချင်လို့လဲ”

ဦးဘခိုင်က ဇနီးသည်စကားရှည်နေသည်ကို စိတ်မရှည်နိုင်ဘဲ
ဘုဆတ်ဆတ်ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“အို...အစ်ကိုကလည်း ညီမပြောတာ နားထောင်ပါဦး။
အစ်ကိုကို အမှန်အတိုင်းပြောပြတော့မလို့ ပြီးတော့ ကောင်းလည်း

တောင်းပန်မလိုပါ အစ်ကိုရယ်”

“ဟေ...လာပြန်ပြီ အမှန်အတိုင်း။ ဘာအမှန်အတိုင်း ပြောဦးမလိုလဲ”

“ဒီ...ဒီလိုပါ အစ်ကို၊ ညီမလည်း အမှန်အတိုင်း ပြောရင်မဖြစ်လို့ မလွဲသာလို့ အစ်ကိုကို ညာပြောခဲ့မိတာပါ။ အဲဒါ အစ်ကိုကိုတောင်းပန်ပါတယ်။ ခွင့်လွှတ်နော် အစ်ကို”

“ဟေ...ဘာတွေလဲကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့အစ်ကို အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ညီမ ဒီနှစ်သင်္ကြန်အတက်နေ့မှာ ရေပက်ခံသိပ်ထွက်ချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် အမှန်အတိုင်း ပြောရင် အစ်ကိုက လိုက်ဖို့မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ညီမ “သွား” တွေ တအားကိုက်နေတယ်။ ဆေးခန်းလိုက်ဖို့ပါလို့ အစ်ကိုကို လိမ်ညာခဲ့ရတာပေါ့။ အခု ညီမဆန္ဒပြည့်ဝသွားပြီ။ အစ်ကိုကို ကျေးဇူးလည်း တင်တယ်။ အားလည်း နာတယ်။ ခွင့်လွှတ်နော် အစ်ကို”

“ဟေ...ကောင်းကွာ”

မင်းရွှေမင်း(တောင်ကုတ်)

သရဖူ

ငယ်ချစ်

အချစ်နှင့်ပတ်သက်၍ ယခုတလော ကျွန်တော်၏မိတ်များ မတည်မငြိမ်ဖြစ်နေသည်မှာ အမှန်ပင်။ အချစ်နှင့်ပတ်သက် မတည် မငြိမ်ဖြစ်ပေါ်လာရသည့်အကြောင်းရင်းကလည်း တီဗီဖန်သားပြင်ပေါ် မှ အဆိုတော်စိုင်းထီးဆိုင်၏ “ငယ်ချစ် ငယ်ချစ် ငယ်ချစ်” အစချီ သည့်သီချင်းသံကို ကြာလိုက်ရပြီးသည့်အချိန်မှစတင်ဖြစ်ပေါ်နေခဲ့သည် ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။

ကျောင်းသားအရွယ် ငယ်စဉ်ဘဝကပင် အတူသွားအတူစား ပျော်စရာအဖုံဖုံဖြင့် ဘုရားစုံအတူဖူးပြီး ဆုထူးယန်ခဲ့ကြသည့်ချစ်ဦးသူ (ငယ်ချစ်)ကို သတိတရတမ်းတမ်းတတဖြင့် အမှတ်ရနေမိခြင်းဖြစ် သည်။

မကွယ်မဝှက် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရမည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော် ၏အသက်က (၆၇)နှစ်ပင် ပြည့်လုနီးနေပြီဖြစ်သည်။ မည်သို့ပင် အသက်ကကြီးရင့်နေပါစေ။ လူ့ဘဝအစ အချစ်ကဆိုသလို ငယ်စဉ် ဘဝ ချစ်တတ်ကာစအရွယ်ကပင် ချစ်ခဲ့ရသည့် ကျွန်တော်၏ “ငယ်

ချစ်** ကိုတော့ဖြင့် ယနေ့တိုင် မမေ့ပျောက်နိုင်သေးပါ။ နောင်ကိုလည်း ဘယ်တော့မှ မေ့ပျောက်နိုင်ဦးမှာမဟုတ်။ အမြဲပင် သတိရနေဆဲဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်၏ငယ်ချစ်ကလေးကို တမ်းတမ်း တာတာ သတိတရဖြင့် ကဗျာတိုကလေးတစ်ပုဒ်ရေးစပ်လိုက်မိသည်။ ဤကဗျာတိုလေးမှာ ကျွန်တော်၏ရင်ထဲအသည်းထဲက အမှန်တကယ် ဖြစ်ပေါ်လာသော ကဗျာလေးဖြစ်သည်။ ကဗျာလေးကို ကြိုက်နှစ်သက်၍ အထပ်ထပ်အခါခါ ဖတ်နေမိသည်။ ပီတိလည်းဖြစ်နေမိသည်။ ထိုကဗျာလေးမှာ-

“မျက်စိကမိုင်း
 နားကထိုင်း၍
 ခါးကိုင်းတုန်ချို
 သွားမရှိလည်း
 သတိရမြဲ
 ချစ်နေဆဲတည်း”

ကဗျာခေါင်းစဉ်ကို “ငယ်ချစ်” ဟု အမည်ပေးလိုက်ပြီး မဂ္ဂဇင်း တိုက်တစ်ခုသို့ ပို့လိုက်သည်။ များမကြာမီမှာပင် အဆိုပါ “ငယ်ချစ်” ကဗျာမှာ မဂ္ဂဇင်းစာမျက်နှာ၌ ပန်းချိုလှလှလေးဖြင့်ပါလာ၏။ ကဗျာကို အခါခါဖတ်ရှုရင်း မဟာပီတိထူးကို ခံစားနေခဲ့ရမိသည်။ သို့သော် ထိုပီတိမှာ တာရှည်မခံလိုက်ရပါ။

“ဒီမှာ အစ်ကိုမောင်...ဒါဘာသဘောလဲ၊ ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ရေးလိုက်တယ်ဆိုတာ ရှင်းစမ်းပါဦး...”

ကျွန်တော်၏ဇနီးမှာ အသက် ၅၀ ကျော်နေပြီဖြစ်သော်လည်း ဤကဲ့သို့ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ကျွန်တော်လင်ယောက်ျားအပေါ်၌ ဘယ်သောအခါမှ မပြုစုခဲ့ဘူး။ ယခုမြင်လိုက်ရသည့်မြင်ကွင်းမှာ ကြောက်

လန်စရာကောင်းလှသည်။ ကျွန်တော်ပင် အတော်တန်လှုပ်မိသွားသည်။ ကျွန်တော့်ဇနီးဒေါ်ကျင်ရွှေမှာ ဈေးဝယ်ရာမှပြန်လည် ရောက်ရှိလာပြီး ရောက်လျှင်ရောက်ချင်းပင် သူ၏လက်ထဲ၌ အသင့်ပါလာသော မဂ္ဂဇင်း စာအုပ်ကို ကျွန်တော့်မျက်နှာများသို့ထိုးပေးရင်း ရန်တွေ့ပါတော့သည်။ ကျွန်တော်လည်း ဇနီးသည်၏အသံကြောင့် စာဖတ်နေရာမှ ရုတ်တရက် မို့ လန့်ဖျပ်သွားပြီး ဇနီးသည်၏မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဇနီးသည်မှာ ရှမ်းတရုတ်မဖြစ်၍ အသားဖြူဖွေးနေသည့်အထဲ သူ၏ စိတ်ဒေါသအရှိန်ကြောင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံးနီရဲပြီး ခက်ထန်သောမျက်နှာ အနေအထားတွင် ရှိနေသည်။

“ဟာ ငါ့မိန်းမ...ဘာဖြစ်လာတာလဲ...ဈေးထဲမှာများ ဈေးသည်နဲ့ စကားများလာတာလားကွာ...”

“အို ဘာမှလည်းပတ်ပြောမနေပါနဲ့...ဟောဒီမဂ္ဂဇင်းထဲမှာပါ လာတဲ့ ငယ်ချစ်ဆိုတဲ့ကဗျာက ဘာသဘောလဲ...ဘယ်က ငယ်ချစ်လဲ ပြော.. အခုပြော..ဟင်း အသက်ကဖြင့် သေခါနီးနေပြီ...အခုထိ ငယ်ချစ် ငယ်ချစ်နဲ့ တချစ်ထဲချစ်နေ...ဟင်း မပြောလိုက်ချင်ဘူး...”

ကျွန်တော်၏ဇနီးမှာ ဒေါသဖြစ်လွန်းလို့ အသံများတောင်တုန်ခါ ပြီး မျက်နှာတစ်ခုလုံးနီရဲနေသည်။ သည်လိုဒေါသဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော့်အိမ်ထောင်သက်တစ်လျှောက်တွင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှပင် မမြင်ဖူးဘူး၊ မတွေ့ခဲ့ဖူးဘူး။ ကျွန်တော့်အထင် ဈေးထဲမှာ တစ်ယောက်ယောက်က ကျွန်တော်၏ “ငယ်ချစ်” ကဗျာကိုဖတ်မိရင်း ကျွန်တော့် ဇနီးသည်၏စိတ်ကို လှုပ်ဆွမြှောက်ပင့်ပေးလိုက်ခြင်းကြောင့်သာ ဖြစ်သည်ဟု တွေးမိသည်။ တမင်စချင်လို့ နောက်ပြောင်ပြောင်လိုက်ခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဒေါသဖြစ်ပြီး စိတ်ကောက်နေသော ကျွန်တော်၏ဇနီးအား ဒေါသစိတ်ပြေပျောက်သွားစေရန် ချော

အော့ပြောဆိုပေးရမည်မှာ ခင်ပွန်းသည်ကျွန်တော်၏ တာဝန်ပင်ဖြစ်သည်။

“ဟာ မိန်းမကလဲကွာ...စာရေးဆရာကတော်ဖြစ်နေပြီ၊ ဒီလောက်တောင်အတွေးချော်ရသလားကွာ...ဟဲ ဟဲ ကိုယ့်မိန်းမကို ကိုယ်ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ မင်းအသိဆုံးပါကွာ...ဟောဒီမှာ ကြည့်စမ်း”

“ဘာလဲ ဘာပြဦးမလို့လဲ...အခုမှလာရမ်းမနေနဲ့..”

ကျွန်တော်က မဂ္ဂဇင်းထဲမှ ကျွန်တော်၏ “ငယ်ချစ်” ကဗျာကို လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်သဖြင့် ဇနီးသည်မှာ ကျွန်တော်အနီးသို့ တိုးကပ်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်က “ငယ်ချစ်” ကဗျာကို ဟန်ပါပါဖြင့် တစ်လုံးချင်းဖတ်ပြလိုက်သည်။

မျက်စိကမိုင်း၊ နားကထိုင်း၍ ခါးကိုင်းတုန်ချို၊ သွားမရှိလည်း သတိရမြဲ၊ ချစ်နေဆဲတည်း။

“ဟောဒီကဗျာမှာ ရေးထားတဲ့ကိုယ့်ရဲ့ “ငယ်ချစ်” ဆိုတာ လွယ်လွယ်ကူကူ ပေါ့ပေါ့တန်တန် စိတ်ကူးပေါက်သလိုရေးထားတာ မဟုတ်ဘူး...ကိုယ့်ရဲ့ရင်ထဲ အသည်းထဲက အနှစ်နှစ်အလလကပင် အစဉ်အမြဲဖြစ်နေတဲ့ ဘယ်တော့မှဖျောက်ပစ်လို့မရတဲ့ အစဉ်အမြဲသတိရနေဆဲဖြစ်တဲ့ “ငယ်ချစ်” ဆိုတာဟာ ဟောဒီကဖြူဖြူတုတ်တုတ် လှလှပပကိုယ့်မိန်းမပဲပေါ့ကွာ...ဟဲ ဟဲ...ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ခဲ့ကြတာဟာလည်း အနှစ် ၄၀ ကျော်ခဲ့ပြီဆိုတော့ အဲဒီတုန်းက ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ အသက်တွေဟာလည်း နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်လောက်ပဲရှိကြဦးမှာပေါ့ကွာ...ကလေးအရွယ်တွေပါပဲ...သူများတွေကတောင် ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကို ကလေးလင်မယားလို့ စကြနောက်ကြသေးတယ်မဟုတ်လား...အဲဒီလို ကလေးအရွယ်ကတည်းက ကိုယ်တို့နှစ်ဦးချစ်ခဲ့ကြ...အတူလက်တွဲလျှောက်လည်ခဲ့ကြ...ရှုပ်ရှင်ကြည့်ကြ...

ဘုရားသွားဖူးကြနဲ့ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ချစ်ခဲ့ ပလူးခဲ့ကြတာတွေဆို တော့ နိုင်းထီးခိုင်ဆိုသလို ငယ်ချစ် ငယ်ချစ် ငယ်ချစ်တွေပဲပေါ့ကွာ... မဟုတ်ဘူးလား ဟဲဟဲ...ဒါကြောင့် ဟောဒီကကိုယ့်ရဲ့ချစ်ဇနီးချောကလေး အဲအဲ ဇနီးချောကြီးဟာ ကိုယ့်ရဲ့ငယ်ချစ်ပဲပေါ့ကွာ..မဟုတ်ဘူးလား ဟားဟားဟား”

“ဟယ် တကယ် တကယ်ဟုတ်ရဲ့လား အစ်ကိုမောင်ရယ်”

“ဪ တကယ်ပေါ့ မိန်းမရယ်..ငယ်ချစ်ဆိုတာ ဟောဒီကကိုယ့်မိန်းမပဲပေါ့ ဟဲဟဲ”

ကျွန်တော့်ဇနီးသည်၏ မျက်နှာမှာ ရွှင်လန်းဝမ်းသာပီတိဖြာလျက် မဂ္ဂဇင်းထဲမှ “ငယ်ချစ်” ကဗျာကို နှစ်သက်သဘောကျပြီး လိုလိုလားလား မြတ်မြတ်နိုးနိုးဖြင့် နှုတ်မှအသံထွက်ကာ အခေါက်ခေါက်အခါခါ အပြန်ပြန်အလှန်လှန်ခံစားမှုရသအပြည့်ဖြင့် မြူးထူးဖျော်ရွှင်စွာ ဖတ်နေလိုက်ပါတော့သည်။

မင်းရွှေမင်း(တောင်ကုတ်)

ဝင်္ဂမ္ဘ

၀၆၆၀၃

“ကဲ...ရဲဘော်တို့အားလုံး ဒီနေရာမှာ ခဏနားမယ်။ ထမင်း စားမယ်။ အခု ၁၂ နာရီဆိုတော့ တစ်နာရီမှာတော့ ပြန်ထွက်မယ်။ ညနေစာကိုပါ တစ်ခါတည်း ချက်သွားမယ်။ ကဲ-မြန်မြန်လုပ်ကြ၊ ကင်းအဖွဲ့ သေချာစောင့်ပါ”

တပ်ခွဲမှူးကြီး ဗိုလ်ကြီးထွန်းစိန်၏ အမိန့်သံကြောင့် တပ်စုမှူး၊ တပ်စုတပ်ကြပ်ကြီး စသည့် တာဝန်ရှိသူအဆင့်ဆင့်၏ ညွှန်ကြားမှုဖြင့် နေရာအသီးသီး၌ ခေတ္တအနားယူလိုက်ကြသည်။ ယခု ကျွန်တော်တို့ စစ်ကြောင်း ခေတ္တအနားယူနေကြသောနေရာမှာ ကချင်ရွာပျက်တစ် နေရာဖြစ်သည်။ ပြည်တွင်းစစ်ဘေးဒဏ်ကြောင့် ပျက်စီးယိုယွင်း၍ ဤသို့ အနိဋ္ဌာရုံမြင်ကွင်းအဖြစ် ရောက်ခဲ့ရသည်။ ရွာပျက်ဟုဆိုနိုင် သည်မှာလည်း ဝင်းခြံအပျက်အစီးများနှင့် အမိုးအကာမရှိတော့သည့် အိမ်တိုင်သုံးလေးလုံးခန့်သာ ထိုးထိုးထောင်ထောင် ကျန်ရှိနေသော မြင်ကွင်းကြောင့် ရွာပျက်ဟုခေါ်ဆိုနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ ခလရ(၁၅) ခွဲ(၃)စစ်ကြောင်းမှာ နံနက် ၄နာရီမှ

စစ်ယာယီစခန်းတစ်ခုမှ ခရီးစတင်ချီတက်လာခဲ့ကြရာ လမ်းတွင် ရန်သူနှင့်တွေ့ဆုံ တိုက်ပွဲ(၂)ကြိမ် ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။ ကံအားလျော်စွာ မိမိဘက်မှ အထိအခိုက်မရှိခဲ့ဘဲ ယခုဤနေရာသို့ နေ့လယ် ၁၂နာရီ တွင် ရောက်ရှိလာကြခြင်းဖြစ်သည်။ နံနက် ၄ နာရီမှစ၍ ယခုအချိန်ထိ လုံးဝမနားကြရသေးပါ။ တိုက်ပွဲဖြစ်လိုက်၊ ခရီးဆက်လက် ချီတက် လိုက်ဖြင့် အားလုံးခြေကုန်လက်ယန်းကျနေပြီဖြစ်သည်။ တပ်မတော် သားများဖြစ်၍လည်း အထက်အမိန့်မရမချင်း ခွဲသတ္တိရှိရှိဖြင့် မညည်း မညူ အနားမယူဘဲ လျှောက်လှမ်းလာခဲ့ကြခြင်းသည်။ ယခု ရွာပျက် တွေ့၍ ခေတ္တအနားယူကြကာ နေ့လယ်စာထမင်းစားကြသည်။ စားပြီး ကြသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ချက်ချင်း ထမင်းပြန်ချက်ကြသည်။ ရွာပျက် ထဲမှ ရရာစားစရာသီးနှံပင်များမှ ဟင်းချက်စား၍ရသည့်အပင်များကို ရှာဖွေခူးယူချက်ပြုတ်ကြသည်။ ပိန္နဲသီးဟင်း၊ ငှက်ပျောပင်ဟင်း၊ ခရမ်း ကစောသီးမှအစ မြင်းခွာရွက် စသည့် စား၍ရသည့် အသီးအနှံမှန် သမျှ ရှာဖွေခူးယူချက်ပြုတ်လိုက်ကြသည်။

တပ်မတော်သားပီပီ ရရာဟင်းဖြင့် ရောင့်ရဲကြသည်။ လျှင်မြန် ဖျတ်လတ်သွက်လက်ချက်ချာကြသည်။ နေ့လယ်စာထမင်းစားပြီး ညနေစာထမင်းဟင်းများကိုပါ ပြန်လည်ချက်ပြုတ်ပြီး၍ မီးဖိုများကို ငြိမ်းသတ်ကြကာ သင်ကြားထားသည့် စစ်ပညာများကို အသုံးချ၍ ခြေရာလက်ရာများ ဖျောက်ဖျက်ကြသည်။ မီးဖိုနေရာများ၊ နို့ဆီဘူး များ၊ အသားဘူးခွဲမှအစ ဖျက်ဆီးမြေမြှုပ်ကြသည်။ အားလုံး ပိပိရိုရိ တာဝန်ကျေပွန်ကြပြီးသောအခါ ခရီးထွက်ရန် အမိန့်မရသေး။ ဒီတို တောင်းလှသည့် အချိန်ကာလအတွင်း၌ ခေတ္တလဲလျောင်းအိပ်စက် အနားယူကြသည်။ အချို့ကလည်း ဆေးလိပ်(ပွတ်ချွန်း)ဖွာရင်း နောက် တန်း၌ ကျန်ရစ်သူ ချစ်သူဇနီးမယားမိဘများကို လွမ်းဆွေးရင်း တွေး

ရင်းငေးရင်း စိတ်ကူးယဉ်အပန်းဖြေနေကြသူများလည်း ရှိကြသည်။ မလှမ်းမကမ်း၌ ကင်းတာဝန်ကျနေသူများမှာတော့ သတိဝီရိယဖြင့် တာဝန်ကျေပွန်စွာ နိုးကြားဖျတ်လတ် စောင့်ကြည့်လျက်ရှိနေကြသည်။

“ဟ...လုပ်ကြပါဦးဟ၊ ဒီဟာကြီးကို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။ ဒီအတိုင်းထားခဲ့ကြတော့မလား...ဟ”

ရဲဘော်တင်ဖေ၏ အသံကျယ်ကြီးကြောင့် ကြားရသူများအား လုံးရဲဘော်တင်ဖေ လက်ညှိုးညွှန်ပြရာကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

အားလုံးသဘောကျစွာ ဟားတိုက်ရယ်လိုက်သည်။ ရဲဘော်တင်ဖေ လက်ညှိုးညွှန်ပြ၍ အားလုံးမြင်တွေ့လိုက်ရသည့်မြင်ကွင်းသည် ကား။

ရွာပျက်ဖြစ်၍ မြေကြီးပေါ်၌ ရှားရှားပါးပါးကျန်ရှိနေသော တစ်လွှာတည်း တစ်ချပ်တည်းသော ယဉ်ပြားချပ်ကလေးပေါ်တွင် ကျောခင်း၍ ပက်လက်အနေအထားဖြင့် အိပ်မောကျနေသည့် ရဲဘော်တင်ငွေခေါ် စက္ကလေးတင်ငွေကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ ပါးစပ်ကလည်း “ခေါ...ခေါ”ဖြင့် ဟောက်သံများ ထွက်ပေါ်နေသဖြင့် မြင်ရသူများ အားလုံး သဘောကျစွာရယ်လိုက်ကြသည်။

“ရှေ့တန်းစစ်မြေပြင်ဆိုတော့လည်း မီးရှို့လို့လည်း မဖြစ်ဘူးဗျ၊ ဒီတော့ ပါလာကြတဲ့ ဂေါ်ပြားလေးတွေကိုပဲ အသုံးချမြေမြှုပ်လိုက်ကြရတော့မှာပေါ့ဗျာနော်”

“ဟား...ဟား...ဟား”

ရဲဘော်တင်ဖေ၏အသံနှင့် ရဲဘော်များ၏ရယ်မောသံများကြောင့် ရဲဘော်တင်ငွေ(ခေါ်)စက္ကလေး တင်ငွေတစ်ယောက် အိပ်ရာမှ ကမ်းကတန်း ထထိုင်လိုက်ပြီး

“တင်ဖေဦးပဲကွာ။ မင်းစကားက ဘာစကားလဲကွ။ ဒါစစ်မြေ
ပြင်ကွ၊ စစ်မြေပြင်၊ ပါးစပ်မသရမ်းနဲ့ စကားဆင်ခြင်ပြော၊ မင်းအမေ
မင်းနှမကို သွားမြှုပ်ပါလား...ငါဦးမသား”

“ဟေ့...ဟေ့ သူငယ်ချင်းတင်ငွေ မင်း မင်းငါ့ကိုပဲ ပြောကွာ၊
မင်းကို သူငယ်ချင်းမို့ ခင်လို့ချစ်လို့ စတာပဲကွ၊ ဒါနာစရာလားကွာ”

“အေး...မင်း စစ်မြေပြင်မှန်းသိရင် ပါးစပ်စည်းစောင့်ရတယ်
ကွ၊ ပါးစပ်နီမိတ်၊ လျှာနီမိတ်တဲ့ကွ မှတ်ထား... အပြောအဆို ဆင်ခြင်
စမ်းပါကွာ”

“ကဲ...ကဲပါဗျာ...ခင်ဗျားတို့ဟာက ဟုတ်တာလဲမဟုတ်ဘဲနဲ့
သူငယ်ချင်းအချင်းချင်းပျော်လို့ ခင်လို့ နောက်ကြတာပဲဗျ။ ကိုတင်ဖေ
ကလည်း တစ်ဖက်သားမကြိုက်တာမနောက်နဲ့ မစနဲ့...ချစ်ချစ်ခင်ခင်
နေကြစမ်းပါဗျာ။ ကဲ-အဆင်သင့်ပြင်ထားကြတော့... တစ်နာရီထိုး
နေပြီ”

နှစ်ယောက်သားအခြေအနေ တင်းမာလာကြသဖြင့် တပ်စိတ်မျိုး
ဖြစ်သူ ကျွန်တော်က ကြားဝင်ဖြန့်ဖြေပေးလိုက်ရသည်။

“ကဲ... အားလုံးခရီးစထွက်မယ်။ ပွိုင့်တပ်စုအသင့်ပြင်
စထွက်မယ်”

တပ်ခွဲမျိုးကိုယ်စား တပ်ခွဲအရာခံဗိုလ် ဆရာကြီးအောင်သောင်း
၏စစ်မိန့်သံထွက်ပေါ်လာသည်။ နေ့လယ်တစ်နာရီတိတိတွင် အားလုံး
ခရီးစထွက်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ တပ်စု(၁) ပွိုင့်တပ်စု အလှည့်ကျ
သည်။ ထို့ကြောင့် တပ်စု(၁) တပ်စိတ်(၁)သည် ကျွန်တော်ဦးစီးသော
တပ်စိတ်ဖြစ်နေ၍ ပွိုင့်တပ်စိတ်အဖြစ်ရှေ့ဆုံးမှ ခရီးစထွက်ခဲ့သည်။
တောင်ပတ်လမ်းအတိုင်း ချီတက်လိုက် ရှင်းလိုက်ဖြင့် ခရီးထွက်ခဲ့ကြ
သည်။ ကျွန်တော်၏ ပွိုင့်တပ်စိတ်၏နောက်မှ တပ်ခွဲစစ်ကြောင်းကြီးက

လိုက်ပါလာကြသည်။ စစ်ကြောင်းတွင် အထမ်းသမား(၁၀)ယောက် ခန့်နှင့် ဝန်တင်လား(၄)ကောင်ပါရှိသည်။

“ဒိုင်း...ဒိုင်း...ဒိုင်း...ဒိုင်း”

တောင်ပတ်လမ်းကွေ့တစ်နေရာတွင် ရန်သူ၏ချုံခိုတိုက်ခိုက်မှုကို ခံလိုက်ရသည်။ ကျွန်တော့်တပ်စိတ်မှာ ပွိုင့်တပ်စိတ်ဖြစ်၍ ရန်သူ ကျည်ဆန်များဖြင့် နဖန်းလုံးနေရသည်။ ရန်သူက ကြိုတင်ပြင်ဆင် နေရာယူ လက်ဦးမူပစ်ခတ်ရခြင်းကြောင့် အားတက်နေကြသည်။ ရန်သူက ကျွန်တော်တို့ကို မြင်နေရပြီး ကျွန်တော်တို့က အသံကြားရာ ရမ်းမှန်းပစ်ခတ်ကြရသည်။ တပ်ခွဲတစ်ခွဲလုံး ပစ်အားကြောင့် တစ် တောလုံးတစ်တောင်လုံး ဆူညံနေသည်။ ရန်သူနှင့် အပြန်အလှန်ဆဲသံ အော်သံများဖြင့် ဆူညံနေသည်။ ပြေးကြ လွှားကြ ပစ်ကြခတ်ကြဖြင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည်။ ရန်သူက အသာစီးရသော်လည်း စိတ်ဓာတ် ချင်းကွာခြားသည်။ စနစ်တကျသင်ယူ တတ်မြောက်ထားသော စစ် ပညာအရည်အချင်းကို မျိုးချစ်စိတ်၊ နိုင်ငံချစ်စိတ်တို့ဖြင့် ပေါင်းစပ် လိုက်သောအခါ တပ်မတော်သားတို့၏စွမ်းရည်မှာ ပေါ့ပါးသွက်လက် အစွမ်းထက်နေကြသည်။

ကျွန်တော့်မှာ ပွိုင့်တပ်စိတ်ကို ဦးဆောင်နေ၍ ရှေ့ကို အကဲ ခတ်လိုက်၊ ပစ်အားအကူအညီဖြင့် ပြေးတက်လိုက်၊ နေရာယူလိုက် နောက်အဖွဲ့ကို အချက်ပြနည်းဖြင့် လက်ယပ်ခေါ်လိုက်၊ နောက်အဖွဲ့က ကျွန်တော် ရှေ့နားသို့ရောက်သွားလျှင် ကျွန်တော်က တစ်ဖန် ၎င်းတို့ ရှေ့ကို ဆက်တက်လိုက်ဖြင့် တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် တက်သွားနေစဉ် တပ်စုမှူးဖြစ်သူ ဝိုလ်ကြီးချစ်ခင် ကျွန်တော့်အနားသို့ ရောက်ရှိလာ သည်။ အခြေအနေကိုမေးသည်။ ရှေ့တည့်တည့်မှ ရန်သူပစ်အားမရှိ၊ ရှင်းသည်။ လမ်းဘေးဘယ်ညာတောင်ပေါ် အပေါ်စီးမှ ပစ်အားကောင်း

နေသည်။ တပ်စုမှူး၏အမိန့်အရ ရှေ့သို့တစ်ဆက်တက်ရန်အတွက် ကျွန်တော်က ပစ်အားဖြင့် လမ်းရှင်းထားပေးပြီး နောက်အဖွဲ့ကိုဆက် သွယ်ရေးနည်းဖြင့် လက်ယပ်ခေါ်လိုက်သည်။ နောက်အဖွဲ့မှ ရဲဘော် တင်ဖေ ပြေးတက်လာသည်။ ကျွန်တော့်အနားသို့အရောက်တွင် တပ်စု မှူးဗိုလ်ကြီးချစ်ခင်၏ နံဘေးနားသို့မှောက်လျက် ထိုးလဲကျသွားသည်။

“အား”

“အောင်မယ်လေးဗျာ”

တပ်စုမှူး ဗိုလ်ကြီးချစ်ခင်၏အသံနှင့် ရဲဘော်တင်ဖေတို့၏ အလန့်တကြားအော်သံများကြောင့် ကျွန်တော် ထိတ်လန့်သွားသည်။

“အောင်မယ်လေး ငါ့မှန်သွားပြီ။ ငါ့ကိုကျည်ဆန်မှန်သွားပြီ”

တပ်စုမှူးဗိုလ်ကြီးချစ်ခင်၏အော်သံဖြစ်သည်။ ရဲဘော်တင်ဖေ မှာ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကြီးကိုဖက်လျက် တအားအားအော်ကာ လူးလှိမ့် နေသည်။

ကျွန်တော်က အခြေအနေကို သုံးသပ်ကြည့်နေလိုက်သည်။ တပ်စုမှူးဗိုလ်ကြီးချစ်ခင်က ကျွန်တော့်ဘေးနား၌ မှောက်လျက်အနေ အထားဖြင့် ပစ်ခတ်လျက်ရှိနေစဉ် ရဲဘော်တင်ဖေက ကျွန်တော်၏ ဆက်သွယ်ရေးအချက်ပြနည်းစနစ်ဖြင့် လက်ယပ်ခေါ်လိုက်မှုကြောင့် ကျွန်တော့်ဘေးနားသို့ ပြေးတက်လာရာတွင် တစ်ဖက်တောင်ပေါ်မှ လှမ်းပစ်လိုက်သော ရန်သူ့လက်နက်ငယ်ကျည်တစ်တောင့်က ရဲဘော် တင်ဖေ၏ ညာခြေသလုံးကြွက်သားထဲသို့ ဖောက်ဝင်သွားသဖြင့် ရဲဘော်တင်ဖေမှာ ဟန်ချက်ပျက်ကာ ကျွန်တော့်နောက်နား တပ်စုမှူး ဗိုလ်ကြီးချစ်ခင်၏နံဘေးနားသို့ ဟပ်ထိုးလဲကျသွားရာ ရဲဘော်တင်ဖေ ၏ရိုင်ဖယ်သေနတ်ပြောင်းဖျားမှာ စုမှူးဗိုလ်ကြီးချစ်ခင်၏ နဖူးသို့ ရိုက်ချ မိသွားသည်။ ဗိုလ်ကြီးချစ်ခင်က ရန်သူ့ကျည်ဆန်ထိမှန်သည်အထင်

ဖြင့် အလန်တကြားအော်ဟစ် ညည်းညူနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဗိုလ်ကြီးစိတ်အေးအေးထားပါ။ ဗိုလ်ကြီးနဖူးကို ကျည်ဆန် ထိမှန်တာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီကကိုတင်ဖေရဲ့ သေနတ်ပြောင်းဖျားနဲ့ ရိုက် မိသွားတာပါ”

“မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ဘူး။ ရန်သူ့ကျည်ဆန်ထိမှန်သွားတာပါ ဗျာ။ ကျွန်တော်သိပါတယ်”

“အော်...ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ပါ ဗိုလ်ကြီး။ ကျွန်တော်ဆေးမှူး ကိုခေါ်လိုက်ပါ့မယ် ဗိုလ်ကြီး”

လျှို့ဝှက်ဆက်သွယ်ရေးနည်းစနစ်ဖြင့် အဆင့်ဆင့်ဆက်သွယ် အကြောင်းကြားလိုက်ရာ မကြာမီမှာပင် ဆေးမှူးရောက်လာသည်။ တပ်စုမှူးဗိုလ်ကြီးချစ်ခင်၏ဒဏ်ရာကို စစ်ဆေးပြီး ဆေးထည့်ပေး သည်။ ပလာစတာကပ်ပေးထားလိုက်သည်။

“ဖူးရောင်ပြီး နည်းနည်းပေါက်ပြဲသွားတာပါ ဗိုလ်ကြီး။ တစ် ခုခုနဲ့ရိုက်မိသွားတယ်ထင်တယ်ဗိုလ်ကြီး။ မှောက်လိုက်တော့ ကျောက် တုံးနဲ့နဖူး ရိုက်မိသွားတယ်ထင်တယ်။ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ဗိုလ်ကြီး။ ပျောက် သွားမှာပါ”

ဆေးမှူး၏ပြောစကားကြောင့် ဗိုလ်ကြီးချစ်ခင် ရှက်သွားဟန် တူသည်။ ကျွန်တော်က ဗိုလ်ကြီးချစ်ခင်မမြင်အောင် ကြိတ်ပြုံးတစ် ချက်ပြုံးသွားသည်။

“ကဲ-ဒါဆိုလည်း ပြီးရောကွာ။ ဒီက ရဲဘော်တင်ဖေရဲ့ဒဏ်ရာ ကိုသာ ကြည့်ပေးလိုက်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဗိုလ်ကြီး”

ရဲဘော်တင်ဖေ၏ ညာဘက်ခြေသလုံးကြွက်သားကို ကျည်ထိ မှန်သွား၍ လူးလို့ခွဲနေရသဖြင့် ခြေထောက်နှစ်ချောင်းလုံး သွေးများရွှဲစို

နေသည်။ ဆေးမှူးမှဒဏ်ရာကို သန့်ရှင်းမှုများပြုလုပ်ပြီး ဆေးထည့် ဆေးထိုးပြုလုပ်ကာ ပတ်တီးစည်းပေးထားခဲ့သည်။ ရဲဘော်တင်ဖေ၏ ဒဏ်ရာထူးခြားချက်မှာ အဆေးမှရန်သူလက်နက်ငယ်ကျည် ထိမှန်ခြင်း ဖြစ်၍ ကျည်ဆန်မှာ ခြေသလုံးကြွက်သားထဲသို့ ဖောက်ထွင်းထိုးဝင် သွားပြီး တစ်ဖက်သို့ ကျည်ဖောက်ထွက်မသွားဘဲ ကြွက်သားဒဏ်ရာ တွင်း၌ ကျည်ကျန်နေသည်။

“ဟိုဘက်ဘက်မှာလည်း စက္ကလေးကိုတင်ငွေကြီး ဖင်ပွင့်သွား လို့ ပြုစုခဲ့ရသေးတယ်။ သူ့ဒဏ်ရာက တော်တော်များတယ်။ သွေး တိတ်အောင် တော်တော်လုပ်ထားခဲ့ရတယ်။ ဒီကအပြန် သူ့ကို ပြန် ကြည့်ရဦးမယ်”

“ဟင်...ဘယ်လို စက္ကလေးတင်ငွေ ဒဏ်ရာရသွားတယ် ဟုတ်လား” ဆေးမှူး၏သတင်းစကားကြောင့် ကျွန်တော် လန့်မြတ် သွားမိသည်။

“ဟုတ်တယ် ကိုရွှေမောင်။ သူက စစ်ကြောင်းတစ်ခုရဲ့ အား အထားရဆုံး စက္ကလေး(ဘရင်းဂန်း)သေနတ်ကြီးကိုင်ဆောင်သူဆိုတော့ ရန်သူ့ဘက်က အလေးထားခံရတာပေါ့။ သူကမှောက်ပြီး အားပါးတရ “ဒက်ဒက်ဒက်ဒက်”နဲ့ ပစ်ခတ်နေတုန်း ရန်သူက သူ့ကို အလေးထား ချောင်းမြောင်းပစ်ခတ်လိုက်လို့ ဖင်(တင်ပါး)နှစ်ဖက်ကို ဖြတ်မှန်သွား တယ်။ သူ့ရဲ့စက္ကလေးအကူ ရဲဘော်က ကိုတင်ငွေခြေထောက်ကို ဆွဲကိုင်ပြီး ကျည်လွတ်ရာတောင်အောက်သို့ တရွတ်တိုက်ဆွဲချယူလာ လို့ ကျည်ဆန်ဒဏ်ရာထက်ဆွဲချလို့ တစ်ကိုယ်လုံး ပွန်းပဲ့ထိခိုက်ရှုရှာ ဒဏ်ရာတွေက ပိုများတော့ တော်တော်ခက်ခက်ခဲခဲ ပြုစုကုသပေးခဲ့ ရတယ် ကိုရွှေမောင်ရေ... ထူးဆန်းပါ့ဗျာ။ ဟဲ ဟဲ ပြီးတော့”

“ပြီးတော့ ဘာဖြစ်သလဲဗျာ... ပြောစမ်းပါဦး”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲဗျာ... ဟောစောက ခေတ္တနားနေခဲ့တဲ့နေရာမှာ အဲဒီစက္ကလေးကိုတင်ငွေနဲ့ ဒီကကိုတင်ဖေတို့နှစ်ယောက် စကားများ ရန်ဖြစ်ကြလို့ ကိုရွှေမောင်ကပဲ ဖြန်ဖြေပေးခဲ့ရသေးတယ်မဟုတ်လား ဗျာ။ ကဲ-အခု ဒီနှစ်ယောက်ပဲ သေနတ်ကျည်ဆန်ဒဏ်ရာ အတူတူ ရကြတယ်လေ။ မထူးဆန်းလားဗျာနော်”

“အင်း ဟုတ်တယ်ဗျာနော်၊ အံ့ဩစရာပဲဗျာ။ ရန်ဖြစ်တော့လည်း သူတို့နှစ်ယောက်၊ ဒဏ်ရာရကြတော့လည်း သူတို့နှစ်ယောက်ပဲ။ စကား နောက်တရားပါဆိုသလို ဝစီဗေဒထိတိုင်းရှုလို့ပဲ ပြောရမလား။ ဒါနဲ့ တခြားဘယ်သူတွေ ဒဏ်ရာရကြသေးလဲဗျာ”

“မရှိဘူး... ဒီနှစ်ယောက်ပဲ။ ဒါကြောင့် ထူးတယ်လို့ပြော တာပေါ့ဗျာ”

တိုက်ပွဲမှာ ပြီးဆုံးသွားခဲ့လေပြီ။ ရန်သူများက ကစဉ့်ကလျား ထွက်ပြေးနေကြသဖြင့် ရန်သူနောက်သို့ အပြေးလိုက်၍ ပစ်ခတ်ကြ သည်။ အားလုံးပြန်လည်စုဝေးပြီး တိုက်ပွဲသုံးသပ်ချက်ထုတ်လိုက်သော အခါ ရန်သူအလောင်း(၃)လောင်း၊ လက်နက်ငယ်(၃)လက်ရရှိလိုက် သည်။ မိမိဘက်မှ အသေအပျောက်အကျအဆုံးမရှိ။ သို့သော် ကဲ- ဒီဟာကြီးကို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ စသည့် ပါးစပ်စည်းမစောင့်ဘဲ နိမိတ်မရှိသော မပြောမဆိုသင့်သောစကားများဖြင့် နောက်ပြောင်ပြော ဆိုမိ၍ အချင်းချင်း စကားများခဲ့ကြရသည့်အပြင် အဆိုပါရန်ဖြစ်ကြ သော ရဲဘော်တင်ဖေနှင့် စက္ကလေးတင်ငွေတို့ နှစ်ဦးစလုံးကိုလည်း ကံကြမ္မာက အလွတ်မပေးဘဲ မှတ်သားနိုင်လောက်သည့် ပြစ်ဒဏ်ပေး ခြင်းကို ခံလိုက်ကြရသည်မဟုတ်ပါလော။

/ခလရ ၁၅ တပ်ခွဲ(၃)သို့ အမှတ်တရဂုဏ်ပြုလျက်/
မင်းရွှေမင်း(တောင်ကုတ်)

ကိုတွေ့ကြုံမှ ယုံမှလား

ကိုယ်တွေ့ကြုံမှု ယုံမှားလား

“ဟယ်...သူငယ်ချင်း မြင့်မြင့်၊ နင် ဘယ်တုန်းကရောက်နေတာလဲ၊ ငါ ဝမ်းသာလိုက်တာဟယ်၊ လာ...လာ အထဲဝင်”

ဒေါ်ခင်စောဦးမှာ အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်း၌ စက်ချုပ်နေရာမှ ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်မြင့်မြင့်ရောက်လာသဖြင့် ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားသည်။

“ထိုင်-သူငယ်ချင်း၊ ဟောဒီမှာ ရေနွေးသောက်လိုက်ဦး၊ နင် ဒီရွာကို ဘယ်တုန်းကရောက်နေတာလဲ၊ ခွင့်နဲ့လာတာလား၊ အလည်သက်သက်ပဲလား၊ တာဝန်နဲ့လား”

“မလေး ခင်စောရယ်၊ ဖြည်းဖြည်းမေးပါဟာ၊ မောနေပါဦးမယ်၊ နင်ကတော့ ငယ်ငယ်ကအကျင့်ကိုမချောက်နိုင်သေးဘူး၊ အမြဲတမ်းပျာသာခတ်နေတုန်းပဲ ဟဲ...ဟဲ”

“အို-အဲဒါကတော့ ငါ့အကျင့်၊ ငါ့ဗီစပေါ့ဟာ၊ ကဲ-ပြောအေးအေးဆေးဆေးပဲလား”

ဒေါ်ခင်စောဦးနှင့် ဒေါ်ခင်မြင့်မြင့်တို့မှာ တစ်ရွာတည်းနေ၊ တစ်ရေတည်းသောက်ခဲ့ကြသည့် ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းများထဲတွင် အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းများဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ မခင်မြင့်မြင့် ၁၀ တန်းအောင်ပြီး မိဘများနှင့်အတူ ရန်ကုန်သို့ပြောင်းရွှေ့သွားကြသည်။ မခင်စောဦးမှာမူ ၁၀ တန်းကို(ခ)ဖြင့်အောင်မြင်ပြီး ကျေးရွာသမဝါယမတွင် အရောင်းစာရေးမအဖြစ် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်နေခဲ့သည်။ ရွာကျောင်းမှ မူလတန်းပြ ဆရာတစ်ယောက်နှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီး ကလေးတစ်ယောက်ရပြီးချိန်တွင် သမဝါယမစာရေးအလုပ်မှထွက်၍ အိမ်ဆိုင်ဖြင့် ထားရင်း ကိုယ်ပိုင်စက်ချုပ်လုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်နေခဲ့သည်။ တစ်ဖက်မှာလည်း အိမ်နောက်ခြံထဲရှိ မြေကွက်လပ်တွင် ဟင်းသီးဟင်းရွက်ပင်များစိုက်ပျိုး၍ ပိုလှံသည်များကိုရောင်းချခြင်းဖြင့် စီးပွားရေးချောင်လည်နေခဲ့သည်။ သူငယ်ချင်းဒေါ်ခင်မြင့်မြင့်မှာ ရန်ကုန်သို့ပြောင်းရွှေ့သွားပြီးသည့်နောက် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ စီးပွားရေးဘွဲ့ရရှိခဲ့သည်။ ကွန်ပျူတာသင်တန်းများကို တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့်တက်ပြီးမှ အစိုးရဌာနတစ်ခုတွင် အလုပ်ဝင်ခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်း၌ စစ်ဗိုလ်တစ်ဦးနှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီး သားသမီးများရရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း စာအဆက်အသွယ်အရသိရှိခဲ့ရသည်။ နောက်ပိုင်း၌ အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားခဲ့ကြသည်။ လူချင်းမတွေ့ဖြစ်ခဲ့ကြသည်မှာ အနှစ် ၂၀ နီးပါးခန့်ရှိခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

“ဒီလိုဟာ၊ ငါ့အမျိုးသားက လုပ်ငန်းတာဝန်တစ်ခုနဲ့ ဒီနယ်ဘက်ကိုလာရလို့ ငါလည်းခွင့်ယူပြီးလိုက်လာခဲ့တယ်။ ကိုယ့်ဒေသကို သတိရလို့ပေါ့ဟာ၊ အထူးသဖြင့်တော့ နင့်ကိုပေါ့ဟာ၊ နင့်ကို ငါတကယ် သတိရတယ်ဟာ သိလား။”

“တော်စမ်းပါ မြင့်မြင့်ရာ၊ မြို့ကြီးသူလေသံမျိုးနဲ့ ခွဲမနေစမ်း

ဝါနဲ့ ဒီလိုသာ သတိရရင် အခုမှ ဘာဖြစ်လို့လာတာလဲလို့ ကဲ-
ပြောပါဦး”

နှစ်ပေါင်း ၂၀ နီးပါးကွဲကွာနေခဲ့ကြသော သူငယ်ချင်းနှစ်
ယောက်တို့ တွေ့တုန်းတွေ့ခိုက် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောကြဆိုကြ၊
အလွမ်းသယ်ကြနှင့် အချိန်ကုန်ခဲ့ကြသည်။

“ဟဲ-နေစမ်းပါဦးမြင့်မြင့်ရယ်၊ နင်ဒီလောက်တောင် ဘာဖြစ်
လို့ဝနေတာလဲဟာ၊ ကြည့်စမ်းပါဦး ခိုက်ခေါက်ထူပြီး ဝက်မကြီး
ကျနေတာပဲ၊ ကြည့်စမ်း ဟိ...ဟိ...ဟိ”

“ဪ ဒါကတော့ ခင်စောရယ်၊ ငါတို့မိန်းမတွေဆိုတာက
တော့ အသက်ကလေးရလာလေ ခိုက်ခေါက်ထူလာလေပေါ့ဟာ။
ဒါသဘာဝပဲ နင့်မှာသာ စီးပွားရေးသောင်းကျန်းနေလို့ အညောင်းမိပြီး
ပိန်နေတာဖြစ်မှာပါဟ။ ကြည့်လည်းလုပ်ဦးနော် ခင်စော၊ နင်က မစား
ရက်မသောက်ရက်ပဲ ရှာဖွေစုဆောင်းခဲ့သမျှ ညီမလေးအတွက်ဖြစ်သွား
မယ်နော်၊ ဟဲ...ဟဲ...၊ အဲ...အဲဒါနဲ့ နင့်ယောက်ျားနဲ့ကလေးတွေ
မမြင်ပါလား”

ဒေါ်ခင်မြင့်မြင့်က တစ်အိမ်လုံးကို အကဲခတ်စောင်းငဲ့ကြည့်
လိုက်ပြီး မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“သမီးကြီးနဲ့သူ့အဖေကတော့ ကျောင်းသွားကြတယ်လေဟာ၊
အငယ်ကောင်ကတော့ အခန်းထဲမှာအိပ်နေတယ်၊ ညနေကျောင်းဆင်း
တဲ့အထိတော့ နေဦးပေါ့ဟာ။ အချိန်ရရင် ညနေစာကိုအိမ်မှာစားပေါ့။
ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် ဆေးအေးဆေးဆေးပေါ့ဟာ၊ ဪ မြင့်မြင့်
ခဏနော်၊ ငါ နောက်ဘက်မှာ ပြောင်းဖူးပြုတ်ထားတာရှိတယ်။ ခဏ
ထိုင်ဦးနော် သူငယ်ချင်း”

ခင်စောဦးက ပြောလက်စကားကိုဖြုတ်ထားခဲ့ပြီး နောက်ဖေး

မီးဖိုချောင်ဘက်သို့ ပြေးဝင်သွားသည်။ မခင်မြင့်မြင့်တစ်ဦးတည်းသာ ဧည့်ခန်းတွင် ကျန်ရစ်နေခဲ့သည်။ အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းတွင်လည်း အပ်ချုပ် စက်နှင့် ချုပ်လက်စအဝတ်အထည်များ၊ ဖြတ်စညှပ်စများ၊ ကလေးက စားစရာများမှအစ ပြန့်ကျဲရှုပ်ထွေးနေသည်။ အိမ်ရှေ့ခန်းတွင်လည်း ကုန်စုံဆိုင်မှ အရောင်းပစ္စည်းများ၊ အာလူး၊ ကြက်သွန်၊ ဆပ်ပြာနှင့် အိမ်သုံးပစ္စည်းများ၊ မုန့်ပဲသရေစာများအပြင် မီးဖိုချောင်သုံးပစ္စည်းများ ဖြင့် ရှုပ်ပွနေသည်။

သည်လိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်လိုက်ရုံဖြင့် သူငယ်ချင်းခင်စောဦး တစ်ယောက်၏ စီးပွားရေး ခြေလှမ်းကျနေမှုကို သတိပြုလိုက်မိသည်။

“ကဲ-သူငယ်ချင်း၊ ပြောင်းဖူးပြုတ်ပူပူလေး စားလိုက်ပါဦး၊ ဒါကိုယ့်မြဲကထွက်တဲ့ ပြောင်းဖူးတွေပဲ၊ သိပ်ချိုတာပဲဟ၊ စားကြည့်ပါ ဦး”

ဒေါ်ခင်စောဦးက ပြောင်းဖူးပြုတ်လေးငါးဖူးကို ကြွေရည်သုတ် သံလင်ဗန်းတစ်ချပ်တွင်ထည့်၍ လာချပေးသည်။

“ဪ- ရပါတယ် သူငယ်ချင်းရယ်၊ နင့်ကလေးတွေစားဖို့ ထားလိုက်ပါဟယ်”

“အိုး- စားသာစားစမ်းပါဟာ၊ ဝယ်ရတာမဟုတ်ပါဘူး၊ အိမ် နောက်ဘက်မှာ ငါ့ကိုယ်တိုင်စိုက်ထားတာပါဟ၊ နင်ပြန်ရင် ထည့် ပေးလိုက်ဦးမယ်”

“အမလေး၊ တော်ပါတော့ခင်စောရယ်၊ ဒါတွေကို ငါမသယ် နိုင်ပါဘူးဟာ၊ နင့်ဈေးဆိုင်မှာသာ တင်ရောင်းပစ်လိုက်စမ်းပါ၊ ဟော ဟိုမှာ နင့်သားလေးနိုးလာပြီဟ၊ ဒီကောင် ဘယ်နှနှစ်ရသွားပြီလဲ ခင်စော၊ ကဲ...ကဲ အန်တီဆီကိုလာစမ်းပါဦး သားရယ်”

“မေမေကြီး၊ သားသားလည်း ပြောင်းဖူးစားချင်တယ်”

“ဟယ်-နှင့်သားလေးက ချစ်စရာလေးပါလား၊ လာသားလေးလာ၊ အန်တီဆီလာပါကွ၊ အန်တီပြောင်းဖူးပေးပါ့မယ်”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်သား စကားပြောနေကြစဉ်မှာပင် သားသားလေး အိပ်ရာမှနိုးလာပြီး မိခင်ရင်ခွင်ထဲသို့ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ မိခင်က ပြောင်းဖူးတစ်ပိုင်းချိုးဖွဲပေးလိုက်သဖြင့် ငြိမ်သက်စွာထိုင်စားနေလိုက်သည်။

“သားသားလေးက ၃ နှစ်ရှိပြီ။ အစ်ကြီးမက ၉ နှစ်ထဲမှာ ရောက်နေပြီ။ ဒီနှစ် ၄ တန်းပေါ့ဟာ၊ သူတို့လေးတွေလိမ္မာကြပါတယ်ဟာ၊ သူတို့လိမ္မာလို့လည်း ငါ့အလုပ်ကိုဖြောင့်ဖြောင့်လုပ်နိုင်တာပေါ့ဟာ”

ဒေါ်မြင့်မြင့်က မိခင်ရင်ခွင်ထက်တွင် ပြောင်းဖူးစားရင်း ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေသော သားငယ်လေးအား ဆွဲယူပွေ့ချီလိုက်သည်။

“အန်တီဆီကို လာစမ်းပါဦးကွ သားလေးရဲ့ အမလေး သားသားလေးက လူချောလေးပဲကွကြည့်စမ်း၊ အသားလေးတွေကလည်း ဖြူဖွေးဥနေတာပဲကွ၊ ကြီးလာရင်တော့ မိန်းမဘယ်နှယောက်တောင် ရမလဲမသိဘူးကွ၊ ပြစမ်း အန်တီလကွဏာကြည့်ပေးဦးမယ်၊ လက်ဖဝါးကလေးတွေက နုနေတာပဲကွ”

ဒေါ်ခင်မြင့်မြင့်က သားငယ်ကလေး၏လက်ဖဝါးနုကလေးများကို တယုတယပွတ်သပ်ဖြန့်ကြည့်လိုက်ရာ-

“ဟယ်”

ဒေါ်ခင်မြင့်မြင့် အလန့်တကြား အော်လိုက်မိသည်။ မိခင်ခင်စောဦး မျက်နှာအမူအရာ ချက်ချင်းပျက်သွားသည်။

“ဒါ- ဒါဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ခင်စောရယ်၊ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ငါ စိတ်မကောင်းလိုက်တာဟယ်၊ ဓန့်စမ်း ဒီဘက်လက်၊ ဟယ်

နှစ်ဖက်စလုံးပါပဲလား၊ ကဲ- သူငယ်ချင်း ဒါဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ငါ့ကို ပြောပြစမ်းပါဦးဟာ၊ မွေးရာပါလား၊ မွေးပြီးမှဖြစ်တာလား၊ ကြည့်စမ်းပါဦး ငါစိတ်မကောင်းလိုက်တာ ခင်စောရယ်၊ တကယ်ပဲဟာ”

ဒေါ်ခင်မြင့်မြင့်က ကလေးငယ်၏လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ဖြန့်ကြည့်ရင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည်။ ကလေးငယ်၏ လက်ချောင်းဆယ်ချောင်းစလုံးတွင် လက်တစ်ဆစ်စီပြတ်တောက်နေပြီး လက်သည်းခွံများမပါကြသဖြင့် လက်ထိပ်ဖျားကလေးများမှာ ပျော့စိမ့်ဖြစ်နေသည်။

“ဟုတ်တယ် မြင့်မြင့်ရယ်၊ သားသားလေးအတွက် တော်တော်ခံစားခဲ့ရတယ်၊ ငါ့သားလေး ဘယ်လိုဝဋ်ကြွေးကြောင့် ဒီလိုခံစားနေရတယ် မသိတော့ပါဘူး။ သူငယ်ချင်းရယ်၊ သားသားလေးခမျာ လက်ချောင်းကလေးတွေတင်မကပါဘူး။ ခြေချောင်းကလေးတွေမှာလည်း ဒီအတိုင်းပဲဟာ”

“ဟယ်-ဟုတ်လား၊ ပြစမ်းပါဦး၊ ဟယ် ဟုတ်တာပေါ့ဟာ၊ အမလေး ခင်စောရယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟာ၊ နေစမ်းပါဦး၊ နင်အိုင်အိုင်ခင်းဆားကို မသုံးဘူးထင်ပါတယ်ဟာ၊ အိုင်အိုင်ခင်းဆားကို ကိုယ်ဝန်မဆောင်မီမှာရော၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ထားတဲ့အချိန်မှာပါ အမြဲစားရတယ်၊ နင် မစားဘူးထင်ပါတယ်ဟာ”

မခင်စောဦးက မည်သို့မျှ တုန်ပြန်ပြောဆိုမှုမပြုဘဲ သားကလေးကိုသာစိုက်ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည်။ မျက်လုံးအိမ်မှ မျက်ရည်ဥတို့ ဟီးလေးခို၍စီးဆင်းလာကြသည်။ ကျဆင်းလာသော မျက်ရည်များကို လက်ဖဝါးဖြင့်ပွတ်သုတ်ရင်း တုန်ရီနေသောအသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“အိုင်အိုင်ခင်းဆားကြောင့်တော့ မဟုတ်ဘူးလို့ထင်ပါတယ်ဟာ၊ ငါလဲ ကျန်းမာရေးပညာပေးစာစောင်တွေကို ဖတ်ပါတယ်။ ကြား

လဲကြားဖူးပါတယ်။ ဒါကြောင့် ငါ့အိမ်မှာ အိုင်အိုင်ဒင်းဆားကိုပဲ အမြဲ စားတယ်ဟာ။ ငါ့သားကလေးခမျာ ဘယ်လိုဝဋ်ကြွေးကြောင့်လည်း ဆိုတာတော့ မတွေးတတ်တော့ပါဘူး သူငယ်ချင်းရယ်”

ဒေါ်ခင်စောဦးက ခေါင်းငုံ့ပြီး တရှုပ်ရှုပ်ဖြင့်ငိုနေလိုက်သည်။ ဒေါ်ခင်မြင့်မြင့်က စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ကလေးငယ်ကိုသာငေးစိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

“အင်း၊ အခုမှတော့ ဘာတတ်နိုင်တော့မှာလဲ သူငယ်ချင်းရယ်၊ သူဝဋ်ကြွေးပါလို့ပဲပေါ့ဟာ၊ အေး-ဒါပေမယ့် နင့်ကလေးကြီးလာရင်သာ လူ့အောက်တန်းမကျရအောင်၊ မျက်နှာမငယ်ရအောင် ပညာကိုထူးချွန်အောင် သင်ပေးရမှာပေါ့ဟာ။ ကဲ...ကဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေပါနဲ့တော့ သူငယ်ချင်းရယ်၊ ကဲ-သားသားလေး ပြောင်းဖူးစားလို့ကောင်းရဲ့လား၊ အန်တီကို ပေးစားပါဦးကွ၊ မပေးဘူးလား၊ အေး-စားစား”

“မြင့်မြင့် သူငယ်ချင်း”

“ဘာလဲ ခင်စော၊ နင် အာပြောချင်လို့လဲဟင်၊ ပြောလေ”

“ဒီလိုဟာ၊ ငါ့စိတ်ထဲမှာ မတင်မကျဖြစ်နေတာတစ်ခုရှိနေတယ်။ ကြာပြီ၊ နင် ယုံမလားတော့မသိဘူး၊ ငါ့အမျိုးသားကတော့ ယုံတယ်လို့ပြောတယ်၊ အဲဒါ ဧဝေဧဝါဖြစ်နေတယ် သူငယ်ချင်း”

“ဘာကိုလဲ ခင်စော၊ ဘာကိုမယုံတာလဲ ပြောလေဟာ”

ဒေါ်ခင်စောဦးက လမ်းဘက်သို့ငေးကြောင်၍ကြည့်နေသဖြင့် ဒေါ်ခင်မြင့်မြင့်က သူ့သူငယ်ချင်းအပေါ် အားမလိုအားမရဖြစ်ပြီး ဒေါ်ခင်စောဦးအား ကိုင်လှုပ်ပစ်လိုက်သည်။

“ပြောလေ ခင်စော၊ နင် ဘာကိုမယုံတာလဲလို့”

“ဒီလိုဟာ ဝဋ်ဆိုတာ တကယ်ရှိ၊ မရှိနဲ့၊ ရှိရင်လည်း နောက်

ဘဝမှာမှ ခံရတာမျိုးလား။ ဒီဘဝမှာပင် ခံစားရမှာလားဆိုတာကို ငါ သိချင်နေတာကြောင့် သူငယ်ချင်း”

“ဪ ခင်စောရယ်၊ နင်လည်း ခေတ်ပညာတတ် လူငယ် တစ်ယောက်ပါဟာ၊ စာတွေထဲမှာလည်း ဖတ်ဖူးမှာပေါ့။ ကြားလည်း ကြားဖူးမှာပေါ့ဟာ၊ ငရဲမှအပ၊ ဝဋ်မှာအမြဲတဲ့၊ အင်း- ငရဲဆိုတာတော့ ကိုသိုလ်ကောင်းမှုနဲ့ပြန်ချေရင်တော့ ပေါ့လျော့ချင်ပေါ့လျော့သွားနိုင် ပေမယ့် ခံတော့ခံရမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဝဋ်ဆိုတာကိုတော့ ဘယ်လိုမှ ချေဖျက်လို့မရနိုင်ပါဘူးဟာ၊ တစ်နေ့နေ့မှာတော့ ဝဋ်ကြွေးကိုဆပ်ကို ဆပ်ကြရမှာပဲ၊ ပြေးမလွတ်ဘူး၊ ကိုယ်မကောင်းမှုလုပ်ခဲ့တဲ့အတွက် တူသောအကျိုး၊ တူသောအပြစ်ကို ခံကြရမယ်လေ၊ ငါတို့ ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကြီးတောင်မှ ပရိနိဗ္ဗာန်မဝင်မီစပ်ကြားမှာ ဝဋ်ကြွေးတွေအများကြီး ခံခဲ့ရသေးတာပဲ၊ ပြီးတော့လည်း တန်ခိုးအရာ မှာ ဧတဒင်္ဂဘွဲ့ရထားတဲ့ ရဟန္တာအရှင်မောဂ္ဂလန်ကိုယ်တော်ကြီးဟာ ဟိုးနစဉ်ဘဝတန်းက မိခင်အရင်းကို ခိုးသားစားပြုအယောင်ဆောင်ပြီး ကိုယ်တိုင်ရိုက်နှက်သတ်ပုတ်ခဲ့တဲ့ ဝဋ်ကြွေးကြောင့် တန်ခိုးကြီးမားတဲ့ ရဟန္တာဘဝကိုရောက်နေတာတောင်မှ အဲဒီမကောင်းမှုဝဋ်ကြွေးကို တူသောဝဋ်ကြွေးအဖြစ် ခိုးသားငါးရာဆီမှာ အရိုက်အနှက်ခံခဲ့ရသေး တာပဲဟာ၊ ဒါကြောင့် ဝဋ်ကြွေးဆိုတာ အမှန်တကယ်ပြန်လည်ပေး ဆပ်ရတာမျိုးပေါ့ ခင်စောရယ်၊ ဒါနဲ့နေပါဦး၊ နင်က ဒီဝဋ်ကြွေးနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေလို့ ဒီလောက်စိတ်ဝင်စားနေရတာလဲ၊ ငါ့ကို ပြောပြပေးပါဦး”

ဒေါ်ခင်မြင့်မြင့်က ဝဋ်ကြွေးအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ စိတ် ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြနေသည်ကို ဒေါ်ခင်စောဦးက စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ငြိမ်၍နားထောင်နေသည်။ ဒေါ်ခင်မြင့်မြင့်၏ စကားအဆုံးသတ်လိုက်

သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဒေါ်ခင်စောဦးဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ဟုတ်ပါပြီ သူငယ်ချင်း၊ ငါ ယုံသွားပြီ၊ အခု ငါ အမှန်တကယ် ဝဋ်ကြွေးခံနေရတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ငါ့ဝဋ်ကြွေးကို ငါ့သားလေးခံနေရတာပဲ သူငယ်ချင်း၊ ငါယုံသွားပြီ”

ဒေါ်ခင်စောဦးမှာ သားသားလေး၏ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ငိုချလိုက်သည်။ ဒေါ်ခင်မြင့်မြင့်က နားမလည်သည့်အမှု အရာဖြင့် အော်ပြောလိုက်သည်။

“ဟဲ့-ခင်စော၊ နင်ကဖြစ်ပြန်ပြီဟာ၊ နင်ဘာလုပ်ခဲ့မိလို့လဲ၊ နင့်သားလေးက နင့်အစားဝဋ်ကြွေးခံရတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုကြောင့်လဲ၊ ငါ့ကိုပြောပြပါဦးဟာ”

“သူငယ်ချင်း မြင့်မြင့်၊ ငါ...ငါလေ သိပ်မှားခဲ့တယ်။ သူငယ်ချင်း၊ ငါ စိတ်လိုက်မာန်ပါနဲ့ မဆင်မခြင်လုပ်ခဲ့မိတဲ့ဝဋ်ကြွေးကို ငါ အခုပြန်ခံနေရတယ်ဆိုတာ ငါယုံကြည်လိုက်ပြီသူငယ်ချင်း၊ သူငယ်ချင်းကို ငါပြောပြမယ်၊ ဟိုး...လွန်ခဲ့တဲ့ လေးငါးနှစ်လောက်က ပေါ့”

* * *

“မေမေကြီး၊ မေမေကြီး”

“ဘာလဲ သမီးလေး”

“မြိတ်မှာ ကြက်တွေအများကြီး၊ သမီးတို့စိုက်ထားတဲ့ အပင်တွေအားလုံးကျိုးသွားပြီ၊ မေမေကြီး လာကြည့်၊ လာကြည့်”

“ဟင်- ဒီကြက်နာတွေ ရောက်နေကြပြန်ပြီလား”

မခင်စောဦးမှာ အပ်ထည်အင်္ကျီများ အရေးကြီးနေသဖြင့် စက်ခုံပေါ်မှ မထနိုင်၊ အပ်ထည်များမှာ ယနေ့အပြီးချုပ်ပေါ်ရမည်ဖြစ်၍ နေ့လယ်စာ ထမင်းကိုပင် မစားနိုင်သေးဘဲ ကြိုးကြိုးစားစားချုပ်နေ

ရသည်။ အိမ်မှကိစ္စမှန်သမျှကိုလည်း အလျဉ်စီအောင် လုပ်ဆောင်ရသည်။ စက်ချုပ်လုပ်ငန်း၊ အိမ်ဆိုင်လုပ်ငန်း၊ အိမ်နောက်ဖေးစိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်းနှင့် အိမ်မှုကိစ္စ၊ စားရေးသောက်ရေးကိစ္စမှ အချိန်နှင့်တစ်ပြေးညီ အပြေးအလွှားလုပ်ကိုင်နေရသဖြင့် တစ်ယောက်တည်း အလွန်ပင်ပန်းလှသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မခင်စောတစ်ယောက် စိတ်မရှည်နိုင်ဘဲ အမြဲလိုလိုစိတ်တိုနေတတ်သည်။

ယခုလည်း ထွေထွေပြားပြား အလုပ်မအားရသည့်ကြားထဲ နောက်ဖေးစိုက်ခင်းသို့ ကြက်မတစ်အုပ် ရောက်နေပြန်ပြီဖြစ်ကြောင်း သမီးလေးက လာပြောသဖြင့် ဒေါသကိုမထိန်းနိုင်တော့ဘဲ စက်ခုံပေါ်မှ ဝုန်းခနဲထလိုက်ပြီး နောက်ဖေးစိုက်ပျိုးရေးခြံဘက်သို့ အပြေးဆင်းလိုက်သည်။

မခင်စောသည် စိုက်ခင်းထဲ၌ ကြက်မတစ်အုပ်သောင်းကျန်းချင်တိုင်းသောင်းကျန်းနေသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဒေါသကိုချုပ်တည်းမထားနိုင်တော့ဘဲ နီးရာထင်းခြမ်းတစ်ချောင်းကို ကောက်ယူ၍ တအားကုန်ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။

“ကောက်ကောက်။ ကတောက် ကတောက်၊ ကတော်ကတော်၊ ကျလီ ကျလီ”

ကြက်မိသားစု၏အော်ဟစ်သံ၊ မခင်စောဦး၏ အော်ဟစ်ဆဲဆဲကြိမ်းမောင်းသံတို့ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ဆူညံသွားသည်။

မခင်စောဦး ပစ်ပေါက်လိုက်သော သစ်သားချောင်းကြောင့် လသားအရွယ်ကြက်ငယ်တစ်ကောင်ကို ထိမှန်ပြီး လဲကျနေခဲ့သည်။ ကြက်ကလေးမှာ တောင်ပံတဖျပ်ဖျပ်ဖြင့် ဆန့်ငင်ဆန့်ငင်ဖြစ်နေသည်။ မခင်စောဦး၏ဒေါသမှာ မပြေပျောက်နိုင်သေးဘဲ ဆန့်ငင်ဆန့်ငင်ဖြစ်နေသော ကြက်ကလေး၏ ခြေထောက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲကောက်ကိုင်

မြောက်၍ ခြံအပြင်ဘက်သို့လွင့်ပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ပျက်စီးသွားသော ဘူးပင်၊ ခရမ်းပင်၊ သခွားပင်၊ ငရုတ်ပင်၊ ပန်းပင် စသည်များကို ပြန်လည်ပြုပြင်ပေးရင်း ပါးစပ်မှလည်း ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်ဖြင့် ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းနေလိုက်သေးသည်။

“ဟေး- ကြက်ပိုင်ရှင်တွေ ကိုယ့်ကြက်ကိုနိုင်အောင်ထိန်းထားကြဦးဟေ့၊ ပင်ပန်းခဲပြီးစိုက်ပျိုးထားတဲ့ ငါ့အပင်တွေ အားလုံး ပျက်စီးကုန်ပြီ၊ ဒီတစ်ခါ ကိုယ့်ကြက်ကိုနိုင်အောင် မထိန်းနိုင်လို့ကတော့ ငါ့ကို အပြစ်မဆိုကြနဲ့၊ ဒါနောက်ဆုံးပဲ”

မခင်စောဦးမှာ သူ့စိုက်ပျိုးထားသောအပင်များ ပြုလဲပျက်စီးသွားကြသဖြင့် ကြက်ပိုင်ရှင်များ ကြားနိုင်လောက်အောင် အော်ဟစ်ပြောဆိုကြိမ်းမောင်းပြီး အိမ်ပေါ်သို့ပြန်တက်လာခဲ့သည်။ စက်ခုံတွင်ထိုင်၍ စက်ချုပ်နေလိုက်ပြန်သည်။ အိမ်ရှေ့ဈေးဆိုင်တွင် ဈေးဝယ်များ ရောက်လာသဖြင့် စက်ခုံမှထ၍ ဈေးရောင်းလိုက်ရပြန်သည်။ စက်ခုံတွင်ပြန်ထိုင်ရင်း ခေါင်းရင်းဘက်စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားသောနာရီကိုလှမ်းကြည့်မိလိုက်ရာ ၃ နာရီထိုးနေပြီဖြစ်၍ ထမင်းချက်ရန် မီးဖိုချောင်ဘက်သို့ပြေးဝင်လိုက်ရပြန်သည်။

“သမီးလေး၊ မေမေ ထမင်းချက်လိုက်ဦးမယ်နော်၊ အိမ်ရှေ့မှာ ဈေးဆိုင်ကို ခဏထိုင်စောင့်နေဦးနော် သမီး၊ ခဏကြာရင် ဖေဖေကြီးပြန်လာတော့မယ်။ စောင့်နေနော်သမီး”

အသက် ၄ နှစ်ခန့်အရွယ် သမီးလေးကို အိမ်ရှေ့တွင်ထိုင်စောင့်ခိုင်းပြီး မခင်စောဦးမှာ ထမင်းဟင်းလျာများချက်ပြုတ်နေလိုက်သည်။

“ဟေး၊ ဖေဖေကြီး ပြန်လာပြီ၊ ဖေဖေ ဒီမှာ သမီးဈေးရောင်းနေတာလေ”

“အို၊ ဖေဖေသမီးလေးက လိမ္မာလိုက်တာကွာ၊ သမီးလေးက

ဈေးရောင်းတတ်လို့လား၊ ဟား...ဟား...ဟား...ဟား...၊ သမီး
မေမေကြီးရော ဘာလုပ်နေတာလဲသမီး”

“မေမေကြီးက ထမင်းချက်နေတယ်၊ ဖေဖေကြီး သမီးရေခဲ
ချောင်းစားချင်တယ်၊ နော် ဖေဖေကြီး”

“ဟေ၊ စားချင်စားပေါ့ သမီးရဲ့၊ ဟိုမှာ မေမေဈေးဆိုင်ထဲမှာ
ရေခဲပုံးရှိနေသားပဲ၊ ဘာလဲ မေမေကြီးက မကျွေးဘူးလားဟင် သမီး”

“ဟင့်အင်း၊ ချောင်းဆိုးလို့ မစားရဘူးတဲ့၊ ဘီစကစ်မုန့်ပဲ
စားရတယ်၊ သမီးက ရေခဲချောင်းစားချင်နေတာ နော် ဖေဖေကြီး”

“ကြည့်စမ်း သမီး၊ သေသွားချင်လို့လားဟင်၊ သမီး၊ ညက
သမီးချောင်းဆိုးတယ်လေ၊ ရေခဲချောင်းစားရင် နေမကောင်းဖြစ်မှာ
ပေါ့ သမီးရဲ့၊ သမီးက ဘီစကစ်မုန့်တစ်ထုပ်တောင် ကုန်အောင်စား
ထားပြီးပြီပဲ သမီးရယ်၊ တော်ရောပေါ့နော် သမီး”

မိခင်အသံကိုကြားလိုက်တော့မှ သမီးလေးငြိမ်သွားသည်။
သမီးလေးမှာ အသက် ၄ နှစ်မပြည့်တတ်သေးသော်လည်း စကား
အရာမှာ တတ်ကျွမ်းလိမ္မာသည်။ လူကြီးများ၏ အရိပ်အကဲကို သိ
တတ်သည်။ သို့ကြောင့်လည်း မိဘနှစ်ပါးလုံးက အချစ်ဆုံးဖြစ်နေကြ
သည်။

“ကဲ-မိန်းမကို အစ်ကိုတစ်ခုမေးမယ်၊ စိတ်မဆိုးရဘူးနော်”

“အမယ်၊ ဒီနေ့ ထူးထူးဆန်းဆန်းပါပဲလား၊ မေး ဘာမေးမလို့
လဲ”

ညနေထမင်းစားပြီး၍ အေးအေးဆေးဆေး စကားထိုင်ပြောနေ
ကြစဉ်က မခင်စောဦး၏ခင်ပွန်း ကျောင်းဆရာကိုသန်းစိန်က မေးခွန်း
တစ်ခုမေးလိုက်သည်။ မခင်စောဦးမှာ ခင်ပွန်းသည်ထံမှ မမျှော်လင့်
ထားသောမေးခွန်းမျိုးကို အမေးခံလိုက်ရသဖြင့် မျက်နှာအမူအရာ

ပျက်သွားသည်။ ဒေါသလည်း ဖြစ်သွားသည်။

“ဒီနေ့ ကြက်တစ်ကောင်ကို မိန်းမရိုက်သတ်လိုက်တယ်ဆို၊ ဦးကျော်ကြီးက အစ်ကို့ကို ပြောပြလိုက်တယ်။ နောက် ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ သူတို့တစ်အိမ်သားလုံး စိတ်ထားကောင်းကြပါတယ်။ သဘောထားလည်း ပြည့်ဝကြပါတယ်ကွာ၊ အခုလည်း စိတ်မဆိုးကြပါဘူးကွာ”

“အမယ် ကြီးကျယ်လိုက်တာ၊ စိတ်မဆိုးဘူးဆိုရင် အစ်ကို့ကိုဘာဖြစ်လို့ တိုင်လိုက်တာလဲ”

“ဪ- ဒီလိုသဘောမျိုးနဲ့ တိုင်တာမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ သူတို့ကြက်ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ စိတ်မဆိုးပါနဲ့တဲ့၊ တောင်းပန်ပါတယ်တဲ့ကွာ၊ အဲ- ဒါပေမယ့်ပေါ့ကွာ သူတို့ကတောင်းပန်တယ်ဆိုမှတော့ ကိုယ်တို့က သဘောထားကြီးကြီးနဲ့ ခွင့်လွှတ်ရမှာပေါ့၊ အပြောအဆို အပြုအမူတွေကို ဆင်ခြင်ရမှာပေါ့၊ မိန်းမက ကိုယ့်အပင်လေးတွေကို နှမြောသလို သူတို့ကလည်း သူတို့ကြက်ကိုနှမြောမှာပေါ့၊ ကိုယ့်ခြံထဲ ဝင်လာရင် မောင်းထုတ်လိုက်ပေါ့ကွာ၊ မိန်းမတန်မဲ့ ဒီလိုပုံစံမျိုး ရက်ရက်စက်စက် ရိုက်သတ်လိုက်တယ်ဆိုတာ လူကြားလို့မကောင်းပါဘူးနော် မိန်းမ”

“အိုး-ဒါဆိုလည်း ကြက်တွေကို ခြံထဲမဝင်လာစေနဲ့ပေါ့၊ ဟင်း သူတို့ကပဲ တိုင်လား၊ ပြောလားလုပ်လားသေးတယ်၊ မှတ်ထားကြဦးပေါ့၊ ဒီတစ်ခါ ဝင်လာကြည့် ကောင်းကောင်းပညာပေးလိုက်ဦးမယ်”

မခင်စောဦးမှာ ခင်ပွန်းသည်၏ပြောင်းဖျာဆိုဆုံးမမှုကိုပင် လက်မခံနိုင်လောက်အောင် စိတ်တိုနေသည်။ သူမ၏ဒေါသကို ဆွပေးလိုက်သလိုဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

သည်လိုနှင့် နောက်တစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် ပြဿနာတစ်ခု

တက်လာပြန်သည်။

“လာပြန်ပြီ ဒီကြက်နာတွေ၊ ရှူး၊ ရှူး၊ ရှူး၊ ဟင်း- ဒီကြက်
နာတွေမောင်းနေရတာနဲ့ ဘာအလုပ်မှမလုပ်ရတော့ဘူး။ သိမယ်၊ ငါ့
အကြောင်းကိုသိစေရမယ်”

မခင်စောဦးမှာ မီးဖိုချောင်ထဲ၌ ဟင်းချက်နေရာမှ ကြက်မိသား
စုတစ်အုပ်ကို လှမ်းအော်မောင်းထုတ်နေသည်။ ကြက်မတစ်အုပ်မှာ
မခင်စောဦးစိုက်ပျိုးထားသော ဘူးပင်၊ ခရမ်းပင်၊ သခွားပင်၊ ငရုတ်
ပင်နှင့် အခြားစားပင် သီးနှံပင်များ၏ကြားတွင် သောင်းကျန်းချင်တိုင်း
သောင်းကျန်းနေကြသည်။ မခင်စောဦးကလည်း ဟင်းအိုးတန်းလန်း
ဖြစ်နေ၍ ပါးစပ်ကသာ တရှူးရှူးဖြင့် အော်ဟစ်မောင်းထုတ်ရင်း
ကြိမ်းမောင်းနေရသည်။ ခဏအကြာတွင် ဟင်းအိုးကို မီးဖိုပေါ်မှချ
ထားခဲ့ပြီး ဝါးဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော ယင်အုပ်ဆောင်းအဟောင်းတစ်ခုကို
လှမ်းဆွဲဆုပ်ကိုင်လျက် စိုက်ခင်းထဲသို့ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးဆင်းသွား
တော့သည်။

“ကဲ- ငါလာပြီ၊ နင်တို့ပဲ သောင်းကျန်းနိုင်မလား၊ ငါကပဲ
ထိန်းနိုင်မလား၊ ကဲ-ကဲဟာ၊ ကဲဟာ၊ မှတ်ထား၊ ဟာ အေး အေး
လွတ်တဲ့အကောင်တွေ နေကြဦး”

မခင်စောဦးမှာ ယင်အုပ်ဆောင်းကြီးကို ကိုင်မပြီး ကြက်မကြီး
နှင့် ကြက်ပေါက်ကလေးများကို လိုက်ဖမ်းသည်။ ကြက်ဖ၊ ကြက်မ
ကြီးနှင့် ကြက်ငယ်ကလေးများကြောက်လန့်ပြီး အော်ဟစ်ပျံလွှား ပြေး
သွားကြသည်။ ကြက်သံ၊ လူသံများ ဆူညံသွားသည်။

“ကဲ- မှတ်ထား၊ နင်တို့ကို ပညာပေးရမယ်၊ လွတ်သွားတဲ့
ကောင်တွေလည်း နောက်မှပညာပေးရမယ်၊ လာ၊ လိုက်ခဲ့ကြ”

မခင်စောဦးမှာ ယင်အုပ်ဆောင်းကြီးဖြင့် ဖိအုပ်ဖမ်းမိလိုက်သော

လသားအရွယ် ကြက်ပေါက်ကလေးသုံးကောင်ကို အိမ်ပေါ်သို့ယူလာ ခဲ့သည်။ အိမ်ပေါ်သို့ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မီးဖိုချောင်ထဲတွင် အုပ်ဆောင်းဖြင့် ခေတ္တချုပ်ထားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ အဝတ်ညှပ်သည် ကတ်ကြေးအဟောင်းတစ်လက်ကို ဆွဲယူလာပြီး အုပ်ဆောင်းထဲမှ ကြက်ပေါက်ကလေးများကို တစ်ကောင်စီထုတ်ယူ၍ ခြေချောင်းငယ် ကလေးများအား ခြေသည်းနားမှကပ်လျက် တစ်ဒေါက်ဒေါက်ဖြင့် ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်သည်။ ကြက်ငယ်ကလေးသုံးကောင်လုံး၏ ခြေ ချောင်းကလေးများမှ သွေးများယိုစီးကျနေကြသည်။ ထိုအတူ ကြက် ပေါက်ကလေးများ၏ နာကျင်မှုဒဏ်ကြောင့် အော်မြည်သံများမှာလည်း ဆူညံ၍နေသည်။

“ဓား- မှတ်ထား၊ ယက်ဦးဟ၊ ငါ့အပင်တွေကို ယက်ကြဦး၊ ဖျက်ကြဦး၊ ကဲ-မှတ်ထား၊ ငါ့အကြောင်းကိုသိကြပြီမဟုတ်လား၊ မှတ် ထားကြ”

မခင်စောဦးမှာ အရူးတစ်ယောက်ပမာ အော်ဟစ်မြည်တမ်းနေ လိုက်သည်။ သမီးငယ်ကလေးမှာ အိပ်ခန်းထဲ၌အိပ်ပျော်နေသည်။ ခင်ပွန်းသည်မှာလည်း ကျောင်းမှပြန်မရောက်သေးသဖြင့် သူမတစ်ဦး တည်း စိတ်ကြိုက်လုပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် မကြာပါ။ ခင်ပွန်း သည်ရောက်လာပါသည်။

“ဟော- ငါ့မိန်းမတစ်ယောက်တည်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ပါးစပ်ကလည်း ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်နဲ့ပါလားကွ၊ ဘယ်သူနဲ့ရန် ဖြစ်နေပြန်ပြီလဲ၊ ဟင်- ဟိုအုပ်ဆောင်းထဲမှာ ကြက်လေးတွေပါလား၊ ဘာဖြစ်လို့ အုပ်ထားရတာလဲ၊ လွှတ်လိုက်၊ လွှတ်လိုက်ကွာ”

ခင်ပွန်းသည် ကိုသန်းစိန်က ကျောင်းမှပြန်ရောက်လာပြီး သူ ဇနီးဖြစ်သူမခင်စောဦး အုပ်ထားသောကြက်ကလေးများကို လွှတ်ပေး

ရန် အုပ်ဆောင်းကိုမ၍ ဖမ်းယူလိုက်သည်။

“ဟိုက်-ကြက်ကလေးတွေ ခြေထောက်မှာ သွေးတွေနဲ့ပါ လား၊ မိန်းမ မင်းဘာလုပ်လိုက်တာလဲကွ”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ပညာပေးထားတာလေ၊ မှတ်လောက်သား လောက်အောင် ပညာပေးထားတာ”

ကိုသန်းစိန်က ကြက်ကလေးများ၏ခြေထောက်ကို ကရုဏာ သက်စွာဖြင့် သေချာစိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

“ဟာ- မိန်းမ၊ မင်း ရက်စက်လိုက်တာကွာ၊ ကြည့်စမ်းပါဦး သနားစရာလေးတွေကွာ၊ သူတို့က တိရစ္ဆာန်တွေပဲ၊ လူ့လောက်တော့ ဘယ်အသိရှိပါ့မလဲကွာ၊ မိန်းမကွာ၊ မင်း ဝဋ်လိုက်မှာမကြောက်ဖူး လား”

ကျောင်းဆရာကိုသန်းစိန်မှာ ကြက်ကလေးများကို ညင်သာစွာ ပွေဖက်လျက် မီးဖိုချောင်ထဲမှ နှင်းမှုန့်များနှိုက်ယူ၍ ကြက်ကလေး များ၏ခြေထောက်အနားများကို သေချာစွာသုတ်လိမ်းပေးလိုက်ပြီး ညင် သာစွာပြန်လည်လွတ်ပေးလိုက်သည်။ ကြက်ကလေးများမှာ ခြေချောင်း ကလေးများ နာကျင်လွန်းသဖြင့် လမ်းကောင်းကောင်းမလျှောက်နိုင် ကြတော့ဘဲ ကြောက်ရွံ့အော်ဟစ်ပြီး သူတို့မိခင်ကြက်မကြီးရှိရာသို့ ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် ထွက်ပြေးသွားကြသည်။

“ဪ- မိန်းမရယ်၊ မင်း ဝဋ်လိုက်မှာမကြောက်ဖူးလားကွာ၊ မင်းကလေးတွေသာ ဒီလိုဖြစ်သွားရင် မင်းဘယ်လိုခံစားရမှာလဲ၊ သူတို့ လေးတွေခမျာမှာလည်း ခြေချောင်းအပြတ်ကလေးတွေနဲ့ တစ်သက်လုံး ဒုက္ခိတဘဝနဲ့ ဘယ်လောက် ဒုက္ခရောက်လိုက်ကြမလဲဆိုတာ မင်း မစဉ်းစားမိဘူးလားကွာ၊ မင်းလည်း ခေတ်ပညာတတ်လူငယ်တစ် ယောက်ပါကွာ၊ ဖောက်ဖျက်ကို အရာရာမှာ စိတ်လိုက်မာန်ပါ မလုပ်

မိပါစေနဲ့၊ ကိုယ်တောင်းယန်ပါတယ် မိန်းမရယ်နော်၊ ဆင်ခြင်စမ်းပါကွာ”

မခင်စောဦးတစ်ယောက် မည်သို့မျှပင်ပြန်မပြောနိုင်တော့ပဲ ငြိမ်သက်စွာရပ်နေမိသည်။ မိမိမျက်စိရှေ့မြင်ကွင်းတွင် ကြက်ကလေးများကြောက်ရွံ့အော်ဟစ်ပြီး ဒယီးဒယိုင်ထွက်ပြေးသွားကြသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရ၍လည်း စိတ်မကောင်းကြီးစွာ ဖြစ်သွားရသည်။ ခင်ပွန်းသည်၏ ဆိုဆုံးမစကားသံများကို ကြာလိုက်ရပြီးနောက်တွင်လည်း ပို၍ပို၍ နောင်တတရားများရလာကာ မိမိအမှားကို မိမိသိရှိလိုက်ရပြီဖြစ်သဖြင့် စိတ်မကောင်းကြီးစွာဖြင့် အိပ်ခန်းထဲသို့ပြေးသွားကာ အိပ်ရာပေါ်တွင်မှောက်လျက် အားရပါးရရှိချလိုက်ပါတော့သည်။

“အဲဒါပါပဲ မြင့်မြင့်ရယ်၊ ငါလည်း မဆင်မခြင် စိတ်လိုက်မာန်ပါလုပ်ခဲ့မိတယ်၊ ဒါနဲ့ နောက်များမကြာခင်မှာပဲ ငါ့မှာလည်း ကိုယ်ဝန်ရရှိလာပြီး အခုသားကလေးကို ဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့ မွေးဖွားခဲ့တာပါပဲဟာ၊ ဒါကြောင့် ဝဋ်ဆိုတာကို ငါယုံပါပြီဟာ၊ ကြောက်လည်း သိပ်ကြောက်သွားပြီ သူငယ်ချင်း၊ နောင်တတရားလည်း သိပ်ကိုရသွားပါပြီ သူငယ်ချင်းရယ်”

“အေးပေါ့၊ ဒီဘဝ ဒီအမျှနဲ့ပဲ ဝဋ်ကြွေးကျေပါစေလို့ ဆုတောင်းပေါ့ သူငယ်ချင်းရယ်၊ နောက်ထပ် ဘယ်လိုဝဋ်ကြွေးမျိုးကိုမှ မဆုံတွေ့ရအောင် တရားအလုပ်ကိုလုပ်၊ လူတိုင်းအပေါ် ခွင့်လွှတ်စေတနာထားပြီး ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေလုပ်ပေါ့ သူငယ်ချင်းရယ်၊ ပြီးတော့ဟောဒီသားလေးအတွက် ဒီဘဝနဲ့ နောင်ဘဝတွေမှာ ဒီလိုကံကြမ္မာဆိုးတွေနဲ့ မကြုံတွေ့ရပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းပေး၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ များများလုပ်ပေးပေါ့ သူငယ်ချင်းရယ်နော်၊ တရားရှာ ကိုယ်မှာတွေ့ဆိုသလို သူငယ်ချင်းမှာ အသိတရားတွေရနေပြီပဲ၊ အချိန်မီပါသေး

တယ်၊ မနှောင်းသေးပါဘူးဟာ”

“မေမေကြီးက ကြက်ကလေးတွေခြေထောက်ကို ကတ်ကြေး နဲ့ဖြတ်ပစ်ခဲ့လို့ သားသားရဲ့ခြေချောင်းကလေးတွေ ပြတ်နေရတာနော်၊ မေမေနော်”

“ဪ- သားလေးရယ်၊ မေမေ့အဖြစ်ပါကွယ်။ အဟီး... ဟီး...ဟီး”

စကားတတ်လှသော သားငယ်ကလေး၏ ပြောစကားသံ ကြောင့် မိခင်ဒေါ်ခင်စောဦးခမျာမှာ ပို၍ပို၍သောကရောက်ရပြီး ယူကျုံး မရဖြစ်ကာ သားငယ်လေး၏ခြေထောက်အစုံကို ဆုပ်နယ်ရှုံ့နှမ်းရင်း အားရပါးရ ယူကျုံးမရ ငိုချလိုက်ပါတော့သည်။

ချစ်လွန်းလို့.

အလွန်အမင်းချစ်လွန်းလို့...
အလွန်အမင်းချစ်လွန်းလို့...
အလွန်အမင်းချစ်လွန်းလို့...
အလွန်အမင်းချစ်လွန်းလို့...
အလွန်အမင်းချစ်လွန်းလို့...

ချစ်လွန်းလို့

ဆောင်းကမ္မလာခြံ၍ နင်းမှုန်တွေကြား မှုန်ဝါးဝါးအာရုံဦး နံနက်၏ထူးခြားလှပမှုကို လမ်းမပေါ်မှ ဖြူနီညိုပြာရောင်စုံဖြာလျက် အပြေးလှေကျင့်နေကြသူ၊ လမ်းလျှောက်နေကြသူတို့ကြောင့် ဆောင်း၏နံနက်ခင်း အလှတန်ဆာကို ပို၍လှပစေပါသည်။ သည်အထဲတွင် အားကစားဝါသနာရှင်နှစ်ဦးဖြစ်သည့် ခင်မောင်ထွန်းနှင့် မသီတာဝင်းတို့သည်လည်း အပါအဝင်ဖြစ်သည်။ ခင်မောင်ထွန်းမှာ မရမ်းကုန်းလမ်းဆုံအနီးမှ ဆရာဝန်တစ်ဦး၏သားဖြစ်ပြီး မသီတာဝင်းမှာ တံတားလေးဘူတာအနီးမှ ပွဲရုံပိုင်ရှင်တစ်ဦး၏သမီးဖြစ်သည်။ သူတို့သည် နေ့စဉ် နံနက်တိုင်း နဝဒေးရုပ်ရှင်ရုံရှေ့ တံတားလေးလမ်းဆုံ မီးပွင့်တွင် အမြဲဆုံတွေ့နေကြပြီး ကမ္ဘာအေးလမ်းအတိုင်း အပြေးလှေကျင့်ကြသည်။

“ဟူး မောလိုက်တာမောင်ရယ်၊ ဒီနားကပဲပြန်လှည့်ကြစို့နော်”
မသီတာဝင်းမှာ လမ်းနီလေးစက်မှု(၁)လမ်းဆုံအထိ မပြေး

နိုင်တော့ဘဲ ကံဘုံလမ်းဆုံသို့အရောက်တွင် အပြေးကိုရပ်ပစ်လိုက်သည်။

“အဲဒါဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ သီတာရယ်၊ ဘာလဲသိပ်အားနည်းနေလို့လား၊ ကဲ လာလာ ဟောအိနားကဆိုင်မှာ နွားနို့ပူလေး တစ်ခွက် စီဝင်သောက်လိုက်ကြရအောင်... လာ သီတာ”

ခင်မောင်ထွန်းက “မြင့်မြင့်ခိုင်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်” သို့ဝင်ရန် ရှေ့မှဦးဆောင်၍ ပြေးသွားသည်။ သူမကနောက်နားမှကပ်လိုက်သွားပြီး ခင်မောင်ထွန်း၏ လက်ကိုလှမ်းဆွဲလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း...မောင်ရယ် သီတာ မသောက်ချင်ဘူး၊ ဟိုရောက်မှ အေးအေးဆေးဆေးနားကြရအောင်နော် မောင်၊ ပြီးတော့ မောင့်ကိုလည်း သီတာပြောစရာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ် မောင်ရဲ့”

“ကဲ...ဒါဆိုလည်း မရွံ့သီတာရဲ့ အမိန့်တော်မြတ်အတိုင်း ပါဝဲဗျာ”

နှစ်ယောက်သား ဘေးချင်းယှဉ်လျက် ပြေးမြေးချင်းပြေးလာခဲ့ကြပြီး ကမ္ဘာအေးမဟာပါသဏလို့ထံ၌ ဘဲဥကန်အနီး သမံတလင်းတွင် နှစ်ယောက်သားခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်ကြသည်။

“ကဲ...ပြော၊ အမေပြောတဲ့ အမောပြေစကားလေး”

ခင်မောင်ထွန်းက သီတာဝင်း၏ ပခုံးကိုလက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သိုင်းဖက်ထားလိုက်သည်။

“ဟိုး...ဟိုးဆရာ ဟိုး၊ ဒါဘုရားကုန်းမြေဆိုတာကိုလဲ သတိထားပါဦးလေ..ဟီဟီ”

ခင်မောင်ထွန်း၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ညင်သာစွာတွန်းဖယ်လိုက်ပြီး ကိုယ်ကိုဘေးသို့ ယိမ်းလိုက်သည်။ ခင်မောင်ထွန်းကလည်း သီတာလက်ကိုပြန်လွှတ်လိုက်ပြီး-

“ပြော...ဒါဆိုမြန်မြန်ပြော၊ ဘာလဲ သီတာမိဘတွေက ဟို သင်္ဘောသားလေးနဲ့ အမြန်ဆုံးစီစဉ်နေကြပြီလို့ ပြောမလို့မဟုတ်လား ...ဟဲဟဲဟဲ”

“ဟုတ်တယ် မောင်”

“အင်း မောင်ဘဝက သီတာနဲ့တွေ့တော့မှပဲ ဒဿင်္ဂီရီအချစ် ဘီလူးကြီးဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်နေပါပြီ သီတာရယ်နော်”

ခင်မောင်ထွန်းက သီတာ၏လက်ဖမိုးကလေးကို ဖွဖွလေးဆုပ် ကိုင်ထားရင်း ညှိုးငယ်သည့်မျက်နှာထားမျိုးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“မောင်”

“ပြောလေ သီတာ မောင်နားထောင်နေပါတယ်”

“ရှေ့လ ဒုတိယပတ်လောက်မှာ သူ ကိုစိုးအောင် ပြန်ရောက် လာတော့မယ် မောင်၊ အဲဒါ သူမရောက်ခင်”

သီတာဝင်းမှာ စကားပြောနေရင်း မျက်ရည်များဝဲကျလာသဖြင့် ပြောလက်စ စကားကို ရှေ့ဆက်မပြောနိုင်တော့ဘဲ ရပ်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အောက်နှုတ်ခမ်းကို အပေါ်နှုတ်ခမ်းဖြင့် ဖိထားပြီး ကြွေလှဆဲ မျက်ရည်ဥတို့ကို မျက်တောင် တဖျတ်ဖျတ်ခတ်ရင်း ထိန်းထားလိုက် သည်။ သို့သော်လည်း မျက်တောင်ကျောများပေါ်တွင် ယီးလေးခိုနေ ကြသော မျက်ရည်ပုလဲဥတို့မှာ ပါးမို့မို့နီနီနစ်ဖက်ပေါ်သို့ တဖြုတ်ဖြုတ် ကြွေကျလာကြသဖြင့် နီမို့မို့ပါးပြင်နစ်ဖက်လုံးတွင် မျက်ရည်တို့ဖြင့် စိုရွံ့နေသည်။

“မငိုပါနဲ့ သီတာရယ်၊ သီတာငိုရင် မောင်မနေတတ်ဘူးကွ”

ခင်မောင်ထွန်းက သီတာ၏ဆံပင်များကို ပွတ်သပ်ပေးရင်း နှစ်သိမ့်စကားဆိုလိုက်သည်။ သီတာက ခေါင်းမောလာပြီး ကန်ရေပြင် ကို ငေးကြည့်ရင်း-

“မောင်ရဲ့ မေတ္တာကြောင့် လန်းဆန်းစပြုလာတဲ့ သီတာရဲ့ဘဝကို ပြန်လည်မညှိုးနွမ်းပါရစေနဲ့တော့လား မောင်ရယ်နော်”

“ကဲ သီတာ မောင်ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲပြော၊ သီတာက ဘယ်လိုဖြစ်စေချင်တာလဲ၊ သီတာ့ဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်ရပါ့မယ် သီတာမငိုပါနဲ့ကွယ်”

“မောင်”

“ပြောလေ သီတာ”

“မောင် သီတာ့ကို တကယ်ချစ်ရဲ့လားဟင်”

“အို... သီတာရယ် ဘယ်လိုမေးလိုက်တာလဲကွယ် သိပ်ချစ်တာပေါ့”

“တကယ်နော်”

“ဪ...ခက်ပါလား၊ သီတာရယ် နှစ်ကယ် နှစ်ကယ်”

“ကဲ ဒါဆိုသီတာတို့ဒီကနေပဲ တစ်နေရာကို အမြန်ဆုံးထွက်ပြေးကြရအောင်လား မောင်ရယ် နော်”

ခင်မောင်ထွန်း ငိုငိုကျသွားသည်။ အငိုက်မိသွားခဲ့လေပြီ။ မည်သို့ဆုံးဖြတ်ချက်ချရမည်ကိုပင် မစဉ်းစားတတ်အောင်ဖြစ်သွားသည်။

သူတို့နှစ်ဦးမှာ အပြေးသမားများဖြစ်ကြ၍ နေ့စဉ်နံနက်တိုင်း အပြေးလေ့ကျင့်နေခဲ့ကြရာမှ နီးစပ်မှုရှိပြီး ချစ်သူဘဝသို့ရောက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ နှစ်နှစ်ကာကာချစ်ခဲ့ကြပြီးခါမှ သီတာ့တွင် မိဘများ သဘောတူ၍ အရေးပေးထားသော သင်္ဘောသားတစ်ဦးရှိနေကြောင်း သီတာကိုယ်တိုင် ပြောမှသိရခြင်းဖြစ်သည်။ မိဘများသဘောတူထားသူကို သီတာက လုံးဝသဘောမကျ၍ လက်မထပ်နိုင်ကြောင်းကို မိဘများသို့ အကြိမ်ကြိမ်ငြင်းဆန်ခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် မိဘများက အလျှော့မပေးဘဲ ယခုတစ်ခေါက် သင်္ဘောပြန်လာလျှင် လက်ထပ်ပေး

မည်ဟု အတင်းအကျပ်စီစဉ်နေကြကြောင်း သိတာပြောပြလာသဖြင့် သိရှိခဲ့ရသည်။ သို့သော် နောက်ကျခဲ့လေပြီ။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး နှစ်နှစ် ကာကာချစ်ခဲ့ပြီးမှ သိခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ စောစောကသာ ကြိုတင်၍ သိရှိခဲ့ပါလျှင် သိတော့ကိုချစ်ရေးဆိုမိမည်မဟုတ်။ ယခုတော့ မခွဲနိုင် မခွာရက် အသက်ထက်မကချစ်နေခဲ့ကြပြီ။

“ကဲ ဘယ်လိုလဲ မောင်၊ တကယ်တမ်းကျတော့ သတ္တိမရှိ တော့ဘူး မဟုတ်လား”

“မောင် သိတော့ကိုတကယ်ချစ်တာ မဟုတ်ပါဘူး”

သိတာကဝမ်းနည်းသံဖြင့် ပြောပြီး ယိုစီးကျလာသောမျက်ရည် များကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် သုတ်နေလိုက်သည်။

ခင်မောင်ထွန်းမှာ စားလည်းဈေး၊ ဆုပ်လည်းစူးဆိုသလို ဆုံးဖြတ်ရခက်နေခဲ့ရသည်။ နောက်ဆုံးတွင်တော့ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ရဲရဲစွာချလိုက်တော့သည်။

“သိတာမငိုပါနဲ့ကွာ သိတာငိုရင် မောင်မနေတတ်ဘူး၊ သိတာ အခုဘာဖြစ်ချင်လည်းပြော၊ သိတာက ဘယ်လိုစီမံချင်လို့လဲ၊ သိတာ အလိုကျဖြစ်စေရမယ်၊ ကဲပါသိတာ မငိုပါနဲ့တော့နော်”

“သိတာဖြစ်ချင်တာကတော့ သိတာနဲ့မောင် ဒီကနေတစ်နေရာ ရာကို အမြန်ဆုံးထွက်ပြေးချင်တယ်။ ဘယ်နေရာ ဘယ်ဒေသဆိုတာ တော့ မောင့်သဘော မောင်အဆင်ပြေသလိုစီစဉ်ပါ။ သိတာ ဒါပဲ ပြောတတ်တယ်မောင်”

“ကဲ...ကောင်းပြီ မောင်စီစဉ်မယ် သိတာသေသေချာချာ နားထောင်၊ ဒီနေ့ညနေ (၅)နာရီမှာ ကမ္ဘာအေးစာတိုက်မှတ်တိုင်ကို သိတာရောက်အောင်လာခဲ့၊ မောင်ကမှတ်တိုင်မှာ စောင့်နေမယ်။ ည(၇) နာရီ ရထားနဲ့ မန္တလေးကိုလိုက်မယ်။ မိတ္ထီလာမှာ မောင့်အချစ်ဆုံး

သူငယ်ချင်းရှိတယ်။ ကဲဘယ်လိုလဲ သဘောတူရင် မတ်တပ်ရပ်”

“တကယ်ပြောနေတာလား မောင်”

“တကယ်ပေါ့ သိတာရဲ့၊ ဒါနောက်စရာမှ မဟုတ်တာ၊ ဘာလဲ သိတာက သဘောမတူဘူးလားဟင်”

“အို တူတာပေါ့ မောင်ရယ်၊ သိပ်တူတာပေါ့၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ မောင်ရယ်”

သိတာဝင်းက ခင်မောင်ထွန်းကမ်းပေးသောလက်ကိုဆွဲလျက် သွက်လက်ဖျတ်လုပ်စွာ ထရပ်လိုက်သည်။ ခင်မောင်ထွန်းက သိတာဝင်း၏လက်ဖဝါးနုနုလေးကို ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဝမ်းသာလိုက်တာ မောင်ရယ်”

သည်လိုနှင့်ပင် ခင်မောင်ထွန်းနှင့် သိတာဝင်းတို့ မိတ္တီလာသို့ ရောက်ခဲ့ကြပြီး ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစရာကောင်းလှသော အချစ်ဗိမာန်လေး တစ်ခုကို တည်ဆောက်ခဲ့ကြသည်။ သူငယ်ချင်း၏ အကူအညီဖြင့် နန်းတော်ကုန်းရပ်ကွက်ထဲတွင် အိမ်ခန်းတစ်ခန်းငှား၍ နေခဲ့ကြလေသည်။ အလုပ်အကိုင်မရှိဘဲ ပါလာသည့်ရွှေစ ငွေစလေးများဖြင့် ထုခွဲစားသောက်နေထိုင်ခဲ့ကြပြီးနောက် ဘဝ၏ရှေ့ရေးအတွက် အလုပ်တစ်ခုကိုရှာဖွေခဲ့ကြသည်။ နှစ်ဦးစလုံးမှာ (၁၀)တန်းအောင်ထားပြီး ကြသူများဖြစ်ကြသော်လည်း လောလောဆယ် အလုပ်ရှာမရနိုင်သေးပါ။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ချစ်သူနှစ်ဦး တိုင်ပင်ဆုံးဖြတ်ပြီး ခင်မောင်ထွန်းမှာ တပ်မတော်ထဲသို့ဝင်ခဲ့သည်။ မိတ္တီလာရှိ လေ့ကျင့်ရေးသင်တန်းကျောင်းတွင်ပင် အခြေခံစစ်ပညာသင်တန်း တက်ခွင့်ရခဲ့သည်။ သင်တန်းပြီးဆုံးရန် တစ်လခန့်သာလိုတော့သည်။ သည်အချိန် သည်အခါရောက်မှ ကံကြမ္မာမုန်တိုင်းကျရောက်လာခဲ့သည်။ ဖြားယောင်းမှုတဲ့။ ခင်မောင်ထွန်း လုံးဝနားမလည်။ သိတာနဲ့ သဘောထားကိုစိုး

အောင်တို့ တရားဝင်စေ့စပ်ကြောင်းလမ်း ကြေညာထားပြီးပြီလား၊ ဒါလည်းမဖြစ်နိုင်။ မိဘများ သဘောတူထားကြတယ်ဆိုရုံလောက်ပဲ ရှိသေးတဲ့အကြောင်း သိတာကိုယ်တိုင်ဖွင့်ပြောခဲ့ပြီပဲ။ ဒါဆိုရင် -

ဟိုတွေးသည်တွေးနှင့်ပင် ခင်မောင်ထွန်းတစ်ယောက် တစ်ညလုံးအိပ်မပျော်ခဲ့။ မိုးစင်စင်လင်းနေပြီဖြစ်သည်။ သည်နေ့ တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်၍ တပ်ပြင်ထွက်ခွင့်ရမည်ကို သတိရကာ အိပ်ရာမှလူးလို့နိထလိုက်သည်။ အိပ်ရာကို လျှင်မြန်စွာသိမ်းပြီး ခြေရင်း၌ရှိသော ထင်းစူးသေတ္တာထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ရေမိုးချိုးပြီး စစ်ယူနီဖောင်းအသစ်ကို ထုတ်ဝတ်လိုက်သည်။ ဖိနပ်၊ ခါးပတ်၊ ဦးထုပ်တို့ကို စနစ်တကျအကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ပြုပြင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ အိပ်ဆောင်၏အပေါက်ဝတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ချပ်ကြီးရှေ့၌ မတ်တပ်ရပ်လျက် အခြားရဲဘော်များနှင့်အတူ တစ်ဦးကို တစ်ဦး အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ပြုပြင်ပေးကြသည်။ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးကြသည်။

“ရှိ...ရှိ”

“တပ်ပြင်ထွက်မယ့် ရဲဘော်တွေ တန်းစီ”

ခရာသံနှင့်အတူ တာဝန်ကျဆရာ၏ အော်သံကိုကြားလိုက်ရသဖြင့် ရဲဘော်များအားလုံး အပြေးအလွှားတန်းစီကြသည်။ တာဝန်ကြပ်မှ တပ်ပြင်ထွက်ခွင့်စာအုပ်များကို တစ်ဦးချင်းဆီသို့ နာမည်ခေါ်ပေးနေသည်။ ထို့နောက် တပ်ကိတ်ပေါက်ဝတွင် တပ်ရဲများက ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကို စနစ်တကျရှိမရှိ တစ်ဦးချင်းစစ်ဆေးသည်။ အားလုံးပြီးမှ မိမိတို့သွားလိုရာသို့ သုတ်ခြေတင်ကြတော့သည်။ သုတ်ခြေမတင်၍လည်းမဖြစ်၊ ညနေ(၄)နာရီတိတိတွင် သင်တန်းကျောင်းသို့ အရောက်

ပြန်လာကြရဦးမည်။ ထိုသို့တိုတောင်းသည့် အချိန်ကာလအတွင်း သူငယ်ချင်း၊ မိဘ၊ ဆွေမျိုး၊ ဇနီးသားသမီးများနှင့်တွေ့ရန် အပြေးအလွှား သွားကြရသည်။ ဈေးထဲမြို့ထဲသို့ ပြေးကြသူများလည်းရှိသည်။ ခင်မောင်ထွန်းမှာလည်း သူ့ဇနီးရှိရာ နန်းတော်ကုန်းရပ်ကွက်ထဲသို့ အပြေးအလွှားလာခဲ့ရသည်။

“ဟော...မောင်... ဒီနေ့နောက်ကျတယ်နော် ဘာဖြစ်လို့ လဲဟင် ဘယ်ကိုသဝေထိုးနေတာလဲဟင်၊ မောင် မှန်မှန်ပြောနော် ညာမယ်မကြံနဲ့ဟင်။”

လမ်းထိပ်ထဲနောင်းပင်ရိပ်အောက်တွင် တစ်မနက်လုံးထိုင်စောင့်နေခဲ့သော ဇနီးဖြစ်သူသီတာဝင်းက အပြေးအလွှားလာနေသော ခင်မောင်ထွန်းကိုမြင်တွေ့လိုက်ရ၍ လှမ်းအော်နောက်ပြောင်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

“အမလေး မိန်းမရယ် မောင်ဘယ်ကိုမှ သဝေမထိုးရပါဘူး ကွာ အဲ-ဟို-ဟို ကျွန်တော်မျိုးကြီးလေ သခင်မလေးထံ အချိန်မီအခစားဝင်နိုင်ဖို့အရေး ပြေးလာခဲ့ဗေမလို့ ကံမကောင်းအကြောင်းမလှလေ တော့...”

“တော်စမ်းပါ မောင်ရယ်...ရယ်စရာကြီး ဟီဟီ”
သီတာဝင်းက ချစ်စရာကောင်းသော ရယ်သံလေးဖြင့်ပြောလိုက်ပြီး ခင်မောင်ထွန်းလက်မောင်းကို ဆွဲဖက်ထားလိုက်သည်။ ခင်မောင်ထွန်းက ခပ်တည်တည်လေသံဖြင့်-

“တကယ်ပါသခင်မဖုရား-ကျွန်တော်မျိုးကြီးစီးလာတဲ့ စီးတော်မြဲကားစုတ်ကြီးဟာ “ရေကျော်ခုနစ်ပေါက်” တံတားသို့အရောက်မှာ ရေဆင်းသောက်ကျန်ခဲ့တယ်။ ဒါ့ကြောင့် ကျွန်တော်မျိုးကြီးလည်း သခင်မဖုရားထံမှောက် ခြေကျင်ခရီးလျှောက်ခဲ့လို့ အခစားနောက်ကျ

ရေကြောင်းပါ သခင်မဖုရား...”

“အမယ်လေး...ဘုရား ဘုရား ကြည့်စမ်းပါဦး မသေကောင်း မပျောက်ကောင်းပါလား မောင်ရယ်။ ဘယ်အနား ဘာဖြစ်သွားသေး လဲဟင်”

သီတာဝင်းမှာ ခင်မောင်ထွန်း၏စကားကြောင့် စိုးရိမ်ထိတ်လန့် ဖြစ်သွားပြီး ခင်မောင်ထွန်း၏တစ်ကိုယ်လုံး နေရာအနှံ့စမ်းသပ်ကိုင် ကြည့်နေလိုက်သည်။

“မောင် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး သီတာရယ်၊ ဒဏ်ရာရတဲ့သူတွေ ကိုတော့ ဆေးရုံပို့လိုက်ကြတယ်။ ကားကြီးကတော့ တံတားအောက် မှာ ခေါင်းစိုက်ပြီး ရေသောက်ကျန်ခဲ့တယ်။ မောင်လဲကံကောင်းလို့ သာ ဘာမှမဖြစ်ဘဲ သီတာ့ဆီကို အမြန်ဆုံးနည်းနဲ့ ခြေကျင်လျှောက် လာခဲ့ရတာ သီတာရဲ့”

“ဪ မောင်ရယ်”

ချစ်သူစဦးမောင်နဲ့နှစ်ဦးသား တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လက်ချင်းယှက် ကာ သူတို့ငှားနေသောအိမ်သို့ လျှောက်လှမ်းလာခဲ့ကြပြီး တံခါးဖွင့် ကာ အထဲသို့ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ခင်မောင်ထွန်းက ယူနီဖောင်းကိုချွတ် ပြီး ပုဆိုးခွမ်းတစ်ထည်ဖြင့် လဲဝတ်လိုက်သည်။

“ကဲ-မောင် ထမင်းအရင်စားမလား၊ ရေအရင်ချိုးမလားပြော”

“မောင်အချစ်ကလေးရယ် အလိုက်သီတတ်လိုက်တာကွယ်”

“အို မောင်နော် ကိုဖိုးကဲဖယ်ပါ၊ ချွေးစော်ဟောင်နေတာပဲ”

“ဟာ ဟာ မောင်ကစစ်သားပဲ သီတာရဲ့၊ စစ်သားဆိုတာ အမြဲချွေးထွက်နေရတယ်၊ ချွေးထွက်များမှ သွေးထွက်နည်းပေမပေါ့- ဒါကြောင့် စစ်သားမှန်ရင် ချွေးထွက်နေရမယ်၊ ချွေးနဲ့သင်းနေရမယ်၊ ဒါမှစစ်သားပီသတာ သီတာရဲ့”

“ကဲပါ...ဟုတ်ပါပြီ ကိုစစ်သားကြီးရယ်၊ ဒါပေမယ့် ရေလေးတော့ သွားချိုးလိုက်ပါဦးနော် ကိုစစ်သားကြီး ဟီဟီ”

* * *

“ဟဲဟဲ အလကားပါ သီတာရယ် မောင်ချစ်လွန်းလို့ စတာပါကွယ်၊ မောင်လေ သီတာနဲ့ အခုလိုတစ်သက်လုံးနေသွားချင်တယ်ကွာ”

ချစ်သူနှစ်ဦးထမင်းစားသောက်ပြီး အိပ်ယာပေါ်တွင် လဲလျောင်းရင်း တပ်ထဲမှအကြောင်း ဟိုအကြောင်းသည်အကြောင်း ပြောနေကြသည်။

ချစ်သူနှင့် ကွေကွင်းရခြင်းသည် ဒုက္ခဆင်းရဲခြင်းဖြစ်ကြရသလို မချစ်မနှစ်သက်သောသူနှင့် အတူပေါင်းဖော်ရခြင်းသည်လည်း ဒုက္ခဆင်းရဲခြင်းပင် မဟုတ်ပါလား။ ယခုမူ သီတာဝင်းနှင့် ခင်မောင်ထွန်းတို့၏ အချစ်ဗိမာန်လေးတစ်ခုဖြစ်နေပေပြီ။

“သီတာလဲ မောင်နဲ့အတူနေရတဲ့အချိန်တိုင်း စက္ကန့်တိုင်းဟာ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့လှပါတယ်မောင်ရယ်၊ သီတာ မောင့်ကို သိပ်ချစ်ရပါတယ် မောင်ရယ်”

သီတာဝင်းနှင့် ခင်မောင်ထွန်းတို့မှာ အိပ်ရာပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်လှဲအိပ်နေကြရင် သစ္စာစကားများဆိုနေကြခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

“အင်း အခုလိုချမ်းမြေ့ ကြည်နူးစရာကောင်းလှတဲ့ မောင်တို့ရဲ့အချစ်ကမ္ဘာလေးဟာ ထာဝရတည်မြဲနေနိုင်ပါ့မလား မသိဘူး သီတာရယ်နော်”

“အို မောင်ကလဲကွယ်၊ နိမိတ်မရှိတဲ့စကားတွေကို ဘာလို့ ပြောနေတာလဲ၊ မောင်သင်တန်းပြီးသွားရင် ဒီထက်တောင် ကြည်နူးစရာတွေဖြစ်လာဦးမှာပဲ မဟုတ်ဘူးလား ပျော်ပျော်သာနေစမ်းပါ

မောင်ရယ်”

သီတာက ခင်မောင်ထွန်း၏ခါးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဖက် သိုင်းထားရင် ချစ်စရာကောင်းသောစကားများကို ဆိုလိုက်သည်။

“သီတာ့ကို မောင်သိပ်ချစ်ပါတယ်။ အသည်းနှစ်အောင်ချစ် ပါတယ်။ ကုန်ကုန်ပြောရရင် တစ်စက္ကန့်လေးတောင် ခွဲမနေနိုင်ဘူး၊ ခွဲရမှာကိုလဲ သိပ်ကြောက်နေမိတယ်ကွယ်၊ တကယ်ပါ သီတာရယ်”

“ဪ မောင်ရယ် မောင့်ကိုကြည့်ရတာ အားမရလိုက်တာ ကွယ်။ ဘာလဲ မောင် နေမကောင်းဘူးလား...ဟင် ဒါမှမဟုတ် တပ်ထဲမှာ ဘာများဖြစ်လာခဲ့လို့လဲ မောင်ရယ်၊ သီတာ့ကိုပြောမပြနိုင် ဘူးလား...ဟင်...မောင်”

“သီတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါမောင်၊ သီတာနားထောင်နေပါတယ်”

“သီတာ့ကို မောင်တစ်ခုမေးချင်တယ် သီတာစိတ်မဆိုးရဘူး နော်”

“ဪ မောင်ရယ် မောင်မေးချင်တာမေးပါ သီတာစိတ်မဆိုး ပါဘူး၊ အမှန်အတိုင်းဖြေခဲ့ပါ့မယ် ကဲမေး ဘာမေးမလဲ”

“မေးမယ် စိတ်မဆိုးနဲ့နော်၊ ဟို သီတာ့မှာ မောင်နဲ့မရခင်က တရားဝင်စေ့စပ်ထားတာများ ရှိခဲ့သလားဟင် သီတာ”

“ရှင်...မောင်ဒီမေးခွန်းကို ဘာလို့မေးတာလဲ...ဟင်”

“ဒီလို သီတာရဲ့ မနေ့က မောင်တို့သင်တန်းကျောင်းကို စာတစ်စောင်ဝင်လာတယ်တဲ့၊ အဲဒီစာက မောင်နဲ့ပတ်သက်နေတယ် လို့သိရတယ်”

“ဟင်...ဘယ်လိုများပတ်သက်နေလို့လဲ မောင်ရယ်”

သီတာကစိုးရိမ်တကြီးဖြင့် မေးလိုက်သည်။ ခင်မောင်ထွန်းက

အိပ်ရာပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်အိပ်နေရာမှ ဖြည်းညင်းစွာထထိုင်လိုက်သည်။

“ပြောပါမောင်ရဲ့၊ မောင်နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေလို့လဲ”

“အင်း သွေးဆောင်ဖြားယောင်းမှုလို့ ပြောတာပဲသီတာရယ်”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ် သီတာရဲ့၊ ဖြားယောင်းသွေးဆောင်မှုတဲ့ ဒါကြောင့် သီတာ့ကို မမေးရက်မေးရက်နဲ့ မေးကြည့်တာပါ။ သီတာ့မှာ အရင်က ပတ်သက်ခဲ့ဖူးတာများ ရှိခဲ့သလားလို့ပါ သီတာရယ်။ မရှိခဲ့ဖူးဆိုရင်လည်း ပြီးတာပါပဲ၊ မောင့်အနေနဲ့ကတော့ သီတာနဲ့တွေ့မှသာ အချစ်ဆိုတာကို တွေ့ဖူး၊ မြင်ဖူး၊ ခံစားဖူးတတ်သူမို့ သီတာ့ကိုပဲ သိပ်ချစ်နေရပါတယ် သီတာရယ်၊ သီတာနဲ့ ခွဲရမှာကိုလည်း မောင် သိပ်ကြောက်တယ်သီတာ။ ဒါဟာ မောင်ရဲ့သစ္စာစကားပဲ သီတာ၊ သီတာ ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ၊ မောင်ပြောတာတွေကို ကြားရဲ့လား”

သီတာမှာ မျက်လုံးပြူးပြီး အဝေးသို့သာ ငေးကြောင်ကြည့်နေသည်။ ခင်မောင်ထွန်းက ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ကိုင်လှုပ်လိုက်သော်လည်း မည်သို့မျှ စကားတုံ့ပြန်ခြင်းမပြု၊ ငေးကြောင်လျက်ပင်ရှိနေဆဲမို့ ခင်မောင်ထွန်းက စိုးရိမ်စိတ်ဖြစ်လာမိသည်။

“သီတာ သီတာ...သီတာမောင့်ကို စိတ်ဆိုးသွားပြီလားဟင် ခွင့်လွှတ်ပါ သီတာရယ်၊ မောင်လေ သီတာနဲ့ခွဲရမှာ သိပ်ကြောက်လွန်းလို့မေးမိတာပါ သီတာရယ်၊ မောင့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါနော် သီတာနော်”

သီတာမှာ မည်သို့မျှ စကားတုံ့ပြန်မှုမပြုဘဲ ငေးကြောင်နေသေးသဖြင့် ခင်မောင်ထွန်းက သီတာ၏မျက်နှာကို စူးစိုက်လျက် အကဲခတ်စောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။

အချိန်အတန်ကြာ စောင့်ကြည့်နေတော့မှ သီတာ့မျက်လုံးနှင့်

နှုတ်ခမ်းအစုံတို့မှာ တဖြည်းဖြည်းလှုပ်ရှားလာသည်။ မျက်ဝန်းအိမ်နှစ်ဖက်မှ မျက်ရည်ဥအချို့တို့ ယိုစိမ့်စီးဆင်းလာကြသည်။ အချို့မျက်ရည်ဥတို့မှာ မျက်ဝန်းအိမ်နှစ်ဖက်အတွင်း၌ ပြည့်နှက်ရွှန်းအိနေကြသည်။

ထိုသို့ရွှန်းအိပြည့်နှက် ယီးလေးခိုနေကြသော မျက်ရည်ဥတို့မှာ သီတာ၏ မျက်တောင်တစ်ချက် ပုတ်ခတ်လိုက်မှုကြောင့် အရှိန်ပြင်းစွာကြွေကျလိမ့်ဆင်းလာကြပြီး ပါးမို့မို့နှစ်ဖက်စလုံး ရွဲစိုသွားတော့သည်။

“ဟင်...သီတာငိုနေတယ်၊ မောင်တောင်းပန်းပါတယ် သီတာရယ်”

“မောင်ရယ်...အဟီးဟီးဟီး သီတာ ဘယ်လိုပြောရမလဲ မောင်ရယ်”

သီတာမှာ မည်သို့မျှစကားမဆိုနိုင်တော့ဘဲ မျက်နှာကို ခင်မောင်ထွန်း၏ရင်အုပ်ကြားသို့ မြှုပ်နှံပြီးအားပါးတရ ငိုချလိုက်တော့သည်။ ခင်မောင်ထွန်းက သီတာ၏ပခုံးကို သိုင်းဖက်ပေးထားလိုက်သည်။ သီတာမှာ အချိန်အတန်ကြာငိုနေပြီးမှ ခင်မောင်ထွန်း၏မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်ရင်း-

“မောင်”

“ပြောလေ သီတာ ဘာပြောချင်လို့လဲ ဟင်”

“သီတာ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါမောင်ရယ်၊ သီတာလေ မောင့်ကို ချစ်လွန်းလို့ ညာခွဲစိပါတယ် ဟီးဟီးဟီး”

“ဘာ ဘာပြောတယ် သီတာ”

“ဟုတ်ပါတယ် မောင် သီတာ့အပြစ်ပါ၊ သီတာ့မှာ အပြစ်ရှိပါတယ်။ ဒါလည်း မောင့်ကို ချစ်လွန်းအားကြီးလို့ မောင်နဲ့ မခွဲနိုင်

လွန်းလို့ ညာပြောခဲ့မိတာပါ မောင်ရယ်။ သီတာ့ကို ကြိုက်သလိုသာ အပြစ်ပေးပါတော့ အပီးပီးပီး”

“တောက်...မိုက်လှချည်လား သီတာရယ်”

“မောင်ရယ် သီတာ မိုက်ခဲ့မိပါတယ်။ မောင့်ကိုအမှန်အတိုင်း ပြောပြပါတော့မယ်။ တစ်ချိန်က မောင့်ကို သီတာပြောပြခဲ့ဖူးတဲ့ သင်္ဘောသားကိုစိုးအောင်ကို မေမေတို့က သိပ်အထင်ကြီးခဲ့ကြတယ်။ လူကြီးချင်းကလည်း သိပ်ရင်းနှီးကြတယ်။ သီတာနဲ့ နေ့စပ်ကြောင်း လမ်းပေးဖို့ အတင်းအကျပ်လုပ်လာကြတယ်။ သီတာကလည်း လုံးဝ သဘောမတူခဲ့ပါဘူး။ အကြိမ်ကြိမ် ငြင်းဆန်ခဲ့ပါသေးတယ် မောင်ရယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ သီတာပြောပြလို့ မောင်သိခဲ့ပြီးပြီပဲ။ ဒါကြောင့် သီတာ့အလိုကျ မောင်စိုးပြေးခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး မောင်။ အမှန်မှာက သီတာ့ကို အတင်းအကျပ် လုပ်လာကြတော့ သီတာကလည်း လုံးဝသဘောမတူကြောင်း အမျိုးမျိုးငြင်းဆန်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် နှစ်ဖက်မိဘ ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်း တွေက အတင်းအကျပ်စီစဉ်ပေးခဲ့ကြလို့ ကိုစိုးအောင်နဲ့ နှစ်ဖက်သော လူကြီးတွေနဲ့ ရပ်ကွက်လူကြီးနှစ်ယောက်ရှေ့မှာ နေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပေးခဲ့ကြတာပါ။ ဒီကိစ္စမှာ သီတာ့သဘောဆန္ဒ လုံးဝမပါဘူးဆိုတာ ကိုတော့ လုံးဝယုံပါမောင်ရယ်နော်”

“အို သီတာ့ဆန္ဒမပါဘူးဆိုပေမယ့် နောက်...နောက်တော့ သဘောကျသွားတာပဲ မဟုတ်လား”

“သီတာ စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရပါတယ် မောင်းရယ် ယုံပါ။ နေ့စပ် ပြီး(၃)ရက် မြောက်တဲ့နေ့မှာပဲ ကိုစိုးအောင် သင်္ဘောတက်ဖို့ ထိုင်းလေကြောင်းနဲ့ ထွက်ခွာသွားခဲ့တာ ဒီနေ့အထိပဲ။ အဲဒီ(၃)ရက်ဆိုတဲ့

ကာလတိုလေးကိုပဲ သီတာဘဝမှာ နှစ်ပေါင်း(၃၀၀)လောက် ငရဲခံစားနေခဲ့ရသလို စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရပါတယ် မောင်ရယ်၊ တစ်နေ့မှ စိတ်မချမ်းသာခဲ့ရပါဘူး။ အခုလိုမောင်နဲ့တွေ့လာရတော့မှပဲ သီတာဘဝဟာ ပျော်ရွှင်လန်းဆန်းခဲ့ရပါတယ်။ သီတာလေ မောင့်ကိုချစ်လွန်းလို့ မခွဲနိုင်လွန်းလို့ မပြောဖြစ်ခဲ့တာပါ။ အမှန်တော့ မောင်ရယ်၊ သီတာမောင့်ကိုချစ်လွန်းလို့ ညာခဲ့မိတာပါ မောင်ရယ် ယုံပါနော်။ အခုတော့ သီတာကြောင့် မောင်စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရပြီ၊ သီတာကို မောင်ကြိုက်သလိုသာ အပြစ်ပေးပါတော့ မောင်ရယ် အဟီးဟီးဟီး”

သီတာမှာ မျက်နှာကိုလက်ဝါးနှင့်အုပ်ရင်း အားရအောင်ငိုချလိုက်သည်။ ခင်မောင်ထွန်းက သီတာတစ်ယောက်စိတ်ထိခိုက်ပြီး အရမ်းခံစားနေရသည်ကို သိရှိတွေ့မြင်ရသဖြင့် သူမ၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ကိုဆုပ်ကိုင်ထူမပေးရင်း နှစ်သိမ့်စကားဆိုလိုက်သည်။

“ကဲ ငိုမနေပါနဲ့တော့ သီတာရယ် ဖြစ်လာပြီးမှတော့ ဘာတတ်နိုင်ကြတော့မှာလဲ၊ ကံစီမံရာအတိုင်း ခံကြရရုံပဲပေါ့ သီတာရယ်၊ ပြဿနာတစ်ခုဆိုတာ မဖြစ်ခင်ကြိုတင်ကာကွယ် စီစဉ်ကြရတာမျိုးပဲ၊ အခုကိစ္စက သီတာကလွဲလို့ ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ ကိုယ်မို့လို့ အမှန်အတိုင်းဖြင့်မပြောခဲ့ပါဘူး။ မောင်ကလည်း သီတာရဲ့အပြစ်မှန်ကို သိခွင့်မရခဲ့လို့ အခုလိုမှားယွင်းကျူးလွန်ခဲ့ကြပြီပဲ၊ အပြစ်တစ်ခုကို ကျူးလွန်မိပြီဆိုကတည်းက သိလို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မသိလို့ဘဲဖြစ်ဖြစ် အပြစ်ဟာ အပြစ်ပဲသီတာ၊ အဲဒီအပြစ်နဲ့ထိုက်တန်တဲ့ အပြစ်ဒဏ်ကိုတော့ ခံကြရမှာပဲ သီတာ”

“ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း သီတာမောင်နဲ့ မခွဲနိုင်ဘူး။ မောင်နဲ့ ခွဲရရင်တော့ သီတာကိုယ်သီတာ သတ်သေပစ်မှာပဲ အဟင့်ဟင့်ဟင့်”

သီတာမှာ ကလေးငယ်လေးတစ်ယောက်ပမာ တရွပ်ရွပ်ငို

ကြေးရင်း ထိုင်ရာမှထပြေးသွားသည်။ ခင်မောင်ထွန်းက သီတာလက်ကိုကမန်းကတန်း လှမ်းဆွဲရင်းတင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားလိုက်သည်။

“နေ နေပါဦးသီတာရယ်၊ သီတာ မောင့်ကိုတစ်ယောက် တည်းထားပစ်ခဲ့တော့မလို့လား၊ သီတာမရှိရင် မောင့်ဘဝလည်း ဘာ အဓိပ္ပာယ်ရှိဦးမလဲ သီတာရယ်၊ သီတာနဲ့ မောင်တို့ရဲ့ဘဝက စွယ်တော်ရွက်ကလေးလို နှစ်လွှာပေါင်းမှ တစ်ရွက်တည်းရယ်ပါ။ သီတာနှမ်းရင် မောင်လွမ်းရမှာပါ။ သီတာကြွေရင် မောင်သေရမှာပါ သီတာရယ်၊ သီတာလိမ္မာစမ်းပါ။ မောင်လည်း သီတာနဲ့ ဘယ်လိုမှမခွဲနိုင်ပါဘူး။”

“ဪ မောင်ရယ် အဟင့်ဟင့်”

ခင်မောင်ထွန်းက သီတာကိုဖက်ထားရင်း နှစ်သိမ့်စကားဆိုလိုက်သည်။ သီတာမှာ ချစ်သူ ခင်မောင်ထွန်းအား တင်းကျပ်စွာ ပြန်လည်သိုင်းဖက်ထားလိုက်ပြီး ဝမ်းနည်းယူကျွေးမရဖြစ်ကာ တစ်စုံတစ်ခုနှင့် ငိုကြွေးနေကြသည်။ ခင်မောင်ထွန်းသည်လည်း ချစ်သူ၏ ငိုရွိုက်သံနှင့် မျက်ရည်စက်များအောက်တွင် နာကျင်သည့် အသည်းနှလုံးဝေဒနာကို ကြိုတ်မှိတ်ခံစားရင်း သီတာကို တင်းကျပ်စွာသိုင်းဖက်ထားလိုက်သည်။

ချစ်သူနှစ်ဦးမှာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မခွဲနိုင်မခွာရက် တစ်စုံတစ်ခုမက်မက်ဖြင့် တင်းကျပ်စွာ သိုင်းဖက်ထားကြသည့်အချိန်တွင် အပြင်ဘက်မှ ဆူဆူညံညံအသံများကို ကြားလိုက်ကြရတော့မှ နှစ်ဦးသားလူချင်းခွာလိုက်ကြသည်။

“ခင်မောင်ထွန်း ဟေ့ ခင်မောင်ထွန်း”

“သမီးရေ သမီးလေး သီတာ”

အိမ်ရှေ့မှခေါ်သံများနှင့်အတူ လူလေးငါးယောက်တို့ အိမ်ပေါ်သို့တက်လာကြသည်။ အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးကို ချက်မထိုးခဲ့မိဘဲ စေ့

ရုံသာစေ့ထားမိခဲ့ကြသဖြင့် ဧည့်သည်များအိမ်ပေါ်သို့ အလွယ်တကူ တက်လာနိုင်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဧည့်သည်များမှာ သီတာဝင်း၏မိခင် ဒေါ်ကျော့ကျော့နှင့် အဒေါ်ဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်ထားမူတို့ဖြစ်ပြီး လှေကျင့် ရေးသင်တန်းကျောင်းမှ တပ်ရဲတပ်ကြပ်ကြီးနှင့် တပ်ရဲတစ်ဦးတို့အပြင် ခင်မောင်ထွန်း၏သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ တပ်သားသစ်ဆန်းဝင်းတို့လည်း ပါလာကြသည်။

“ဟင် မေမေ”

“သမီးလေးရယ်”

သီတာဝင်းက မိခင်ဒေါ်ကျော့ကျော့ကို ပြေးဖက်လိုက်သည်။ မိခင်က ပြန်ဖက်ထားသည်။

“သမီးလေး၊ ပျောက်သွားကတည်းက မေမေတို့မှာ စိတ်ပူ လိုက်ရတာ၊ ရှာလိုက်ကြရတာလည်း နေရာအနှံ့ပါပဲကွယ်၊ သတင်း စာတွေမှာလည်း ထည့်ကြော်ငြာခဲ့တယ်၊ နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ မေးမြန်းစုံ စမ်းခဲ့ကြသလို နောက်ဆုံး မိတ္တီလာတပ်ထဲရောက်နေတယ်ဆိုတာ သတင်းရလို့ လိုက်လာခဲ့ကြတာပဲ သမီး၊ တပ်ထဲကအရာရှိတွေ၊ ရဲ ဘော်တွေရဲ့ အကူအညီကြောင့် အားလုံးအဆင်ပြေခဲ့ရတယ်ကွယ်။ ဟောဒီမှာ သမီး ကြီးကြီးလည်းပါတယ်လေ”

“ဟင်...ကြီးကြီး ကြီးကြီးရယ်၊ သီတာ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါ ကြီး ကြီးရယ် အဟင့်ဟင့်”

“မိုက်လှချည်လား သမီးရယ်၊ သမီးကြောင့် လူကြီးတွေ ဘယ်လောက်ထိ မျက်နှာပျက်၊ စိတ်သောကဖြစ်ခဲ့ကြရတယ်ဆိုတာ သိရဲ့လား”

“အဟင့် ဟင့် သမီးတို့ကိုမခွဲပါနဲ့တော့ ကြီးကြီးရယ်၊ နော်... မေမေနော်”

“ကဲ ကဲ ငိုမနေပါနဲ့တော့ သမီးရယ် နောက်တော့စီစဉ်ကြတာပေါ့၊ အခုလောလောဆယ်တော့ မေမေတို့နဲ့ ပြန်လိုက်ခဲ့ရင် သမီး”

“မေမေ သမီးတို့ကို မခွဲပါနဲ့တော့လား မေမေရယ်၊ သမီးပြန်မလိုက်ပါရစေနဲ့တော့နော် မေမေနော် အဟင့်ဟင့်”

သီတာမှာ မိခင်နှင့်အဒေါ်ဖြစ်သူတို့ကို တင်းကျပ်စွာဖက်ထားပြီး မပဏ္ဍာမြေလူး အရူးတစ်ယောက်ပမာ ရှိုက်ရွိုက်ခါငိုနေမိတော့သည်။

တပ်ရဲတပ်ကြပ်ကြီးနှင့် တပ်ရဲတစ်ဦးတို့က ခင်မောင်ထွန်းကို တပ်ထဲသို့ခေါ်ဆောင်သွားရန် ပြင်ဆင်ကြသည်။ သူ၏ပြစ်မှုအပေါ် မူတည်၍ စစ်စည်းကမ်းအရ ထိရောက်စွာအရေးယူခြင်းခံရမည် ဖြစ်သည်။

သီတာဝင်းမှာတော့ ချစ်သူခင်မောင်ထွန်းကို ပြေးဖက်လိုက်ရ ငိုကြွေးလိုက်ရနှင့်၊ မိခင်နှင့်အဒေါ်ဖြစ်သူတို့ကို ပြေးဖက်လိုက်ရ၊ ငိုလိုက်ရ၊ တောင်းယန်စကားဆိုရနှင့်၊ ဟိုပြေးသည်ကူး မပဏ္ဍာမြေလူး အရူးမီးခိုင်း သောကမုန်တိုင်းဒဏ်ကို လူးလိုမှိ၍ ခံစားနေရရှာတော့သည်။ ခြေထောက်...ဘယ်သူမပြုမိမိပူပါတကား...။

မင်းရွှေမင်း(တောင်ကုတ်)

ကံတရား၏ ကြေးမုံပြင်

ကံတရား၏ကြေးမုံပြင်

“ဆရာ၊ ဆရာဦးရွှေမောင်”

“ဟေ- မျိုးသူရ။ မင်းဘာဖြစ်လာတာလဲကွ၊ အရေးတကြီးနဲ့ ပါလား” ရုံးအုပ်ကြီး ဦးရွှေမောင်၏ရုံးခန်းသို့ စာရေးကြီးကိုမျိုးသူရ ရေးကြီးသုတ်ပျာဖြင့် ဝင်ရောက်လာသည်။

“ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ သိပ်ကိုအရေးကြီးနေတယ်၊ ဟိုမြောင်းမြ က ကျွန်တော်တို့ ဘော်ဒါကြီး ဦးဘဉာဏ်တစ်ယောက် ကားမှောက် လို့တဲ့ဆရာ”

“ဟေ-”

“ဟိုက်-ဘုရား၊ ဘုရား”

စာရေးကြီး ကိုမျိုးသူရ၏ ပြောစကားကြောင့် ရုံးခန်းထဲရှိ ရုံးသူရုံးသားများအားလုံး ထိတ်လန့်အံ့ဩသွားကြပြီး ရုံးအုပ်ကြီးဦးရွှေ မောင်၏ စားပွဲအနီးသို့ ဝိုင်းအုံရောက်လာကြသည်။

“ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ ဌာနမှူးကိုယ်တိုင် ဖုန်းများထောင်လိုက်

ရတယ်၊ တော်တော်စိုးရိမ်ရတယ်လို့ ပြောပါတယ်ဆရာ၊ မြောင်းမြဆေး
ရုံကနေ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးကို ကားနဲ့ ညတွင်းချင်းပို့ပေးလိုက်တယ်
တဲ့၊ ဒီနေ့ နေ့လယ် ၁၂ နာရီလောက်မှာ အရေးပေါ်ဌာနကို ရောက်လိမ့်
မယ်လို့ ပြောပါတယ်ဆရာ--”

“ဟေ-ဒါဆိုအခုပဲ ၁၂ နာရီထိုးနေပြီပဲကွာ - အင်း”

ဦးရွှေမောင်က လက်မှနာရီကိုတစ်ချက်ငုံကြည့်လိုက်ပြီး
ဦးခေါင်းကိုမော့လျက် စဉ်းစားနေလိုက်သည်။

“ကဲ - ဌာနမှူးကားနဲ့ အခုပဲလိုက်သွားမယ်၊ မျိုးသူရ မင်း
လိုက်ခဲ့”

“ဟာဆရာ - ဌာနမှူးကား စောစောကပဲထွက်သွားပြီ ဆရာ”

“ဟုတ်လား - ဒါဆိုလဲ အငှားကားနဲ့ပဲ လိုက်သွားရမှာ
ပေါ့ကွာ၊ မင်းရယ်၊ ငါ့ရယ် နောက်ဘယ်သူလိုက်ချင်သေးလဲ နှစ်
ယောက်လိုက်ခဲ့၊ သွားမယ်”

ရုံးအုပ်ကြီး ဦးရွှေမောင်နှင့် ရုံးအဖွဲ့ဝင်(၃)ဦးတို့သည် သက်ဆိုင်
ရာ အကြီးအထဲမှ ခွင့်ပြုချက်တောင်းခံပြီး ပြည်သူ့ဆေးရုံ အရေး
ပေါ်ဌာနသို့ လိုက်သွားကြသည်။

“ဟော- ဟိုမှာ မြောင်းမြကားဝင်လာပြီဆရာ--”

သူတို့ရောက်ပြီး မကြာမီအချိန်အတွင်းမှာပင် မြောင်းမြဆေးရုံ
မှ လူနာတင်ကား ဆိုက်ရောက်လာသည်။ ကားပါမှ သူနာပြုဆရာ
မတစ်ဦးနှင့် အမျိုးသားနှစ်ဦးတို့ ဆင်းလာကြသည်။ ဦးဘဉာဏ်၏
ဇနီးလည်းပါလာသည်။

ကားပေါ်တွင် ဦးဘဉာဏ်က ပက်လက်အနေအထားဖြင့် မျက်
စိကိုမှိတ်ထားသည်။ ဦးခေါင်းတွင် ပတ်တီးစအဖြူဖြင့်ရစ်ပတ် သိုင်း
ချည်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရ၍ ရုံးအုပ်ကြီးဦးရွှေမောင်နှင့် ရုံး

အဖွဲ့သားများအားလုံး စိတ်မကောင်းကြ။

ဆေးရုံဝန်ထမ်းများ ရောက်လာကြသည်။ လူနာတင်ထမ်းစင်ဖြင့် ကားပေါ်မှသယ်ချကြသည်။ အရေးပေါ်စမ်းသပ်ခန်းသို့ ရောက်ရှိသည်နှင့် ဦးဘဉာဏ်၏ ဘေးပတ်လည်သို့ ဧည့်သည်များဝိုင်းအုံရောက်လာကြသည်။ ဦးဘဉာဏ်သည် ဦးခေါင်းကို ပတ်တီးဖြူဖြင့် ရစ်ပတ်သိုင်းချည်ထားသော်လည်း စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာမှာ လန်းဆန်းရွှင်ဖျူလျက်ရှိသည်။ လာရောက်ကြည့်ရှု အားပေးကြသူများ အားလုံးကိုလည်း အပြုံးမပျက်တုံ့ပြန်နှုတ်ဆက်လျက် ရှိနေသည်။

“ဪ- ဆရာဦးရွှေမောင်တို့လဲ ရောက်လာကြတာကိုး၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ အားလုံးနေကောင်းကြတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ နေကောင်းကြပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့အားလုံးလဲ ဦးဘဉာဏ်သတင်းကို ကြားလိုက်ရတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြရပါတယ်ဗျာ၊ ဘယ်လိုဖြစ်သွားရတာလဲ ဦးဘဉာဏ်ရယ်”

“ဟာ - ဘာမှစိတ်မကောင်းမဖြစ်ကြပါနဲ့ဗျာ- ကျွန်တော်ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့် နားရွက်တစ်ဖက်ပြတ်ထွက်သွားတာကလွဲလို့ တခြားဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးဗျာ၊ ဒါလဲ တစ်ပတ်နှစ်ပတ်လောက်ဆို ပျောက်သွားလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်ဗျာ”

ဦးဘဉာဏ်က လူနာတင်စင်ပေါ်တွင် ပက်လက်အနေအထားဖြင့် ဒဏ်ရာကိုပွတ်သပ်ရင်း ဧည့်သည်များအား ဧည့်ခံစကားပြောနေလိုက်သေးသည်။ ခဏအကြာတွင် ဆေးရုံမှဆရာဝန်နှင့် ဆရာမတို့ ရောက်ရှိလာပြီး လူနာ၏ခေါင်းမှ ပတ်တီးကိုဖြေလိုက်ကြသည်။ ဒဏ်ရာအခြေအနေကို အသေးစိတ်ကြည့်ရှု သုံးသပ်ကြသည်။ ထင်မြင်ချက်ပေးကြည်။ ဒဏ်ရာအခြေအနေမှာ စောစောက ဦးဘဉာဏ်ပြောသလို နားရွက်ပြတ်သွားရုံလောက်ဆိုလျှင် တော်ပါသေး၏။ ယခုခု

ညာဘက်နားရွက်တစ်ခုတည်းသာ မဟုတ်ဘဲ နားအုံတစ်ခုလုံး အရင်းမှအုံလိုက် ကျွတ်ထွက်သွားခြင်းသာဖြစ်သည်။ ညာဘက်နားရွက်နေရာတွင် ၃ လက်မပတ်လည်ခန့် တွင်းခွက်ကြီးတစ်ခုအဖြစ် ထင်ကုန်နေခဲ့သည်။ အခင်းဖြစ်ပွားခဲ့သည့် နေရာသည်လည်း ရွံ့ဗွက်များထူပြောနေသည့် ငါးမွေးကန်တစ်ခုအတွင်း၌ဖြစ်၍ ရွံ့ဗွက်များဖြင့် မြင်မကောင်းရှုမကောင်း။

ဖြစ်ပွားသည့်အချိန်မှာလည်း ည(၉)နာရီ၊ မှောင်ကြီးမျက်မည်းအချိန်ဖြစ်၍လည်း ဒဏ်ရာကို ငါးကန်ထဲမှ ရွံ့ရေများဖြင့် ဖြစ်သလို ဆေးကြောခဲ့ရ၍လည်း ရွံ့ဗွက်များမသန့်စင်ခဲ့။

ဦးဘဉာဏ်၏ ကျွတ်ထွက်ပျောက်ဆုံးသွားသော နားရွက်ပြတ်တစ်ဖက်ကိုလည်း အခင်းဖြစ်သည့်နေရာ ရေကန်ထဲ၊ ရွံ့ဗွက်ထဲ၌ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးများဖြင့် မွေနှောက်စမ်းသပ်ရှာဖွေခဲ့ကြသေးသည်။ ဦးဘဉာဏ်၏ ဦးခေါင်းနှင့် တစ်ကိုယ်လုံးတွင် သွေးများဖြင့်ရွှံ့စိုလျက် မြင်၍မကောင်း။ သို့သော် ဦးဘဉာဏ်တစ်ယောက် လုံးဝ သတိမပျက်ခဲ့။ သူ့နားရွက်ကို ကိုယ်တိုင်ရှာဖွေခဲ့သေးသည်။ လုံးဝ မရနိုင်တော့မှ မြောင်းမြဆေးရုံသို့ အမြန်ဆုံးတင်ပို့ခဲ့ကြသည်။ ဆေးရုံအုပ်ကြီး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် ကာယကံရှင်၏ဆန္ဒအရ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးသို့ ညတွင်းချင်းဆက်လက် ပို့ဆောင်ပေးခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဆရာဝန်၏ ညွှန်ကြားချက်အရ သူ့နာပြုဆရာမနှင့်အဖွဲ့က ဦးဘဉာဏ်ကို ခုတင်တစ်လုံးပေါ်သို့ ရွှေ့ပြောင်းပေးပြီး ဒဏ်ရာကိုဆေးကြောသန့်စင်ပေးကြသည်။ ဂရုတစိုက် လျှင်မြန်ဖျတ်လတ်စွာ ပြုစုကုသပေးကြသည်မှာ အားရစရာပင်။

“ကဲ- အန်ကယ်- နည်းနည်းတော့ နာလိမ့်မယ်နော်၊ ခဏပဲ နာမှာပါ-”

“ဪ- ရပါတယ်ဆရာမရယ်၊ လုပ်ပါ ဘာမှ အားမနာပါနဲ့၊ ဒီလောက်တော့ ကျွန်တော်ခံနိုင်ပါတယ်ဗျာ”

ဆရာမက ဆေးရည်ဆွတ်ထားသော ဝှမ်းစကို ဆေးရုံသုံးညှပ်ဖြင့် ညှပ်ထားလျက် ဒဏ်ရာထဲသို့ ဖိကပ်မွှေနှောကဆေးကြောသန့်စင်ပေးသည်။ ဒဏ်ရာအခြေအနေမှာ နားအုံကျွတ်ထွက်သွားသည့် အသားနုနေရာဖြစ်နေ၍လည်း ဒဏ်ရာကိုဝှမ်းစဖြင့် တို့ထိလိုက်တိုင်း၊ သူ့နာပြုဆရာမ၏ လက်ချောင်းကလေးများ ရွေ့လျားလိုက်တိုင်း ဦးဘဉာဏ်တစ်ယောက် အံ့ကြိတ်၍ တင်းခံနေရသည်။ သို့သော် သူ၏နှုတ်ဖျားမှ ‘အောင်မလေး’ ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ‘စုပ်-စုပ်’ ဟူ၍လည်းကောင်း မည်သည့်ညည်းတွားအော်ဟစ်သံကိုမျှ မကြားရပါ။ အာဂသတ္တိပင်။ ဤအခြေအနေမျိုးမှာပင် ရုံးအုပ်ကြီး ဦးရွှေမောင်နှင့် ဧည့်သည်များအား ဧည့်ခံစကားပြောနေလိုက်သေးသည်။ အာဂသတ္တိခဲဦးဘဉာဏ်ပါတကား။

“ဒဏ်ရာထဲမှာ ရွံ့ဗွက်တွေ ရှိနေမှာပေါ့ဗျာ၊ ထွန်စက်ရော ကျွန်တော်ပါ ငါးကန်ထဲကို ထိုးကျသွားတာကိုးဗျ၊ ငါးကန်ထဲမှာလဲ ရေတွေက နည်းနေတော့ ရွံ့ဗွက်တွေချည်းပဲပေါ့ဗျာ”

ဦးဘဉာဏ်သည် သတ္တိကောင်းသည်၊ ဇွဲရှိသည်။ စိတ်ရင်းကောင်းပြီး မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများအပေါ် စေတနာကောင်းသည်။ ငွေကြေးပြည့်စုံသူပီပီ အခက်အခဲရှိသူတိုင်းအား ငွေရေးကြေးရေးမှအစ ရက်ရက်ရောရော ကျွေးမွေးပေးကမ်းလေ့ရှိသည်။ ရပ်ရေး၊ ရွာရေး၊ လူမှုရေးကိစ္စများတွင်လည်း လိုလေသေးမရှိ၊ နှမြော်တွန့်တိုခြင်းမရှိဘဲ စေတနာအပြည့်ဖြင့် ကူညီပံ့ပိုးပေးလေ့ရှိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းပေါများပြီး လူချစ်လူခင်ပေါများသည်။

ယခုလည်း ဆရာဝန်၊ ဆရာမများနှင့်ဆေးရုံဝန်ထမ်းများ အား

လုံးလိုလိုပင် ဦးဘဉာဏ်ကို လေးလေးစားစား ဂရုတစိုက်ဖြင့် လာ
ရောက်ကြည့်ရှုအားပေးကူညီကြသည်။ အပေါင်းအသင်း၊ မိတ်ဆွေ
များကလည်း လာရောက်သတင်းမေးကြည့်ရှု အားပေးနေကြသည်မှာ
အလွန်ပင် စည်ကားလျက်ရှိနေပေသည်။

ဤသည်မှာလည်း စိတ်ရင်းစေတနာ ကောင်းခြင်း၏ အကျိုး
တရားပင် မဟုတ်ပါလော။ ထို့ကြောင့် ကံသည်အလုပ်၊ ကောင်းတာ
လုပ်၊ အဟုတ်ကောင်းကျိုးပေးမည်တည်း။

* * *

“ဟိုက်- ဦးဘဉာဏ် အခြေအနေတော်တော်ကောင်းနေပြီပဲ၊
အခုလို လန်းလန်းဆန်းဆန်း တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ”

“ဪ- ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာဦးရွှေမောင်
ရယ်”

ဦးရွှေမောင်သည် ပြည်သူ့ဆေးရုံအပေါ်ထပ် လူနာဆောင်တစ်
ခုထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်ဆိုလျှင်ပဲ ခုတင်ပေါ်တွင်ထိုင်လျက် ပြုံးပြုံး
ရွှင်ရွှင်လေသံမာမာဖြင့် ဧည့်ခံစကားပြောနေသော ဦးဘဉာဏ်ကို
လှမ်းတွေ့လိုက်ရသည်။ ခုတင်ဘေးပတ်လည်တွင်လည်း အသက်လေး
ငါးဆယ်အရွယ် ဧည့်သည်အမျိုးသား(၄)ယောက်နှင့် အမျိုးသမီးတစ်
ယောက်တို့ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟာ- အတော်ပဲ ဆရာဦးရွှေမောင်- လာဗျာထိုင်၊ ဆရာနဲ့
မိတ်ဆက်ပေးဦးမယ်၊ ဟောဒါက သမဦးစီးမှူးဦးထွန်းရွှေ၊ ဒါကတော့
သူ့ဇနီးပေါ့ဗျာ၊ ဟောဒီဘက်က ဗိုလ်မှူးစိုးထိုက်၊ ဒီဘက်က ရဲမှူး
ထွန်းအေး၊ ဒါကတော့ ဦးထွန်းရှိန်တဲ့၊ သရီးစတား ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်
ပေါ့ဗျာ၊ အားလုံးဆွေမျိုးရင်းချာတွေလိုပါပဲ၊ ကဲ- သူ့ကိုလဲ မှတ်ထား
ကြဦး၊ ကုန်သွယ်ရေးဌာနက ရုံးအုပ်ကြီး ဦးရွှေမောင်တဲ့၊ စာရေးဆရာ

ရွှေမောင်မောင်ဆိုရင် အားလုံးသိကြလိမ့်မယ်ထင်ပါတယ်နော်-ဟဲဟဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် ဦးရွှေမောင်ပါခင်ဗျာ၊ တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ ဦးဘဉာဏ်ကတော့ ညီအစ်ကိုလိုနေကြတာပါ ခင်ဗျာ”

ဦးရွှေမောင်နှင့်ဧည့်သည်များ အပြန်အလှန်နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ဦးရွှေမောင်က ဦးဘဉာဏ်၏လက်မောင်းကို ကိုင်ဆုပ်ရင်း နှစ်သိမ့်စကားဆိုလိုက်သည်။

“ဦးဘဉာဏ်ကို အခုလိုလန်းလန်းဆန်းဆန်း တွေ့ရတော့ ဝမ်းသာမိတယ်ဗျာ၊ ဟိုတစ်နေ့ကလို အခြေအနေမျိုးကိုတော့ ကျွန်တော်ကြက်သီးထမိတာ အမှန်ပဲဗျာ၊ နည်းတဲ့ဒဏ်ရာကြီးမှ မဟုတ်တာပဲဗျာ၊ လန့်စရာပဲ၊ ဒါနဲ့နေပါဦး ခင်ဗျား အဲဒီနားက ကြားရောကြားရဲ့လားဗျာ”

“ဪ- ဆရာဦးရွှေမောင်က ပြောရောမယ်ဗျာ၊ ဒီလိုဒဏ်ရာကြီးနဲ့ ဝှမ်းတွေ၊ ပလာစတာတွေနဲ့ ပိတ်ဆို့ထားမှတော့ ကောင်းကောင်းမကြားနိုင်သေးဘူးပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်အတင်းကိုတော့ ပြောလို့မရဘူးနော်၊ ဟော့ဒီနားတစ်ဖက်ကျန်သေးတယ်ဗျာ၊ ဟဲဟဲ”

“ဟား ဟား ဟား”

ဦးဘဉာဏ်က အရွှန်းဖောက်လိုက်သဖြင့် အားလုံးပျော်စရာကလေးတစ်ခုဖြစ်သွားသည်။

“အဲဒီနားတစ်ဖက်လဲ မကြာခင်ပျောက်သွားမှာပါဗျာ၊ စိတ်မပူပါနဲ့၊ အခုခေတ်က ဆေးကောင်းဝါးကောင်းတွေ ရှိနေပြီပဲဗျာနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဗျာ၊ နောက်တစ်ပတ်လောက်ဆို ပျောက်ကင်းသွားလိမ့်မယ်ထင်ပါတယ်၊ နားအုံကျွတ်ထွက်သွားလို့ ချိုင့်ခွက်ဖြစ်

သွားတဲ့နေရာမှာ ဟောဒီက ကျွန်တော်ပေါင်တွင်းသားကို လှီးဖြတ်ပြီး ထည့်ပေးထားတယ်လေ။ ဆရာဝန်ကြီးတွေကလဲ တော်ကြပါပေတယ်ဗျာ။ ပြီးတော့လဲ နားရွက်အတု တပ်ပေးမယ်လို့လဲ ပြောထားသေးတယ်ဗျာ။ ပညာတွေကတော့ ချီးကျူးစရာတွေပါပဲဗျာ”

ဦးဘဉာဏ်က ပါရဂူဆရာဝန်ကြီးများကို ချီးကျူးစကားပြောရင်း နားရွက်ဒဏ်ရာတွင် အသားအစားထိုးဖြည့်ထည့်ရန် လှီးဖြတ်ထားသော သူ၏ပေါင်တွင်းသားဒဏ်ရာကို လှန်ပြသဖြင့် ဝိုင်းအုံကြည့်လိုက်ကြသည်။ လှီးဖြတ်ထားသောဒဏ်ရာမှာ ပျောက်လုနေပြီဖြစ်သည်။ ခေတ်မီဆေးဝါးများဖြစ်၍ မြန်ဆန်လွန်းလှပါသည်။

“ဒါနဲ့နေပါဦး ဦးဘဉာဏ် ခင်ဗျား နားဒဏ်ရာပျောက်ကင်းပြီးလို့ နားတုတပ်မပေးရင် စာကြည့်တဲ့အခါ မျက်မှန်ကိုင်းချိတ်ဖို့ နေရာမရှိဖြစ်နေဦးမယ်နော်၊ ဟဲဟဲဟဲ”

“ဟား ဟား ဟား”

ဗိုလ်မှူးစိုးထိုက်က နောက်ပြောင်အရွန်းဖောက်လိုက်သဖြင့် စကားဝိုင်းမှာ စည်စည်ကားကား ဖြစ်သွားရပြန်သည်။ ဦးဘဉာဏ်၏အခန်းမှာ အထူးခန်းဖြစ်သဖြင့် လူနာခုတင်နှစ်လုံးသာရှိသော သီးသန့်ခန်းဖြစ်နေ၍ အခြားစည်သည်မရှိ။ ထို့ကြောင့် ဦးဘဉာဏ်တို့အဖွဲ့ လွတ်လပ်စွာပြောဆိုနောက်ပြောင်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

“ဪ ဦးဘဉာဏ်ရယ် ကြံကြံဖန်ဖန်ဗျာ ဒဏ်ရာရစရာ နေရာရှားလို့ဗျာ။ ခင်ဗျား ခန္ဓာကိုယ်ကြီးတစ်ခုလုံးမှာ ဟောဒီပြားပြား ချပ်ချပ်ကပ်နေတဲ့ နားရွက်တစ်အုံလုံး ကျွတ်ထွက်သွားရတယ်လို့ဗျာ။ ကံတရားက တော်တော်ဆန်းကြယ်တာပဲဗျာနော်”

“အင်း- အမှန်တော့ အုံဩစရာတော့ မဟုတ်ဘူးဗျာ ဆရာဦးရွှေမောင်ရဲ့၊ ကျွန်တော်လုပ်ခဲ့တဲ့ ကံအကြောင်းလို့ပဲ ဆိုရမှာပေါ့ဗျာ။

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မကွယ်မဝှက်ပြောရရင် ဝဋ်လိုက်တယ်ပေါ့ဗျာ”

“ဗျာ- ဝဋ်လိုက်တယ်- ဟုတ်လား ဦးဘဉာဏ်”

“ဟုတ်တယ် ဆရာဦးရွှေမောင်၊ ကျွန်တော် ဝဋ်လိုက်တယ် ပေါ့ဗျာ၊ ဝဋ်ဆိုတာ အမှန်တကယ်ရှိတယ်ဆိုတာ ယုံပါဗျာ၊ အခုကြည့်လေ ဖြစ်တဲ့ညက ကျွန်တော့်အလုပ်သမားဆီက ထွန်စက်ကို ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး ပြန်လာခဲ့တယ်၊ မမျှော်လင့်ဘဲ ငါးကန်ထဲကို ထွန်စက်နဲ့အတူ ထိုးကျခဲ့တယ်၊ ဆရာဦးရွှေမောင်ပြောသလို ဟောဒီ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးမှာ ပေါင်တွေ၊ ခြေထောက်တွေ၊ လက်တွေ၊ ဝမ်း ဗိုက်တွေ၊ ရင်ဘတ်တွေမှာ ဘာဒဏ်ရာမှမရရှိခဲ့ဘဲ ဟောဒီနားရွက် အပါအဝင် နားအုံတစ်ခုလုံး ကျွတ်ထွက်သွားခဲ့ရတယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်သိလိုက်ပြီလေ၊ ဟိုတုန်းက ကျွန်တော်လုပ်ခဲ့မိတဲ့ မကောင်း တဲ့ကံရဲ့ အကျိုးဆက်ပဲပေါ့ဗျာ”

ဦးဘဉာဏ်က တည်ငြိမ်ပြတ်သားသောလေသံဖြင့် စကားကို တစ်လုံးချင်းအေးဆေးစွာ ပြောနေလိုက်သည်။ အားလုံးစိတ်ဝင်စားစွာ ဖြင့် ငြိမ်၍နားထောင်နေကြသည်။ အားလုံးစိတ်မကောင်းကြ။

“ဘယ်လိုမကောင်းတဲ့ ကံမျိုးလုပ်ခဲ့မိလို့လဲ ဦးဘဉာဏ်ရယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ပြောပြပါ့မယ် ဆရာဦးရွှေမောင် ပြီး တော့ ဆရာက စာရေးဆရာဆိုတော့ ဆရာအတွက် စာပေကုန်ကြမ်း တစ်ခုရနိုင်လိမ့်မယ်ထင်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒီလိုဆရာရေ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် ကျွန်တော် ငယ်ငယ်က တော်တော်ဆင်းရဲခဲ့တယ်ပေါ့ဗျာ၊ ရရာအလုပ်ကို လုပ်ခဲ့ရတယ်၊ ကျွပ်န်းအလုပ်တွေပေါ့ဗျာ၊ အိမ်ထောင် ကျလို့ ကလေးတစ်ယောက်ရတဲ့အထိပါပဲ၊ အဲ- ဒါပေမယ့် ကံကောင်း လာတယ်လို့ ဆိုရမလားဘဲ၊ တရုတ်သူဌေးတစ်ယောက်နဲ့ အဆက် အသွယ်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ဝက်ကုန်သည်၊ ဝက်ပွဲစား

လုပ်တဲ့ တရုတ်ပေါ့ဗျာ၊ အဲ - ဒီ-----”

“ဟယ်- ဦးလေး နေကောင်းတယ်နော်၊ ကျွန်မလဲ မနေ့က မှ သိရတာ၊ အခု ဘယ်လိုနေသေးလဲ ဦးလေး ဟင်-”

ယခင်က မြောင်းမြဆေးရုံတွင် တာဝန်ကုန်ခဲ့ဖူးသော ဆရာဝန် မတစ်ဦးနှင့် သူ့နာပြုဆရာမတစ်ဦးတို့ ရောက်ရှိလာကြသဖြင့် ဦးဘ ဉာဏ်၏ ပြောလက်စ စကားပြတ်သွားခဲ့ရသည်။ ဆရာဝန်မက ဦးဘဉာဏ်၏ ဒဏ်ရာအခြေအနေကို ကိုင်ကြည့်သည်။ ဆေးမှတ်တမ်း များကိုဖတ်ရှု၍ အားပေးစကားပြောကြားကာ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ထွက် သွားသည်။

“ကဲ- ဦးဘဉာဏ် ဆက်ပြောပါဦးဗျာ၊ အဲဒီတရုတ်သူဌေး နဲ့တွေ့ပြီးတော့ ဘာတွေများဆက်ဖြစ်သေးလဲဗျာ”

“ဪ- ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပြရမှာပေါ့ ဆရာဦးရွှေမောင်ရယ်၊ ကျွန်တော့်အဖြစ်ကို သင်ခန်းစာယူလို့ ရတာပေါ့ဗျာ၊ ကဲ-ဆက်ပြော ပြမယ်၊ အဲဒီ တရုတ်သူဌေးက ဝက်ကုန်သည်ဆိုတော့ဗျာ တစ်မြို့လုံး မှာရှိတဲ့ ဝက်တွေကို အကုန်လိုက်ဝယ်တယ်၊ ကျေးလက်တောရွာတွေ မကျန်ပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့က သူ့အလုပ်သမားတွေပေါ့။ ဝယ်ထား ပြီးတဲ့ ဝက်တွေကို ဖမ်းပေးရတယ်၊ ကြီးနဲ့တုပ်နှောင်ပြီး ကားပေါ် တင်ပေးရတယ်၊ သူ့ဝက်ရိုဒေါင်ကြီးထဲကို ပို့ပေးရတယ်၊ အဲ-တစ်ခါ တစ်ရံ သတ်ပေးရတဲ့အထိ လုပ်ဆောင်ပေးခဲ့ရတာပေါ့ဗျာ”

ဦးဘဉာဏ်က စကားကိုခေတ္တနားပြီး ဧည့်သည်များ၏မျက် နှာကို အကဲခတ်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ စကားကိုဆက်ပြော သည်။

“အဲဒီတော့- ဝက်ကိုဖမ်းပြီး ကြီးနဲ့တုပ်ရတယ်ဆိုတော့ ကျွမ်းကျင်မှုနည်းပညာ လိုသေးတာကိုဗျ- နော်၊ ကျွန်တော်တို့ ဝက်

ကိုနိုင်တဲ့ နည်းစနစ်ကတော့ဗျာ- နားရွက်ကိုအရင်းကကိုင်ပြီး ဆွဲလိမ်ရတဲ့နည်းပါပဲ။ ဝက်တစ်ကောင်ကိုဖမ်းပြီး ပစ်လွှဲမယ်။ ကိုင်ပေါက်မယ်။ ကြိုးနဲ့တုပ်နှောင်မယ်ဆိုရင် ဝက်နားရွက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိမ်လိုက်ပြီးမှ ခြေတစ်ချောင်းကို မြိုမြိုကိုင်ကာ ပစ်လွှဲချလိုက်ရတယ်။ ပြီးမှ ကြိုးနဲ့တုပ်ချည်ရတယ်။ ဟော- ဒီမှာကြည့်လေဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဟောဒီနားရွက်ဆိုတာကလဲ အသားနုပြီး အကြောဆုံးနေရာဖြစ်နေတော့ ဘယ်သူခံနိုင်မှာလဲဗျာ။ ဟဲ-ဟဲ-ဟဲ ကိုယ့်နားရွက် ကိုယ်လိမ်ကြည့်ပေါ့- ဘယ်လောက်နာလိုက်သလဲလို့၊ ဟဲ-ဟဲ-ဟဲ”

ဦးဘဉာဏ်က ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် သူ၏ကျွန်နေသော နားရွက်တစ်ဖက်ကို လိမ်ပြလိုက်သဖြင့် အားလုံးရယ်လိုက်ကြသည်။ မိမိတို့၏ နားရွက်ကိုလည်း ပြန်လည်ကိုင်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“အား- ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ၊ ဒါ ဝက်ဖမ်းနည်းနိဿရည်းတစ်ခုပဲပေါ့ဗျာနော် ဟဲဟဲ”

သရီးစတားဟိုတယ်ပိုင်ရှင် ဦးထွန်းရှိန်က သူ့နားရွက်ကို သူလိမ်ကြည့်ရင်း ရယ်ရယ်မောမောပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ အဲဒီနောက်တော့ နှစ်တွေလဲကြာလာပြီဆိုတော့ ကျွန်တော်လဲ လုပ်ငန်းအတွေ့အကြုံလဲရ၊ ငွေကြေးကလဲ အတော်အတန် စုမိလာတော့ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းတစ်ခုအဖြစ် ဝက်တွေလိုက်ဝယ်တယ်၊ ရောင်းတယ်၊ ဝယ်တယ်ပေါ့ဗျာ၊ တိုတိုပြောရရင်ဗျာ အဲဒီ ဝက်နားရွက်တွေကို ဆွဲလိုက်၊ လိမ်လိုက်နဲ့ပဲ ကြီးပွားလာခဲ့တယ်ဆိုရမှာပေါ့ဗျာ၊ ငွေကြေးပိုလျှံလာတော့ လုပ်ငန်းတွေမြင်လာတာပေါ့ဗျာ၊ လယ်ယာမြေတွေ လိုက်ဝယ်တယ်၊ လယ်တွေ၊ ယာတွေကို လူငှားနဲ့လုပ်တယ်၊ ဧက တစ်ရာကျော်လောက်ကို ငါးမွေးကန်တွေ တူးပြီး ငါးမျိုးစုံမွေးတယ်၊ ပြီးတော့ ရေချိုပုစွန်တွေ များများမွေးလိုက်

တယ်၊ အောင်မြင်မှုတွေ ရသည်ထက်ရလာခဲ့တယ်၊ အဲဒီနောက် နိုင်ငံတော်အစိုးရရဲ့ ပံ့ပိုးကူညီမှုကြောင့် နိုင်ငံခြားမှာ ငါးပုစွန်နှင့်ပတ် သက်ပြီး မွေးမြူရေးပညာတွေကို သွားရောက်လေ့လာဆည်းပူးခဲ့ရ တယ်၊ အခုတော့ ခင်ဗျားတို့အားလုံးသိကြတဲ့ အတိုင်းပါပဲ ကျွန်တော့် စီးပွားရေးအခြေအနေ တိုးတက်အောင်မြင်မှုရနေပြီလို့ ဆိုရမှာပေါ့ဗျာ နော်”

ဦးဘဉာဏ်က စကားကိုရှည်လျားစွာ ပြောချပြီး မောသွား သဖြင့် ရေသန့်ဘူးထဲမှ ရေတစ်ခွက်ငဲ့သောက်လိုက်သည်။

“အင်း- ဒါကလဲ ဦးဘဉာဏ်ရဲ့ ကြိုးစားမှုနဲ့ ဇွဲရှိမှုရဲ့ရလဒ် ပဲပေါ့ဗျာ၊ ဘာမဆို ဇွဲရှိရှိနဲ့ကြိုးစားရင် အောင်မြင်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ ပညာပေးပေါ့ဗျာ”

သမဦးစီးမှူး ဦးထွန်းရွှေက ဦးဘဉာဏ်၏ ကြိုးစားမှုကြောင့် ကြီးပွားတိုးတက်ချမ်းသာလာမှုကို ချီးကျူးပြောဆိုလိုက်သည်။ အားလုံး က ဦးဘဉာဏ်၏လုပ်ရပ်ကို သဘောကျကြသည်။ တအိမ်းအိမ်းဖြင့် ခေါင်းညိတ်နေကြသည်။

“အိုး- ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ပြောချင်တဲ့ အဓိကက ဒါမဟုတ် ဘူးနော်၊ ကျွန်တော် စီးပွားတိုးတက်အောင်မြင်လာတာကို ဆိုလိုချင် တာမဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ အခုကျွန်တော့်ရဲ့ နားရွက်ပြတ်ထွက်သွားတယ်၊ ကျွန်တော် မကောင်းတာလုပ်ခဲ့လို့ သူတပါးရဲ့နားရွက်၊ အဲ- စောစော ကပြောခဲ့သလို ဝက်တွေထောင်ပေါင်းများစွာရဲ့ နားရွက်တွေကို မညှာ မတာ အားရပါးရညွှဲလိမ်ခဲ့တယ်၊ ဝက်တွေစုများလဲ မခံမရပ်နိုင် နာကျင် လွန်းလို့ ‘တကျွီကျွီ’အော်ခဲ့ကြရတယ်။ အဲဒီမကောင်းတဲ့ ကံ- အခု ကျွန်တော်ခံရတာပဲ၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ဝဋ်လိုက်တာပေါ့ဗျာ၊ ဝက် တွေခံရသလို ခံရတာပါပဲ၊ ထွန်စက်မောင်းတဲ့ အလုပ်သမားရှိပါလျက်

နဲ့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်မောင်းတယ်။ ထွန်စက်နဲ့အတူ ငါးကန်ထဲ၊ ရွံ
ညွှန်ဗွက်တောထဲကို ဝက်တွေကိုပစ်ချသလို ပစ်ချခံရလိုက်ရတယ်။
ဟောဒီနားရွက် ပြတ်ထွက်ခဲ့ရတယ်။ ကျွတ်ထွက်ခဲ့ရတယ်။ ဒါဟာ
ဗုဒ္ဓရှင်တော်ဘုရား ဟောကြားခဲ့တဲ့ ကံ-ကံ၏အကျိုး၊ တူသောအကျိုး
ကို ပေးလိုက်တာပါပဲဗျာ။ ကံဆိုတာ အလုပ်ပဲမဟုတ်လား။ ကိုယ်လုပ်
မိခဲ့တဲ့ ကံ ကိုယ်ခံရတာပဲ မဟုတ်လားဗျာ”

ဦးဘဉာဏ်က သူပြောချင်သည်များကို သူ့ဘဝအတွေ့အကြုံ
နှင့်နှိုင်းယှဉ်ပြီး အားပါးတရပြောချလိုက်သည်။ အားလုံးခေါင်းတညိတ်
ညိတ်ဖြင့် ငြိမ်၍နားထောင်နေကြသည်။ တရားလည်း ရသွားကြသည်။

“ကလင် - ကလင် - ကလင် - ကလင် - ကလင် -
ကလင်”

ညနေ(၆)နာရီထိုးပြီဖြစ်၍ ဆေးရုံလူနာကြည့်ခန်း ကုန်ဆုံးခဲ့ပြီ
ဖြစ်သည်။ ဆေးရုံလုံခြုံရေး ဝန်ထမ်းများက ဆေးရုံပေါ်မှစဉ်သည်
များကို ခေါင်းလောင်းထိုးပြီး နှင်ထုတ်နေပြီဖြစ်သည်။ ဦးရွှေမောင်
အပါအဝင် စဉ်သည်များအားလုံးလည်း စည်းကမ်းကိုသိနားလည်ကြ
သူများဖြစ်၍ ပြန်ရန်အသင့်ပြင်ကြသည်။ ဦးဘဉာဏ်ကို အားလုံးနှုတ်
ဆက်ကြသည်။

“ကံ- ဦးဘဉာဏ် လူနာကြည့်ခန်းလဲကုန်ပြီ၊ ကျွန်တော်တို့
ပြန်လိုက်ဦးမယ်ဗျာနော်”

“နောက်မှတစ်ခေါက် လာခဲ့ပါဦးမယ်ဗျာ-”

“ဦးဘဉာဏ် ဆေးရုံမြန်မြန်ဆင်းနိုင်ပါစေဗျာ နော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့ အားလုံးကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ။ အထူး
သဖြင့် ဆရာဦးရွှေမောင်၊ အခု ကျွန်တော်ပြောခဲ့တဲ့ ကံ-ကံ၏ အကျိုး
တရားကိုတော့ ဆရာရဲ့ အတတ်ပညာနဲ့ပေါင်းစပ်ပြီး ပညာပေးဝတ္ထု

တစ်ပုဒ်လောက် ဖြန့်ပေးပါဆရာရယ်နော်၊ အများအတွက် သင်ခန်းစာရရှိင်ဖို့အတွက် ရေးဖြစ်အောင်ရေးပေးပါနော် ဆရာဦးရွှေမောင်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးဘဉာဏ်၊ ကျွန်တော်ကတိပြုပါတယ်ဗျာ၊ ရေးပေးပါ့မယ်။ ပါလာရင် ဦးဘဉာဏ်ကို စာအုပ်လာဖို့ပေးမယ်နော်”

“ကလင် - ကလင် - ကလင် - ကလင် - ကလင်”

ဦးဘဉာဏ်ကို ကတိပြုနှုတ်ဆက်ကာ ကျောခိုင်းထွက်ခဲ့သော်လည်း ဆေးရုံပေါ်မှ ဧည့်နှင့်ခေါင်းလောင်းသံတို့၏ကြားမှ ဦးဘဉာဏ်မှာကြားလိုက်သော ကံ-ကံ၏အကျိုးကြောင်းတရားများမှာ ကျွန်တော့်အသည်းနှလုံးတွင် ခွဲငြိလျက် ပါရှိလာပါတော့သည်။ (ကိုယ်လုပ်သည့်ကံ ကိုယ်ခံရမည်၊ ကံသည်အလုပ်၊ ကောင်းတာလုပ် အဟုတ်ကောင်းကျိုးပေးလိမ့်မည်။)

စည်းကမ်းလိုက်နာ
ဘေးကင်းကွာ

အခြားအရာများကို မှီခိုခြင်းမရှိဘဲ အန္တရာယ်ကင်းရှင်းစွာ ဖမ်းဆီးနိုင်ရန် အရေးကြီးပါသည်။

စည်းကမ်းလိုက်နာဘေးကင်းကွ

“ဪ---ဆရာမဆုမွန် ရောက်လာပြီ။ ထိုင်ပါဦး ဆရာမ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမကြီးရှင်”

၆ တန်း (A) အတန်းပိုင်ဆရာမ ဒေါ်ဆုမွန်ကျော်မှာ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး၏ ဆင့်ခေါ်မှုကြောင့် ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး၏ ရုံးခန်းထဲသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဆရာမဆုမွန်ကျော် ဆရာမကြီး၏ရုံးခန်းထဲ၌ ထိုင်နေစဉ်ခဏအတွင်းမှာပင် ၆ တန်း B၊ ၇ တန်း A နှင့် ၈ တန်း A အတန်းပိုင်ဆရာမများရောက်ရှိလာကြသည်။ ဆရာမကြီးအခန်းရှိ ဆက်တီထိုင်ခုံများတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။ ဆရာမကြီးခေါ်ထားသူများအားလုံး စုံညီစွာရောက်ရှိကြပြီဖြစ်၍ ဆရာမကြီးက စကားစလိုက်၏။

“ကဲ---ဆရာမတို့(၄)ယောက်ကိုခေါ်လိုက်ရတာက ဒီလိုပါ။ ဆရာမ ဒေါ်ဆုမွန်ကျော် အတန်း(၆ တန်း A)က မောင်ကျော်ဆင့်အောင် မနက်က ကျောင်းအလားမှာ ကားတိုက်ခံရလို့ ဆေးရုံကြီး

အရေးပေါ်ဌာနမှာရောက်နေတယ်လို့ သိရတယ်။ အဲဒါဆရာမကြီးရဲ့ ကိုယ်စား ဒီကဆရာမတို့လေးယောက် ဆေးရုံကိုသွားကြည့်ပေးပါ။ လိုအပ်တာရှိရင် လိုအပ်သလို ကူညီပေးခဲ့ကြ။ ကုန်ကျမယ့်စရိတ်ကို ဆရာမကြီးပေးလိုက်မယ်။ တက္ကစီအသွားအပြန် စရိတ်ကိုပါ ဆရာမကြီးပေးလိုက်မယ်။ သက်ဆိုင်ရာ ဆရာဝန်နဲ့ရော၊ မိဘတွေနဲ့ပါ တွေ့ဆုံမေးမြန်းဆွေးနွေးခဲ့ကြတယ်။ ဆရာမကြီးက မြို့နယ်ပညာရေးမှူးရုံးကို အသည်းအဝေးသွားရဦးမှာမို့ မလိုက်နိုင်တော့ဘူး။ ဆရာမ ဖြစ်တယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖြစ်ပါတယ် ဆရာမကြီးရှင့်။ စိတ်ချပါရှင့်”

ဆရာမလေးယောက် တက္ကစီတစ်စီးငှားပြီး ဆေးရုံကြီးအရေးပေါ်ဌာနသို့ ရောက်သွားခဲ့ကြသည်။ ၆ တန်းကျောင်းသား မောင်ကျော်ဆင့်အောင်ကို ရှာ၍တွေ့သွားကြသည်။ မောင်ကျော်ဆင့်အောင်၏ ခြေသလုံး၊ တံတောင်ဆစ်၊ မျက်နှာတို့၌ ပွန်းပဲ့ဒဏ်ရာများရရှိထားသဖြင့် ဆေးထည့်ကာ ပလာစတိတ်ကပ်၊ ပတ်တီးစည်းဖြင့် မြင်မကောင်းဖြစ်နေသည်။ တော်ပါသေး၏၊ မသေကောင်းမပျောက်ကောင်း။ သို့သော် အရှိန်နှင့်လဲကျလွင့်စင်သွားမှုကြောင့် အရိုးအဆစ်များပါနာကျင်နေပုံရသည်။ မောင်ကျော်ဆင့်အောင်၏ အမူအရာ မျက်နှာမှာ နာကျင်လွန်း၍ ကြိတ်မှိတ်ခံစားနေရသည့်ပုံမြင်ရသည်။ ခုတင်ပေါ်တွင် မျက်စိမှိတ်၍မှိန်းနေသည်။

“သားလေး မောင်ကျော်၊ သားလေး ဆရာမတွေလာကြည့်ကြတယ်လေ။ သားလေးမျက်စိဖွင့်ကြည့်ပါဦး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာမရယ်”

မောင်ကျော်ဆင့်အောင်၏ အမေက ဆေးရုံလူနာစောင့်လုပ်ပေးနေသည်။ မောင်ကျော်ဆင့်အောင်က ဆရာမများကို မြင်တွေ့လိုက်

ရ၍ ထထိုင်လိုက်သည်။

“ဪ၊ နေ...နေပါ မောင်ကျော်ဆင့်အောင်ရယ်၊ သက်သက် သာသာလှဲနေပါကွယ်၊ ဒါနဲ့ ဘယ်လိုက ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ တပည့် ရယ်။ မသေကောင်း မပျောက်ကောင်းကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော့်အများပါ ဆရာမ၊ ကျောင်းမှာ ဆရာမ အမြဲသင်ပြပေးတဲ့ ယာဉ်စည်းကမ်း၊ လမ်းစည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ လိုက်နာရမယ့်အချက်တွေကို သတိမထား မလိုက်နာ ခဲ့လို့ဖြစ်ရတာပါဆရာမ။ ခုံးကျော်တံတားရှိပါလျက်နဲ့ ခုံးကျော်တံတား အောက်ကနေ ကားလမ်းမကို ဖြတ်ပြေးလိုက်မိတယ်၊ ခုံးကျော်တံတား ကို တက်နေရင်အချိန်ပိုကြာမယ်။ ကျောင်းမိမှာမဟုတ်ဘူးလို့တွေးပြီး ခုံးတံတားအောက်ကပဲ ဖြတ်ကျော်လိုက်မိတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ မမျှော် လင့်ဘဲ ကိုယ်ပိုင်ကားဖြူလေးတစ်စီးက ကျွန်တော့်ကို ဝင်တိုက်မိ တယ်ဆရာမ။ တော်သေးတယ် ဆရာမရယ်၊ ကားကလည်း ဘရိတ် ကောင်းလို့ ‘ကျွီ’ခနဲ ရပ်လိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် အရှိန်နဲ့ပဲ ကျွန်တော့် ကို ဝင်တိုက်မိသွားတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ရှေ့ကိုနှစ်ပေလောက် လွင့်သွားတယ်။ ဟောဒီ ဒူး၊ ခြေသလုံး၊ တံတောင်ဆစ်၊ မျက်နှာ၊ ပါးတွေမှာဒဏ်ရာတွေရလိုက်တယ်။ အခုဖြစ်တာက ကားသမားအဖြစ် မဟုတ်ပါဘူး။ ဆရာမ။ ကျွန်တော့်ရဲ့အဖြစ်ပါ ဆရာမရယ်။ ဆရာမ သင်ပြ ဆုံးမထားတာတွေကို ဂရုမစိုက်လို့ အခုလိုခံလိုက်ရတာပါ ဆရာမ။ ကျွန်တော့်အဖြစ်ပါ၊ အီးအီး”

“ကဲ--- မောင်ကျော်ဆင့်အောင် ငိုမနေနဲ့၊ အခုဖြစ်တာ သိပ်မပြင်းထန်လို့ တော်သေးတာပေါ့၊ ဒီဒဏ်ရာတွေလည်း တစ်ပတ် အတွင်း ပျောက်ကင်းသွားမှာပါ၊ အဲဒီတော့ အခုဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေကို သင်ခန်းစာအဖြစ် မှတ်ယူပြီး နောင်ဆင်ခြင်ပေါ့ကွယ်။ ဒီအများမျိုး

သားရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေလည်း မမှားရအောင်၊ မဖြစ်ရအောင် သင်ခန်းစာအဖြစ်ပြောပြပေးရော သား။ ဘာမှအားမငယ်နဲ့သား လမ်းလျှောက်လို့ရတယ်မဟုတ်လား၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်။ ကဲ ရော သားစားချင်တာ စားဖို့ လိုအပ်တဲ့နေရာမှာသုံးဖို့ ဟောဒီပိုက်ဆံတွေကို ပေးခဲ့မယ်။ နေကောင်းကောင်နေ၊ ကျောင်းစာတွေအတွက် သားသူငယ်ချင်းမောင်တင့်ကို ကူးရေးခိုင်းထားမယ်နော်သား။ ကဲ---ဒေါဒေါ၊ ကျွန်မတို့ ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်။ လိုအပ်တာရှိရင် ကျောင်းကိုအကြောင်းကြားလိုက်ပါ။ ဟောဒီပိုက်ဆံတွေကို ယူထားလိုက်ပါ ဒေါဒေါနော်”

“ဟုတ်ကဲ့...ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာမရယ်။ ဟောဒီသား မောင်ကျော်ဆင့်အောင်က အမေအကြော်ခိုင်းမှာ ကူလုပ်ပေးပြီး ကျောင်းမမီတော့ဘူးဆိုပြီး အပြေထွက်သွားတာ လမ်းထဲကဆိုက်ကားနင်းတဲ့ ကျောက်ခဲကပြောလို့ သိရတာ။ တော်သေးတာပေါ့ ဆရာမရယ်။ ဒီလောက်ပဲ ဖြစ်လိုက်လို့။ ဟုတ်ကဲ့ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာမတို့ရယ်”

ဆရာမလေးယောက် ကျောင်းပြန်ရောက်ပြီး ဆရာမကြီးကို အကျိုးအကြောင်းပြန်လည်တင်ပြကြသည်။

ရန်ကုန်တိုင်း ယာဉ်စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးကြီးကြပ်မှု ကော်မတီမှ ထုတ်ဝေပြန့်ချိပေးထားသော စည်းကမ်းလိုက်နာ ဘေးကင်းကွာယာဉ်စည်းကမ်း၊ လမ်းစည်းကမ်း ပညာပေးသရုပ်ပြစာအုပ်ပါ အချက်အလက်များကို အပတ်စဉ် အချိန်ဇယားရေးဆွဲ၍ လက်တွေ့ပို့ချပညာပေးဟောပြောပြီး အမေးအဖြေ လက်တွေ့လုပ်ငန်းများကိုပါ သရုပ်ပြလေ့ကျင့်ပညာပေးလျက်ရှိနေခဲ့ကြသည်။

“ကဲ...တပည့်တို့၊ ဒီနေ့ အခုသင်ကြားရမယ့် ဘာသာရပ်က

တော့ စည်းကမ်းလိုက်နာ ဘေးကင်းကွာ ယာဉ်စည်းကမ်း၊ လမ်းစည်းကမ်း ပညာပေးဘာသာရပ်ဖြစ်တယ်။ ယခင်အပတ်တွေကလည်း သင်ကြားပေးခဲ့ပြီးဖြစ်တယ်။ ဒီလောက် သင်ကြားဟောပြောနေတဲ့ ကြားက စည်းကမ်းမလိုက်နာလို့ ယာဉ်တိုက်မှုဖြစ်ကြသေးတယ်။ ဒါဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သင်ခန်းစာကို စိတ်မဝင်စားလို့၊ ဂရုမစိုက်လို့ ဟုတ်တယ်နော်...။ ကဲ နောက်ကို အခုလို ဂရုမစိုက်ဘဲ လျှောက်လုပ်နေမယ်ဆိုရင် အသက်ပါဆုံးရှုံးသွားလိမ့်မယ်။ အားလုံးနားလည်ကြသလား”

“နားလည်ပါတယ် ဆရာမ”

“အေး...အဲဒီတော့ ဟိုတလောက် ယာဉ်တိုက်မှုဖြစ်ခဲ့တဲ့ မောင်ကျော်ဆင့်အောင် မတ်တပ်ရပ်ပါ”

မောင်ကျော်ဆင့်အောင် မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ၊ သားက ဘာဖြစ်လို့ ယာဉ်တိုက်မှုဖြစ်ခဲ့သလဲ ပြောပြပေးပါ”

“ယာဉ်စည်းကမ်း လမ်းစည်းကမ်း မလိုက်နာခဲ့မိလို့ပါ ဆရာမ”

“အေး --- ထိုင်ပါ”

“မအေးအေးခိုင် ထပါ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လလောက်က သမီး ယာဉ်တိုက်မှုဖြစ်ခဲ့တယ် ဟုတ်တယ်နော်၊ အခု ခြေထောက်ကောင်း သွားပြီလား”

“ကောင်းသွားပါပြီ ဆရာမ။ အရိုး ပြန်ဆက်သွားပါပြီ။ လမ်း လျှောက်နိုင်ပါပြီ”

“အေး ---၊ အဲဒါဘာကြောင့်လဲ၊ လမ်းစည်းကမ်း လိုက်နာ လို့လား၊ မလိုက်နာလို့လား”

“မလိုက်နာခဲ့မိလို့ပါ ဆရာမ”

“ကောင်းပြီ၊ အဲဒီတော့ ယာဉ်စည်းကမ်း၊ လမ်းစည်းကမ်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ စည်းကမ်းလိုက်မှာ ဘေးကင်းကွာ သင်ခန်းစာကို ဂရု နိုက်မှတ်သားကြရမယ်။ အားလုံးလိုက်ဆိုကြစမ်း။ စည်းကမ်းလိုက်မှာ ဘေးကင်းကွာ၊ ပြန်ဆိုပြကြစမ်းပါ”

“စည်းကမ်းလိုက်မှာ ဘေးကင်းကွာ”

၆ တန်း A ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများ၏ အသံများမှာ တစ်ကျောင်းလုံးဟိန်းထွက်သွားသည်။

“ကောင်းပြီ၊ ပထမဆုံး လမ်းဆုံလမ်းမမှာ အချက်ပြတဲ့မီးကို ဘာလို့ခေါ်သလဲ”

“အချက်ပြမီးဖွင့်ပါ ဆရာမ”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီအချက်ပြမီးက မိုးရွာရွာ၊ နေပူပူ ယာဉ် အန္တရာယ်ကင်းဖို့ အချက်ပြပေးနေတယ်။ အဲဒီတော့ သားတို့၊ သမီးတို့ က လမ်းဖြတ်ကူးတော့မယ်ဆိုရင် ဘာကို အရင်ကြည့်ရမှာလဲ”

“အချက်ပြမီးပါ ဆရာမ”

“အေး ---ဟုတ်တယ်၊ အချက်ပြမီးကို အရင်ကြည့်ပါ။ လူသွားဖို့ လူပုံကလေးပါတဲ့ မီးစိမ်းလေးပြမှသာ လမ်းဖြတ်ကူးရမယ်။ မီးနီပြထားရင် မကူးရဘူး။ လူပုံပါတဲ့ မီးနီ၊ မီးစိမ်းကိုပဲ ကြည့်ပြီးကူး ရမယ်နော်။ ဖြတ်ကူးတဲ့အခါ လူကူးမျဉ်းကျားက ကူးရမယ်။ အဲဒီနေရာမှာ သတိထားရမှာက ကားတွေအတွက် အပေါ်ကမီးလုံးနီနေရင် ကားရပ်နေမယ်။ ဝါနေရင် အသင့်ပြင်၊ စိမ်းရင်မောင်းထွက်ရမယ်။ လူတွေကတော့ လမ်းဖြတ်ကူးတဲ့အခါ လူပုံလေးတွေ ဖော်ပြထားတဲ့ မီးနီ၊ မီးစိမ်းကိုကြည့်ပြီး စိမ်းရင်ကူး၊ နီနေရင် မကူးနဲ့။ အားလုံးနား လည်ကြပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ --- ဆရာမ”

“အဲဒီတော့ ကားရှင်းတဲ့နေရာမျဉ်းကျားက ကူးရမယ်။ ခုံးကျော်တံတားရှိရင် ခုံးကျော်တံတားပေါ်က ကူးရမယ်။ နောက်တစ်ချက်က ကားလမ်းမတစ်ဖက်က သူငယ်ချင်းတွေက လက်ယပ်ခေါ်နေလို့ ကားလမ်းမကို အပြေးအလွှားကူးမသွားရဘူး။ လူကူးမျဉ်းကျားကပဲ စနစ်တကျကူးရမယ်နော်။ လမ်းသွားတဲ့အခါမှာ လူသွားလမ်းပလက်ဖောင်းပေါ်က လျှောက်ကြရမယ်။ ကားလမ်းပေါ် ဆင်းမလျှောက်ရဘူး။ ပြီးတော့လည်း ကားနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်လျှောက်ရမယ်။ သဘောပေါက်ကြရဲ့လား”

“ပေါက်ပါတယ် --- ဆရာမ”

“ပြီးတော့.. အခုလို မိုးတွင်းမိုးရွာနေတဲ့အချိန် လမ်းဖြတ်ကူးတဲ့အခါမှာ ထီးကိုရှေ့သို့စိုက်မဆောင်းရဘူး။ ရှေ့ကို မမြင်ရတဲ့အတွက် ယာဉ်တိုက်မှုဖြစ်နိုင်တယ်။ ပြီးတော့လည်း မိမိအသုံးပြုတဲ့ မိုးကာ(သို့) ထီးဟာ ယာဉ်မောင်းသူမြင်နိုင်တဲ့ အရောင်၊ တောက်ပတဲ့အရောင် ဖြစ်ဖို့လိုတယ်။ နားလည်ကြရဲ့လားကွယ်”

“နားလည်ပါတယ် ဆရာမ”

“ကောင်းပြီ၊ ဆရာမမေးမယ်။ လမ်းဖြတ်ကူးတဲ့အခါ ဘာကို အရင်ကြည့်ရမှာလဲ”

“မီးပွိုင့်ပါ ဆရာမ”

“လမ်းဖြတ်ကူးတဲ့အခါ ဘယ်နေရာကကူးရမှာလဲ”

“လူကူးမျဉ်းကျားက ကူးရမှာပါ ဆရာမ”

“ကောင်းပြီ ကူးတော့မယ်ဆိုရင် လမ်းမကူးမီ အချက်(၃)ချက် ရှိတယ်။ ဘာလဲ”

“ရပ် ကြည့် သွားပါ ဆရာမ”

“အေး ဟုတ်တယ် လမ်းမဖြတ်မီ ရပ်မယ်။ ဘယ်ကြည့်၊

ညာကြည့်လုပ်ပြီး ကားရှင်းနေမှ မျဉ်းကျားကနေ လမ်းဖြတ်ကူးရမယ်။
 ကဲ အားလုံးနားထောင် ဆရာမပြောပြတဲ့အတိုင်း အမြဲသတိထားကြပါ။
 ကစားတဲ့အခါမှာလည်း ကားလမ်းနဲ့ဝေးတဲ့နေရာမှာ၊ ကစားကွင်းမှာ
 ကစားကြပါ။ ကားလမ်းဘေး ကားလမ်းမပေါ်မှာ မကစားရဘူး။
 ကျောင်းကားနဲ့သွားတဲ့အခါမှာလည်း ကားပေါ်မှာမဆော့ရဘူး။
 အပေါက်ဝမှာ မစီးနဲ့၊ တွယ်မစီးနဲ့ပေါ့ကွယ်။ မီးပွိုင့်တွေမှာ အတက်
 အဆင်း မလုပ်ရဘူးနော်။ ကားပေါ်ကဆင်းလာပြီး သူငယ်ချင်းနဲ့တွေ့
 လို့ ကားလမ်းမပေါ်မှာ စကားရပ်မပြောနေနဲ့။ အဘိုးအဘွား၊ ကလေး
 သူငယ်၊ မသန်စွမ်းသူတွေတွေ့ရင် ကူညီဖေးမပေးပါ။ နားလည်ကြပြီ
 လား၊ လိုက်နာနိုင်ကြမလား။”

“နားလည်ပါပြီ ဆရာမ။ လိုက်နာနိုင်ပါတယ် ဆရာမ”

“ကောင်းပြီ ...၊ နောက်ထပ်အရေးကြီးတဲ့ အချက်တစ်ခုက
 လမ်းမှာအရေးပေါ်ဖြစ်နေပြီ၊ တွေ့ပြီဆိုရင် နီးစပ်ရာတယ်လီဖုန်းကနေ
 ဖုန်းနံပါတ်(၁၉၉)ရဲတပ်ဖွဲ့ အကူအညီ၊ တယ်လီဖုန်းနံပါတ်(၁၉၂)
 လူနာတင်ယာဉ်ဆေးတပ်ဖွဲ့တို့ကို အကြောင်းကြားတတ်ကြရမယ်။ ဖုန်း
 နံပါတ်တွေမှတ်မိကြသလား၊ ပြန်ပြောကြပါဦးကွယ်”

“၁၉၉ နဲ့ ၁၉၂ ပါဆရာမ”

“အေး ---ကောင်းပြီ သားတို့ သမီးတို့ ဒီနေ့၊ ဒီရက်ကစပြီး
 လမ်းစည်းကမ်းတွေလိုက်နာနိုင်ကြပြီး ယာဉ်အန္တရာယ်မှ ကင်းဝေးနိုင်
 ကြပါစေ၊ ကျန်းကျန်းမာမာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ ပညာကို ဆုံးခန်းတိုင်
 အောင်သင်ကြားတတ်မြောက်နိုင်ကြပါစေ၊ အရာရာမှာ စည်းကမ်းကို
 လိုက်နာကြရမယ်၊ စည်းကမ်းလိုက်နာရင် ဘာဖြစ်မလဲကွယ် ပြောကြည့်
 ပါဦး”

“စည်းကမ်းလိုက်နာ ဘေးကင်းကွာပါ ဆရာမ”

“နောက်နောင် သားတို့ သမီးတို့အားလုံး စည်းကမ်းလိုက်နာ
ပြီး ဘေးကင်းကွာနိုင်ကြပါစေကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမ”

“မင်္ဂလာပါ ဆရာမ”

မင်းရွှေမင်း(တောင်ကုတ်)

ထူးခြား ဆန်းပြား
လူဝင်စား

ထူးခြားသန်းပြးလှုပ်စား

“အမလေး...”

“ဟဲ့...ညီမလေး အေးမြိုင်၊ ငါပါဟ...အစ်ကိုကြီးထွန်းလေ”

“ရှင်...အစ်ကိုကြီးစိန်ထွန်း...အမယ်လေး”

ညနေပိုင်းနေဝင်ရီတရောအချိန်တွင် အိမ်ခြံဝင်းတစ်ခုအတွင်းမှ အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ အလန်တကြားအော်ဟစ်သံကြားလိုက်ရသဖြင့် ရုပ်ကွက်အတွင်းမှ အိမ်နီးနားချင်းများ၊ လမ်းသွားလမ်းလာများ အသံကြားရာနေရာသို့ အပြေးအလွှား စုဝေးရောက်ရှိလာခဲ့ကြသည်။

“လုပ်...လုပ်ကြပါဦးဗျာ၊ ဟောဒီမှာ ကျွန်တော့်ညီမလေး အေးမြိုင်...အေးမြိုင် မေ့လဲသွားလို့...လာကြပါဦးဗျို့”

“ဟင်...စိန်ထွန်း၊ မင်း...မင်း...စိန်ထွန်း ဟုတ်ပါတယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုကြီးသာအောင်ရယ်... ကျွန်တော် စိန်ထွန်းပါဗျာ... စိန်ထွန်းဟုတ်ပါတယ်”

“ဟေ...ဒါဖြင့် မင်းဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွာ မင်းမသေဘူး ပေါ့နော်”

စိန်ထွန်းဟူသည့်အသံကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် အိမ်ပေါ်မှ ကိုစိန်ထွန်း၏ဇနီးနှင့် မိသားစုတို့ ပြေးဆင်းလာကြသလို အိမ်နီးနား ချင်း၊ ရပ်ကွက်နားပါမကျန် ရွာတစ်ရွာလုံးနီးပါး အားလုံးဝိုင်းအုံရောက် လာကြသည်။

“ဟင်..အစ်ကိုထွန်း၊ အမယ်လေး ..အစ်ကိုထွန်းရယ်..ဟင် ..ဟင်”

ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်အေးအေးခိုင်သည် အသက်မသေဘဲပြန်ရောက် လာသော ခင်ပွန်းသည် ကိုစိန်ထွန်းကိုဖက်ပြီး အားပါးတရင့်ချလိုက် သည်။

ကိုစိန်ထွန်း..ပွေ့ဖက်ထားသော ခယ်မဖြစ်သူ မအေးမြိုင်မှာ လည်း ဝိုင်းဝန်းပြုစုလှုပ်ရှမ်းအော်ဟစ်ကြသည့် ဆူဆူညံညံအသံများ ကြောင့် သတိမေ့မျောနေရာမှ ပြန်လည်နိုးထလာသည်။

“ညီမလေး အေးမြိုင်၊ သတိရပြီနော်၊ အမယ်လေး ညီမလေး ရယ်..ငါပါဟာ.. သေသေချာချာကြည့်ပါဦး”

“ဟယ်..အစ်ကိုကြီးထွန်း..အစ်ကိုကြီးထွန်း မသေဘူးနော်”

“မသေပါဘူးဟာ.. မသေလိုဘဲ ငါပြန်ရောက်လာတာပေါ့”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ .. အစ်ကိုကြီးထွန်းရယ်”

ညနေဆည်းခတ်ချိန်မှာ အမှောင်သန်းလာပြီဖြစ်၍ အိမ်ရှေ့ခန်း ၌ ဘက်ထရီဖန်ချောင်းတစ်ချောင်း ထွန်းလိုက်သည်။ ဖန်ချောင်းအ လင်းရောင်ကြောင့် အိမ်ရှေ့လမ်းမအထိ လင်းထိန်သွားသည်။ အိမ် ပေါ်မှာရော အိမ်ရှေ့လမ်းမမှာပါ လာရောက်သတင်းမေးမြန်းကြသူ များဖြင့် စည်ကားနေသည်။

လွန်ခဲ့သည့် လေးနှစ်ခန့်က ရွာမှသူငယ်ချင်းတစ်စုတို့ ကုန် ပစ္စည်းများတင်ဆောင်ကာ ရွက်လှေတစ်စီးဖြင့် ရခိုင်ကမ်းရိုးတန်း

ဘင်္ဂဘားပင်လယ်ဘက်သို့ ခရီးထွက်ခဲ့ကြသည်။ လမ်းခရီး၌ လေမှန် တိုင်းတိုက်ခတ်၍ လှေမှောက်ကာ ပင်လင်ပြင်၌ ရေနစ်သေဆုံးခဲ့ပြီဟု သိရသော ကိုစိန်ထွန်းမှာ အသက်မသေဘဲ တိတ်တဆိတ်မမျှော်လင့်ဘဲ မိမိအိမ်သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့သဖြင့် ဝမ်းသာမှုထက် ထူးထူးခြားခြား အံ့ဩမှုကပိုနေကြသည်။ တစ်ရွာလုံး အုတ်အော်သောင်းနင်းဖြစ်ကြသည်။ ဖြစ်ပျက်ပုံကလည်း အံ့ဩမကုန်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်။

နောက်ထပ် သည့်ထက်မက အဆပေါင်းများစွာ အံ့ကြထူးဆန်းနေသည်က ကိုစိန်ထွန်းတစ်ဖြစ်လဲ လူဝင်စားလေး မောင်စိန်ထွန်းကိစ္စ၊ မောင်စိန်ထွန်းလေး(၂)နှစ် မပြည့်မီ စကားတတ်ခါစအရွယ်မှစ၍ ယနေ့(၃)နှစ်သားအရွယ်အထိ ကိုစိန်ထွန်း၏ နောက်ကြောင်းဖြစ်စဉ်များနှင့် ရေနစ်သေဆုံးသွားခဲ့ပုံများကိုပါ စိကာပတ်ကုံး မှန်မှန်ကန်ကန်ပြောဆိုနေခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကိုစိန်ထွန်းနှင့်အတူ ခရီးဖော်များအားလုံးကလည်း လက်ခံယုံကြည်ကြသည်။ ဇနီးသည် ဒေါ်အေးအေးနိုင်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ယုံကြည်လက်ခံခဲ့ပြီ မောင်စိန်ထွန်းလေးအပေါ် အထူးချစ်ခင်ခဲ့သည်။ အဝတ်အထည်မှစ၍ အစားအသောက် အဆုံး၊ လိုလေသေးမရှိအောင် ပြုစုကျွေးမွေးပေးကမ်းနေခဲ့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ညဉ့်အိပ်ညနေ မိမိအိမ်သို့ခေါ်ယူလာလေ့ရှိသည်။ ခင်ပွန်းသည် ကိုစိန်ထွန်းဆုံးပါးခဲ့ပြီးနောက် လူဝင်စားလေး မောင်စိန်ထွန်းလေးအပေါ် ချစ်မေတ္တာပုံအော့ခဲ့ရင်း အလွမ်းဖြေခဲ့ရသည်။ ဟော.. အခုတော့ ခင်ပွန်းသည် ကိုစိန်ထွန်းတစ်ယောက် အသက်မသေဘဲ မိမိအိမ်သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ပြန်လည်ရောက်လာခဲ့သည်။ ယုံရတော့မည်လေ။ လွန်ခဲ့သည့်(၄)နှစ်ခန့်က ကိုစိန်ထွန်းနှင့်အတူ ရွာထဲမှခရီးသွားဖော် သုံးလေးဦးတို့ ပင်လယ်ခရီးတစ်ခုကို ရွက်လှေတစ်စီးဖြင့် ကုန်ကူးသန်းလာခဲ့ကြသည်။

လမ်းခရီးတွင် လေမုန်တိုင်းမိသဖြင့် လှေရော၊ ကုန်ပစ္စည်းများ ပါ ပျက်စီးဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်။ ပင်လယ်ထဲတွင် ကိုစိန်ထွန်းနှင့်အတူ လှေသူကြီး၊ ပဲခင်း ဦးသိန်းမြလည်း ရေနစ်သေဆုံးသွားခဲ့ရပြီး ခရီးသွား ဖော်(၃)ယောက်သာ အခက်အခဲများစွာကျော်ဖြတ်ခဲ့ကြပြီး အသက်မသေ ဘဲ ရွာသို့ပြန်ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ သေဆုံးသွားသူများအတွက် ပူ ဆွေးသောကဖြစ်ကြရပြီး ရွာသူ ရွာသားများနှင့် ဇနီးသားသမီး မိသား စုများက ကုသိုလ်ကောင်းမှုအစုစုကို လုပ်ပေးပြီး အမျှအတန်းပေးဝေ ခဲ့ကြသည်။

ဤအဖြစ်အပျက်မှာ ကာလအားဖြင့် (၄)နှစ်သက်တမ်းကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ အားလုံးမေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ရှိနေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သို့သော် ထူးခြားနေသည်က လူဝင်စားလေး မောင်စိန်ထွန်း။ ကိုစိန် ထွန်းဝင်စားသဖြင့် အားလုံးက စိန်ထွန်းလေးဟု ချစ်စနိုးခေါ်ကြသည်။ စိန်ထွန်းလေးကလည်း ကိုစိန်ထွန်းတို့ မိသားစု၏ အတွင်းရေးမှူးအစ ပင်လယ်ပြင်၌သေဆုံးခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်များကိုပါ အချက်အလက် အပြည့်အစုံ၊ စိကာပတ်ကုံးပြောပြတတ်သည်။ မောင်စိန်ထွန်းလေး၏ ပြောပြချက်မှာ မှန်ကန်မှုရှိသဖြင့် ကာယကံရှင်များအားလုံး လက်ခံယုံ ကြည်ခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုစိန်ထွန်းပြန်ရောက်လာ၍ အံ့ဩမှု ဖြစ်နေကြသည်။

“အို ..ဒီကိစ္စ သွေးရိုးသာရိုးမှ ဟုတ်ရဲ့လားစိန်ထွန်းရာ၊ ငါ မယုံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေပါရောလားကွာ”

“ဟာ ..ဘကြီးသာအောင်ကလည်းဗျာ၊ ကျွန်တော်စိန်ထွန်း မှ စိန်ထွန်းအစစ်ပါဗျာ၊ ဟောဒီမှာကိုင်ကြည့် ..ဆိတ်ကြည့်ရော”

“ဟုတ်ပါပြီသူငယ်ချင်း၊ ငါတို့ရွက်လှေမှောက်သွားတဲ့ အချိန် မှာ မင်းပင်လယ်ထဲ မျောပါသွားတော့ ငါတို့လိုက်ဆယ်ကြသေး

တယ်။ မင်းပင်လယ်အောက်မြုပ်ဆင်းသွားတော့လည်း ငါတို့ ရေငုပ်
 ပြီးရှာကြသေးတယ်ကွ။ လုံးဝမတွေ့တော့မှဘဲ လက်လျှော့ခဲ့ကြတာ။
 လှေသူကြီး ကိုသိန်းမြကတော့ လေပြင်းတိုက်ပြီး လှေမှောက်သွားတဲ့
 အချိန်မှာ လွင့်စင်ကျလို့ ရေအောက်မြုပ်သွားတယ်။ ဘယ်လိုမှ ဆယ်
 မရလိုက်ဘူး။ မင်းကတော့ မြုပ်ချည်ပေါ်ချည်မျောသွားပြီးမှ နစ်မြုပ်
 ပါသွားတာကွ။ ငါတို့လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး ငိုလိုက်ရတာကွ။
 အခုတော့ မင်းက...”

ခရီးသွားဖော် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ လှဆောင်က စကားပြောရင်း
 ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် မျက်ရည်များစီးဆင်းလာသည်။ သူငယ်ချင်းအားလုံး
 မျက်ရည်ဝဲရသည်။ ဝမ်းသာ၍လော... ဝမ်းနည်း၍လော မသိတော့
 ပြီ။

“ကဲ... သူငယ်ချင်းတို့ စိတ်မကောင်းမဖြစ်နဲ့တော့ကွာ၊ မင်းတို့
 တာဝန်ကျေကြပါတယ်။ ငါလည်း အခုမသေဘူးလေကွာ။ ပြန်ရောက်
 လာပြီပဲ။ ဟဲ...ဟဲ ကံကောင်းလို့ပေါ့ကွာ၊ အေး... ဒါပေမယ့်
 လှေသူကြီး ဦးသိန်းမြအတွက်တော့ စိတ်မကောင်းပါဘူးကွာ”

တစ်ရွာလုံးဝိုင်းအုံရောက်ရှိလာပြီး ကိုစိန်ထွမ်းအိမ်၌ လူစည်
 ကားလျှက်ရှိသည်။ ဤဖြစ်ရပ်ဆန်းကြောင့် ကြားရသူတိုင်းမယုံနိုင်ကြ
 ဘဲ လာရောက်ကြည့်ရှုကြသည်။ သတင်းမေးကြသည်။ အမျိုးမျိုး
 ဝေဖန်ပြောဆိုမေးမြန်းကြသည်။ နောက်ဆုံးတော့ “ငိုအားထက် ရယ်
 အားသန်” ဆိုသလို တဝါးဝါးဖြင့် ပျော်ရွှင်ကြသည်။

“အေးကွာ... သေကံမရောက်သက်မပျောက်ဆိုတာပေါ့ကွာ၊
 သေနေ့မစေ့သေးတော့ သေရွာက ပြန်လာရတာပေါ့။ မင်းတော်တော်
 ကံကြီးတာပဲကွာ။ အဲ ..နေပါဦး။ မင်း ရေထဲနစ်သွားပြီး ဘယ်ကို
 ရောက်သွားတာလဲ၊ ဘယ်သူကယ်ပေးတာလဲ၊ လေးနှစ်လောက်ကြာ

ပြီးမှ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးပြန်ရောက်လာတာလဲ ရှင်းစမ်းပါဦးကွာ စိန်ထွန်းရာ”

“အေးလေကွာ... ငါလည်း ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင်မသိဘူး။ ငါသတိရလာတော့ ကျွန်းတစ်ကျွန်းပေါ်က တဲတစ်လုံးပေါ်ရောက်နေတယ်။ အနားမှာလည်း အသက်(၆၀)ကျော် အရွယ်လောက် ရသေ့တစ်ပါးကိုတွေ့ရတယ်။ ကျွန်းကလည်း လူသူမရှိဘူး။ တစ်ကျွန်းလုံးမှာ ဒီရသေ့နဲ့ငါတို့နှစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ သူက အသားမစား။ ငါလည်းမစားဘူးပေါ့။ ဟင်းသီးဟင်းရွက် သစ်သီးသစ်ရွက်တွေကိုစားတယ်။ သူဖော်စပ်ထားတဲ့ ဆေးလုံးတွေကျွေးတယ်။ အချိန်မှန်မှန် တရားထိုင်ရတယ်။ တရားကျင့်ရတယ်။ ဆေးမြစ်တွေဥတွေ ပါးပါးလှီးနေပူလှမ်း၊ ဆေးထောင်းရတယ်။ ဆေးဖော်ရတယ်။ အချိန်တွေလည်း ဘယ်လိုကုန်သွားမှန်းမသိဘူး။ အခု သူငယ်ချင်းတို့ပြောပြမှ လေးနှစ်လောက်ကြာခဲ့ပြီဆိုတာ သတိထားမိတာ။ ငါလည်း အိမ်ကိုသတိရမိတာနဲ့ ရှင်ရသေ့ထံမှ အကြိမ်ကြိမ်ခွင့်တောင်းခဲ့တယ်။ အခုလည်း ရှင်ရသေ့ စီစဉ်ပေးလိုက်လို့ လှေအကြီးနဲ့ ဘယ်လိုကနေဘယ်လိုရောက်လာမှန်းမသိတော့ဘူး သူငယ်ချင်း။ အခု ပြန်လိုက်ပြပါဆိုရင်တောင် ပြန်တတ်မှာမဟုတ်ဘူး။ မျက်စေ့လည်နေတယ်ကွာ။ အင်း... ထူးဆန်းတာတော့ တကယ်ထူးဆန်းတယ်ကွာ။ ငါလည်း မပြောတတ်တော့ဘူး။ အိပ်မက်မက်နေသလိုပါပဲကွာ”

“ကဲပါ .. ဒါတွေထားလိုက်ပါဦး။ မင်းလည်း မမှတ်မိဘူးဆိုတော့ ဒီလိုကွ မင်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ပြဿနာတစ်ခုပေါ်နေတယ်။ တော်တော်ထူးဆန်းတယ်ကွ”

“ဘာလဲ.. ဘာထူးဆန်းနေပြန်ပြီလဲကွာ”
ကိုစိန်ထွန်းက အလန့်တကြားအော်မေးလိုက်သည်။

“ဒီလိုကွ.. ငါပြောပြမယ်။ ငါတို့လည်း လေမုန်တိုင်းမိလို့ လှေမှောက်ပြီး အခက်အခဲအမျိုးမျိုးနဲ့ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရပြီးတဲ့နောက် ကျေးဇူးရှင်ရွက်လှေတစ်စင်းနဲ့တွေ့လို့ ရွာကိုပြန်ရောက်ခဲ့ကြတယ်။ ရွာကို ပြန်ရောက်တော့ မင်းတို့ရေနစ်သေဆုံးသွားကြောင်း အဖြစ်အပျက် အစုံအလင်ကို ပြောပြပြီး သက်ပျောက်ဆွမ်းတို့၊ ရက်လည်သပိတ် ဆွမ်းကျွေး အမျှဝေခဲ့ကြတယ်ပေါ့ကွာ။ အဲဒီနောက် မကြာခင်မှာပဲ အင်း...နှစ်နှစ်လောက်အကြာမှာပေါ့ကွာ၊ ရွာအထက်ပိုင်းမှာ လူဝင်စား စိန်ထွန်းလေးဆိုပြီး မင်းအတွက် လူဝင်စားပေါ်လာတယ်။ မင်းရေနစ် သေခဲ့တဲ့အကြောင်း၊ လေမုန်တိုင်းကြောင့် ရွက်လှေပျက်လို့ ပင်လယ် ထဲမျောပါသွားခဲ့ရပုံ သေဆုံးခဲ့ရပုံတွေကို စီကာပတ်ကုံး အကုန်ပြော ပြနိုင်တယ်ကွာ”

သူငယ်ချင်းများက တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ ပြန်လည်ပြောပြ ကြသည်။ ကိုစိန်ထွန်း၏ခနီး ဒေါ်အေးအေးခိုင်ကလည်း ဤသို့ဝင် ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုထွန်း၊ အဲဒီကလေးက သုံးနှစ်ကျော် လေးနှစ်ထဲရောက်နေပြီ၊ စကားသိတ်တတ်တယ်။ သိပ်လည်တယ် သိလား။ ချစ်ဖို့လည်းကောင်းတယ်။ အစ်ကိုထွန်းရေထဲမျောပါသွားပြီး ပင်လယ်ထဲနစ်သွားခဲ့တဲ့အကြောင်း၊ ပြီးတော့ အေးလက်ကိုဆုပ်ကိုင် ပြီး သူ့မိန်းမဖြစ်ကြောင်း၊ ညီမလေးအေးမြိုင်ကိုလည်း သူ့ရဲ့ခယ်မလေး ဖြစ်တဲ့အကြောင်း၊ ပြီးတော့ သူနဲ့အတူ ခရီးသွားခဲ့ကြတဲ့ ကိုစန်းအောင် တို့၊ ကိုသန်းလှိုင်တို့ နာမည်တွေအားလုံး ပြောနိုင်တယ်။ ပြီးတော့ ရှိသေးတယ်။ လှေသူကြီး ဦးသိန်းမြက လှေမှောက်သွားလို့ အဝေးကို လွှင့်စင်ကျပြီး ရေနစ်သေဆုံးသွားခဲ့ရတဲ့အကြောင်းကအစ တိတိကျကျ ပြောပြတယ် အစ်ကိုထွန်းရယ်၊ သိပ်အံ့သြဖို့ကောင်းတာပဲ သိလား”

ကိုစိန်ထွန်း၏ဇနီး ဒေါ်အေးအေးခိုင်က ရွာထဲမှလူဝင်စား မောင်စိန်ထွန်းလေးအကြောင်းကို အသေးစိတ်ရှင်းလင်းပြောပြသည်။

“ကဲ... ဒီလိုဆိုရင် အဲဒီကလေးအခုရှိလား။ ငါ စိတ်ဝင်စားတယ်ကွာ။ ကဲ.. ကြာတယ်ကွာ အခုသွားကြရအောင်..လာ ..ထသွားမယ်ကွာ”

ကိုစိန်ထွန်းက စိတ်ဝင်စားသဖြင့် မတ်တပ်ထရပ်လိုက်သည်။ ကိုစိန်ထွန်း၏သူငယ်ချင်းများနှင့် ရွာသားအချို့တို့ လိုက်ပါသွားကြသည်။ ရွာအထက်ပိုင်းက လူဝင်စားစိန်ထွန်းလေးအိမ်သို့ ရောက်သွားကြသည်။

“ဟေ့.. မခင်သိန်းရေ၊ စားပြီးကြပြီလား။ ဒီမှာ ဧည့်သည်ပါလာတယ်ဟေ့”

“ဪ.. ဦးစန်းအောင်တို့ပါလား။ လာကြ ..ဝင်ကြလေ။ ဘာထူးလို့လဲဟင်”

“ဒီမှာလေဟာ..စိန်ထွန်းလေ၊ နင့်ကလေးပြောပြောနေတဲ့ စိန်ထွန်းလေဟာ။ မသေဘဲပြန်ရောက်လာလို့ဟ။ နင့် သားလေးကောဘယ်မှာလဲ”

မောင်စိန်ထွန်းလေးမှာ အိမ်နောက်မီးဖိုခန်း၌ ဆော့ကစားနေရာမှ ဧည့်သည်များရောက်လာ၍ အိမ်ရှေ့ခန်းဘက်သို့ ပြေးထွက်လာသည်။ “ဟေ့..ဘယ်သူလဲကွ၊ စိန်ထွန်း ဝင်စားတယ်ဆိုတာ..ဘယ်မှာလဲကွဟေ့.. လာ.. သား ဦးဆီလာပါဦးကွ”

ကိုစိန်ထွန်းက ကလေးပြေးထွက်လာသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။ အသံအော်ကျယ်ဖြင့် နောက်နောက်ပြောင်ပြောင် ပြောလိုက်သည်။ ကလေးမှာ ကိုစိန်ထွန်း၏အော်သံကြောင့် ပြေးလာရင်း ရပ်တန့်သွားပြီး ငေးကြောင်သွားသည်။ မည်သို့မျှမပြောဘဲ ဧည့်သည်

များကိုကြည့်ကာ အချိန်အတန်ကြာရပ်နေပြီးမှ ကြမ်းပြင်သို့ပျော့စွာ
လဲကျသွားသည်။ သတိလစ်သွားသည်။ ပွေဖက်ပြီး မေးကြခေါ်ကြ
လှုပ်နှိုးကြသည်။

“စိန်ထွန်းလေး .. သား .. သားလေး၊ သားသားလေး
..စိန်ထွန်းလေး”

အမျိုးမျိုးပြုစုလှုပ်နှိုးအော်ခေါ်ကြသည်။ အားလုံးပျာယာခတ်
သွားကြသည်။ အချိန်အတန်ကြာမှ ကလေးသတိပြန်ရလာပြီး အားပါး
တရင့်ချလိုက်သည်။

“အဟီးဟီး.. မေမေကြီး .. ဟီးဟီး”

အသံကျယ်လောင်စွာ ငိုချလိုက်သည်။ အမျိုးမျိုးချော့ကြသည်။
မိခင်ဖြစ်သူ မခင်သိန်းက ပွေခိုပြီးမတ်တပ်ရပ်၍ ချောနေလိုက်သည်။
အငိုတိတ်သွားသည်။

ကိုစိန်ထွန်းအကြောင်း မေးကြ၊ မြန်းကြ စကြသည်။ မည်သို့
မျှ မပြောတော့ပါ။ ထိုနေ့ ထိုအချိန်အခါမှစ၍ ကိုစိန်ထွန်းအကြောင်း၊
သေဆုံးသွားသူလေ့သူကြီး ဦးမြသိန်းအကြောင်း အစဖော်ပြောပြကြ
ပြီး မေးကြ မြန်းကြသော်လည်း လူဝင်စားလေး စိန်ထွန်းလေးမှာ
ထိုအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ လုံးဝမပြောတော့ပါ။ အခြားအကြောင်း
အရာများကိုသာ စကားလွဲပြောသွားလေ့ရှိသည်။ ထိုနေ့မှစ၍ လူဝင်
စားလေး မောင်စိန်ထွန်းလေးတစ်ယောက် လူဝင်စားအဖြစ်မှ ကျွတ်
လွတ်ကွယ်ပျောက်သွား၍ ပုံမှန်လူသားဘဝသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ
တော့သည်။

(တောင်ကုတ်မြို့နယ်အတွင်းမှ ဖြစ်ရပ်မှတ်တစ်ခုကို အမှတ်
တရရေးဖွဲ့တင်ပြပါသည်။)

အနန္တဝိုင်းဝင်

စွမ်းအားရှင်မေမေ

အနန္တဂိုဏ်းဝင် ဝမ်းအားရှင်ပေမေ

“ဖွားဖွား”

“ဟင် ဘာလဲ ငါ့မြေးရဲ့”

“ဖွားဖွားမပျော်ဘူးလားဟင်၊ သားကတော့ ဒီနေ့သိပ်ပျော်တာပဲ ဖွားဖွားရယ်၊ ပြီးတော့ ဖွားဖွားကိုလည်း သိပ်အားကျတယ်သိလား”

“ဟင် ဟဲ-ဟဲ ငါ့မြေးလေးစကားက ထူးဆန်းနေပါလား၊ ပြောပါဦးကွယ့် ဘာကိုအားကျတာလဲလို့ဟင် ဟဲ-ဟဲ”

“ဪ-- တခြားတော့မဟုတ်ပါဘူး ဖွားဖွားရယ်၊ ဖွားဖွားက အခုအချိန်ထိ အသက်(၈၆)နှစ်ရှိတာတောင် နုပျိုလန်းဆန်းနေဆဲပဲ၊ ပြီးတော့ သားသမီးမြေးမြစ်တွေနဲ့ တစ်စုတစ်စေးတည်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေရတယ်။ ဒါကြောင့် ဖွားဖွားရဲ့ဘဝ၊ ဖွားဖွားရဲ့ကုသိုလ်ကံ အကျိုးပေးကို သားကအားကျမိလို့ပါ ဖွားဖွားရယ်”

“ဪ --- ဒါများသားရယ် ဟဲ-ဟဲ”

ဖွားဖွားဒေါ်ခင်သန်း၏ မြေးလေးတစ်ဦးဖြစ်သူ ဗိုလ်ကြီးကျော်

စေယျက ဝမ်းသာပီတိဖြစ်စွာဖြင့် ပြောပြနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဖွားဖွား ဒေါ်ခင်သန်းသည် ယခုနှစ်တွင် အသက်(၈၆)နှစ်ပြည့်သဖြင့် သား သမီးမြေးမြစ်များက မွေးနေ့မင်္ဂလာပွဲကျင်းပပေးခြင်းဖြစ်သည်။ မွေးနေ့မင်္ဂလာပွဲကိုလည်း အသက်(၇၀)ပြည့်မွေးနေ့မှသည် ယနေ့ (၈၆) နှစ်ပြည့်မွေးနေ့အထိ နှစ်စဉ်မပျက် ဆင်ယင်ကျင်းပပေးပြီး ကျောင်းကန်ဘုရားများနှင့် အခြားသင့်လျော်သည့် နေရာဒေသများသို့ အလှူငွေများနှင့်အတူ လိုအပ်သောအသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများကို ဆက်ကပ်လှူဒါန်း၍ ကုသိုလ်ဆက်နေခဲ့ကြသည်မှာလည်း ရပ်နီးရပ်ဝေး ကြားသိရသူများအားလုံး ဝမ်းသာပီတိဖြစ်ကာ သာဓုခေါ်ခဲ့ကြပါသည်။ ဖွားဖွားဒေါ်ခင်သန်း၏ မွန်မြတ်သောစေတနာ သဒ္ဓါတရားနှင့် ထက်မြက်မှန်ကန်သောလမ်း၊ ပန်းတိုင်ရောက်အောင် စွမ်းအားပေးဆောင်နိုင်ခဲ့သေ သတ္တိဇွဲအားမာန်တို့ဖြင့် ပြည့်ရွှမ်းနေသော မိခင်စိတ်ဓာတ်ကို အားကျုတ်ယူနေမိကြသည်။

ဤသည်မှာလည်း ဘဝကုသိုလ်အကျိုးပေးကြောင့်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သော်လည်း ဖွားဖွားဒေါ်ခင်သန်း၏ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ သမာဓိများနှင့် လူမမယ်သမီးလေးနှစ်ယောက်အပေါ်မှာ မိခင်မေတ္တာစေတနာအရင်းခံဖြင့် ဘဝကိုအရုံးမပေးပဲ ကြိုးစားရုန်းကန်နိုင်ခဲ့လို့သာ ယခုလို သားသမီးမြေးမြစ်များနှင့်အတူ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ နေထိုင်နိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဖွားဖွားဒေါ်ခင်သန်း၏ နုပျိုစဉ်က ငယ်ဘဝကိုပြန်တွေးမျှော်ငေးကြည့်လိုက်မည်ဆိုလျှင်---

“ဟေး- ဖေဖေသမီးကြီး နိုးလာပြီလား၊ လာပါဦးကွ ဖေဖေဆီကို”

“ဟင်- ဖေဖေ ဘယ်တုန်းကရောက်နေတာလဲဟင်၊ ဖေဖေ က သမီးတို့နဲ့ခွဲပြီး အကြာကြီး ဘယ်ကိုသွားနေတာလဲဟင် ဖေဖေ”

“ကြည့်စမ်း ဖေဖေသမီးက စကားတတ်လိုက်တာ၊ ဖေဖေ ညတုန်းက ရောက်ပါတယ်သမီး၊ သမီးတို့အိပ်နေလို့ မနိုးခဲ့တာပါ။ ဖေဖေက သမီးတို့နဲ့ခွဲပြီး ဘယ်မှမသွားပါဘူးသမီးရယ်၊ ဖေဖေက အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ရန်ကုန်ကိုသွားရတယ်။ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စနဲ့ပေါ့ ကွယ်”

“အေး-ဟုတ်တယ်သမီးရဲ့၊ သမီးတို့ဖေဖေက သမီးတို့အတွက် ငွေသွားရှာနေတာ၊ ကုန်ပစ္စည်းအရောင်းအဝယ် သွားလုပ်တာသမီးရဲ့။ အဖေကြီးက သမီးတို့ကိုသိပ်ချစ်တာသိလားသမီး”

“မေမေ”

“ဟော- သမီးလေးနိုးလာပြန်ပြီ ဟောဒီမှာကြည့်လိုက်ပါဦး သမီး၊ အဲဒါဘယ်သူလဲသမီး သေချာကြည့်ပါဦး၊ ဖေဖေလေသမီးရဲ့”

“ဟဲ-ဟဲ သမီး ဖေဖေသမီးလေး လာပါဦး၊ ဖေဖေဆီလာပါ ဦးကွာ”

“အင်း- အစ်ကိုသွားတာ ၅ လ၊ ၆ လလောက်ကြာသွားပြီ ပဲလေ၊ အစ်ကိုရဲ့သမီးလေးက ငယ်သေးတော့ ရုတ်တရက်ကြီး ဘယ်မှတ်မိမှာလဲ အကိုရယ်၊ ကဲ-ကဲ လာကြ ထကြ မျက်နှာသစ် ခဲ့ကြ သမီးတို့သားအဖတွေစားဖို့ ရခိုင်မုန့်တီချက်ထားတယ်၊ ကဲ- လာ လာ မြန်မြန်လာကြ”

ဒေါ်ခင်သန်း၏ခင်ပွန်း၊ သမီးလေးနှစ်ယောက်တို့၏ ဖခင်ဦးတင် သောင်းမှာ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စဖြင့် ပြည်-ရန်ကုန်-မန္တလေးမြို့များ သို့ သွားလာနေခဲ့သည်မှာ အချိန်ကာလအားဖြင့် ၅လ၊ ၆လခန့်ကြာ ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ဦးတင်သောင်းမှာ သမီးနှစ်ယောက်ရှိပြီး အကြီးမှာ

(၄)နှစ်သမီးနှင့် အငယ်သမီးလေးမှာ အသက်(၂)နှစ်အရွယ်သာရှိကြ သေးသည်။

ဦးတင်သောင်းကလည်း ဇနီးသည်နှင့် သမီးလေးနှစ်ယောက် တို့ကို စိတ်ချလက်ချထားခဲ့နိုင်သည်များ သူ့ယောက်ျားအိမ်၊ ဇနီးသည် ၏မိဘအိမ်၌ အတူနေထိုင်လျက်ရှိကြသဖြင့် နောက်ဆန်မတင်းဘဲ စိတ်ချလက်ချထားနိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မနက်မိုးလင်း၍ နေမြင့်သည့်အချိန်တွင် ဦးတင်သောင်းတစ် ယောက် ရန်ကုန်ဘက်သို့ ခရီးသွားနေရာမှ ပြန်လည်ရောက်ရှိနေ ကြောင်း သတင်းကြားသိကြသဖြင့် အိမ်နီးနားချင်း ရပ်ကွက်အတွင်း မှ အသိမိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းများ လာရောက်သတင်းမေးကြ၊ နှုတ် ဆက်ကြသဖြင့် ဦးတင်သောင်း၊ ဒေါ်ခင်သန်းတို့၏နေအိမ်တွင် ပျော် ရွှင်စရာစည်ကားလျက်ရှိနေသည်။

ရပ်ကွက်အိမ်နီးနားချင်းမှ လူငယ်လူရွယ် သုံး၊ လေးယောက် တို့ကလည်း ဧည့်သည်ကြီးဦးတင်သောင်း နံနက်စာထမင်းစားဖို့ အတွက် ဝိုင်းဝန်းကူညီလုပ်အားပေးဆောင်ရွက်ပေးကြသည်။ ဟင်း ချက်စရာ ကြက်သတ်ကြက်မွေးနှုတ်ပေးကြပြီး လိုအပ်သလို ကူညီ ဝိုင်းဝန်းပေးကြသည်။ အထူးဖြင့် ဒေါ်ခင်သန်း၏မောင်လေးကိုကျော်ခန့်၊ ကိုရွှေမောင်၊ ကိုသန်းနိုင်၊ ကိုလှဖေတို့က အရင်းနှီးဆုံးသူများဖြစ်၍ လည်း လိုအပ်သမျှပစ္စည်းသွားဝယ်ပေးခြင်း၊ ထင်းခွဲပေးခြင်းနှင့် အခြား လိုအပ်သမျှကူညီလုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်ပေးနေခဲ့ကြသည်။

“ဟေ့ ဟေ့ - ဟိုမှာ ရဲဘော်ဖြူတွေလာနေကြတယ်”

“အေး..အေး ဟုတ်တယ်ဟ၊ ရဲဘော်ဖြူတွေ ဘာလာလုပ် ကြသလဲမသိဘူး”

ရဲဘော်ဖြူ(၃)ယောက်နှင့်အတူ ရပ်ကွက်ထဲမှ လူကြီး(၂)

ယောက်တို့ အိမ်ပေါ်သို့တက်ရောက်ကာ ဦးတင်သောင်းနှင့် အခြေအတင်အပြန်အလှန် စကားများပြောနေကြပြီး ခဏအကြာတွင် ရဲဘော်ဖြူများက ဦးတင်သောင်းကိုဖမ်းခေါ်သွားကြသည်။

“ဖေဖေကြီး ဘယ်သွားမှာလဲ၊ သမီးတို့ကိုမထားခဲ့နဲ့နော် ဖေဖေကြီး မြန်မြန်ပြန်လာခဲ့ပါနော်၊ ဟင့်-ဟင့်”

“ကဲ- တိတ်ပါသမီးရယ် မငိုပါနဲ့နော် သမီးတို့ဖေဖေကြီး ပြန်လာမှာပါ၊ လာ သမီးလေးလာ၊ မေမေတို့ မန်မန်သွားစားကြရအောင်နော်သမီး”

သမီးငယ်နှစ်ယောက်၏မိခင် ဒေါ်ခင်သန်းမှာ သမီးလေးများစိတ်မကောင်းဖြစ်မှာစိုး၍ စိတ်ကိုတင်းထားကာ သမီးလေးများကိုချော့မော့နေလိုက်ရသည်။ ခင်ပွန်းသည်ဦးတင်သောင်းမှာ ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ်ကိစ္စဖြင့် ပြည်-ရန်ကုန်-မန္တလေးမြို့များသို့ သွားလာနေခဲ့သည်မှာ ၅လ၊ ၆လကြာခဲ့ရာ မနေ့ညကမှ အိမ်ကိုပြန်ရောက်လာခဲ့ပြီး ယခု မနက်ပိုင်းတွင် သူပုန်ရဲဘော်ဖြူများ၏ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားခြင်းကို ခံရပြန်သဖြင့် ဇနီးဖြစ်သူဒေါ်ခင်သန်းခမျာမှာ သောကပူဆွေးမှုများဖြစ်ရပြန်သည်။ သို့သော် လူမမယ်နုနယ်သော သမီးလေး(၂)နှစ်ယောက်ကို ပူဆွေးမှုများမကူးစက်စေချင်၍ ဟန်မူယာမပျက် ချော့မော့နေရသည်။

“သမီး- သမီးမခင်သန်း သမီးရေ”

“ရှင်- ဦးလေး လာပါပြီ”

မီးဖိုချောင်၌ သမီးနှစ်ယောက်နှင့် အလုပ်များနေသော ဒေါ်ခင်သန်းတစ်ယောက် အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ အပြေးအလွှားထွက်လာခဲ့သည်။ ဒေါ်ခင်သန်း၏ဦးလေးတော်စပ်သူ ဦးညိုသန်းရောက်ရှိလာပြီး ခင်ပွန်းသည်ဦးတင်သောင်းကို သူပုန်ရဲဘော်ဖြူများ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွား

ခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ မေးမြန်းစုံစမ်းသိရှိခဲ့သမျှကို လာရောက်ပြောပြခြင်းဖြစ်သည်။

“ဦးလေးလဲ သိသိချင်းပဲဟိုဘက်ကမ်း သူတို့ရုံးကိုလိုက်သွားပြီး ကျန်ရှိသူတွေနဲ့ ညှိနှိုင်းစုံစမ်းမေးမြန်းခဲ့တယ် သမီးရယ်၊ သူတို့က သမီးခင်ပွန်းမောင်တင်သောင်းကို အစိုးရတပ်နဲ့ဆက်သွယ်တယ်၊ ဒီက ရဲဘော်ဖြူတွေရဲ့သတင်းကို အစိုးရတပ်ဘက်ကို သတင်းပို့တယ်ဆိုတဲ့ စွဲချက်နဲ့ဖမ်းတယ်လို့ပြောတယ်။ အခု ခေါ်ယူစစ်ဆေးမေးမြန်းလို့ မဟုတ်ဘူးဆိုရင်တော့ ညနေပြန်လွှတ်ပေးပါမယ်လို့ပြောလိုက်တယ်။ ညနေကျရင် ဦးလေးတစ်ခေါက်သွားလိုက်ဦးမယ်၊ အခုလဲ သူတို့မြို့အုပ်နဲ့သွားတွေ့လိုက်ဦးမယ်။ စိတ်အေးအေးထားပါ သမီးနော်။ ဦးလေးအတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပေးပါမယ်။ သမီး အဖေ၊ အမေတို့ကလဲ ယာခင်းထဲမှာရောက်နေကြတော့ သူတို့လည်း မအားကြဘူးလေ။ ရပါတယ် ဦးလေးရှိပါတယ်၊ ဘာမှစိတ်မပူနဲ့နော် သမီး။”

ဒေါ်ခင်သန်း၏ခင်ပွန်း ဦးတင်သောင်းကို သူပုန်ရဲဘော်ဖြူတပ်၏ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဦးလေးဦးညိုသန်းနှင့် ရပ်ကွက်လူငယ်များကြိုးစားအလေးထား ညှိနှိုင်းဆောင်ရွက်ပေးကြသည်။ ရပ်ကွက်ထဲရှိ ရဲဘော်ဖြူအဖွဲ့၏ မြို့အုပ်ဆိုသူနှင့်လည်း လိုအပ်သလို ညှိနှိုင်း၍ကြိုးစားဆောင်ရွက်ပေးကြသည်။ ၎င်းတို့၏ ညှိနှိုင်းပြောကြားချက်အရ ညနေပြန်လွှတ်မည်ဟု သတင်းထွက်လာခဲ့သည်။

နွေလယ်ပိုင်းတွင် ဦးလေးဦးညိုသန်းနှင့်အတူ ဒေါ်ခင်သန်းနှင့်သမီးလေး(၂)ယောက်ပါလိုက်ပါပြီး ထမင်းချိုင့်သွားပို့ကြတယ်။ ခင်ပွန်းသည်ဦးတင်သောင်းအတွက် စီမံချက်ပြုတ်ထားသော ကြက်သားဟင်း၊ ငါးသလောက်ဟင်း၊ ဟင်းခါးရည်များနှင့်အတူ တို့စရာ

ဗူးသီးဖြုတ်၊ ဗူးရွက်ဖြုတ်၊ သခွားသီးများပါ စုံလင်စွာယူဆောင်၍ လာခဲ့ကြသည်။ ချောင်းတစ်ဖက်ကမ်းသို့ လှေဖြင့်ကူးခတ်၍ မြေနီ တောလမ်းအတိုင်း ခြေလျှင်လျှောက်ခဲ့ကြရသည်။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူနှင့် တွေ့ချင်စေ၊ သမီးလေးများကလည်း ဖခင်နှင့်တွေ့ချင်စေဖြင့် မမော နိုင်မပန်းနိုင် လျှောက်လှမ်းလို့ပါခဲ့ကြသည်။

“ဒိုင်း --- ဒိုင်း---”

သေနတ်သံ(၂)ချက်ဆက်တိုက်ကြားလိုက်ရသည်။ ဦးညိုသန်း စိတ်ထဲတွင် ထင်ကနဲဖြစ်သွားသည်။ ရဲဘော်ဖြူ၏ ဇာတိရပ်၊ ယုတ် မာသည့်စိတ်ဇာတ်ကို ပြလိုက်ကြပြီလား။ မောင်တင်သောင်းကို ရက် စက်စွာသတ်ပစ်လိုက်ကြပြီလား သို့လော- သို့လော အတွေးစိတ် များဝင်ကာ ခြေလှမ်းသွက်သွက်လျှောက်လိုက်သည်။

“လာ- သမီးလေး- လာ - သမီးလေးညောင်းနေပြီ မဟုတ် လား၊ လာ-လာ အဖိုးလေးချီပေးမယ်နော်”

“ရောက်တော့မလားဟင် အဖိုးလေး ဖေဖေကြီးလဲထမင်း ဆာနေရော့မယ်။ မြန်မြန်သွားမှဖြစ်မယ်နော် အဖိုးလေး”

ဦးညိုသန်းနှင့်ဒေါ်ခင်သန်းတို့က ကလေးတစ်ယောက်စီပွေ့ချီ ၍ ခြေလှမ်းကြိုကြီးများဖြင့် လျှောက်လှမ်းလာခဲ့ကြရာ မကြာမီမှာပင် ရဲဘော်ဖြူစခန်းထဲသို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့ကြသည်။

သို့သော်--သို့သော်လည်း အလာကောင်းပေမယ့် အခါနှောင်း ခဲ့ကြပြီ။ စောစောက သေနတ်သံနှစ်ချက်နှင့်အတူ ဦးတင်သောင်း လည်းလိုက်ပါသွားခဲ့ပြီးဖြစ်သည်ကို သိရှိလိုက်ကြရသည်။

“ခင်ဗျားတို့တွေ့ချင်တဲ့ ကိုတင်သောင်း ဒီကရုံးအချုပ်ခန်းထဲ မှာတော့ မရှိတော့ဘူးဗျ၊ တွေ့ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ဟိုး ဟိုး တော စပ်နားက ကျင်းထဲမှာသွားကြည့်ကြ”

“ဟေ --”

“ရှင်--”

ရဲဘော်ဖြူရုံးထဲမှ ရဲဘော်တစ်ဦး၏ ပြောလိုက်သည့်စကားကြောင့် ဦးညိုသန်းရော ဒေါ်ခင်သန်းပါအံ့အားသင့်သွားကြသည်။

“ချွင်လန်-ခွပ်”

ဒေါ်ခင်သန်းလက်ထဲမှ ထမင်းချိုင့်ရောဆွဲခြင်းပါ ပြုတ်ကျ၍ ထမင်းရောဟင်းများပါ အားလုံးလွင့်စင်ဖိတ်ကျကုန်ပါတော့သည်။

“တောက်--မိုက်ရိုင်းလိုက်ကြတာဗျာ”

“ဟေ့-ဟေ့ ဟိုဦးလေးကြီး အသက်မသေချင်ရင် ပါးစပ်ပိတ်ထား”

“လာသမီး ဟိုဘက်ကိုသွားကြည့်လိုက်ကြရအောင် သမီးလေးတို့လာကြ ဖေဖေကြီးကိုသွားကန်တော့ကြရအောင်နော်”

ဦးစိုးသန်းမှာ စိတ်ကိုအတင်းအဓမ္မထိန်းချုပ်ပြီး သမီးလေးများကို လက်တွဲခေါ်ဆောင်လျက် မောင်တင်သောင်းကိုမြှုပ်နှံထားရာ ပူပူနွေးနွေးမြေကျင်းပုံနေရာသို့ သွားရောက်ခဲ့ကြသည်။

“ဟင့်- ဖြစ်ရလေအကိုရယ်၊ ဒီမှာ အကိုသမီးလေးနှစ်ယောက်ပါလာတယ်လေ၊ ထကြည့်ပါဦးလား အကိုရယ် အဟင့်ဟင့်”

မခင်သန်းခမျာမှာ စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ အားပါးတရလိုချင်ချလိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ စိတ်ကိုတင်းလိုက်ပြီး သမီးလေးနှစ်ယောက်နှင့်အတူ ကိုတင်သောင်း၏မြေပုံကို ဦးချကန်တော့လိုက်ကြသည်။

“ကဲ သမီး ပြန်ကြရအောင် ဒီမှာ ကြာကြာနေရင် ဦးလေးစိတ်ဒေါသတွေပေါက်ကွဲလာရင် အားလုံးဒုက္ခဖြစ်ကြမယ်။ စိတ်ထိန်းပါသမီးနော်၊ ဒီကောင်တွေမှာ ဥပဒေဆိုတာရှိတာမဟုတ်ဘူး။ သူတို့ထင်ရင်ထင်သလို မထင်ရင်မထင်သလို ဇွတ်တရွတ်လုပ်တတ်ကြ

တယ်၊ မှားတယ် မှန်တယ်ခွဲခြားတတ်တဲ့ကောင်တွေ မဟုတ်ဘူး သမီးရဲ့ လာ-လာ ပြန်ကြစို့နော်”

ဦးညိုသန်းက တူမကြီး မခင်သန်းနှင့်အတူ သမီးလေးနှစ်ယောက်တို့ကိုပါ ပုခုံးကိုဖက် လက်ကလေးတွေကိုတွဲယှက်ပြီး ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

“အဖိုးလေး--မေမေ ဘာဖြစ်လို့ငိုတာလဲဟင်”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး သမီးလေးရယ်--လာ-လာ အဖိုးလေးချိုပေးမယ်လာ”

သူပုန်များဖြစ်ကြသော ရဲဘော်ဖြူတပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် အစိုးရစစ်တပ် တပ်မတော်တပ်စွဲမထားသော ကျေးရွာများတွင် ဗိုလ်ကျ အုပ်ချုပ်ကြသည်။ အစိုးရစစ်တပ် ရံဖန်ရံခါချီတက်ရောက်ရှိလာချိန်တွင် တောတွင်းသို့ ဆုတ်ခွာထွက်ပြေးကြသည်။ အစိုးရစစ်တပ်များ ရွာထဲသို့ချီတက်ရောက်ရှိလာချိန်များ၌ အခက်အခဲတစ်ခုတစ်ရာ ပေါ်ပေါက်လာသည့်အခါ ရွာသူရွာသားများကို အကူအညီတောင်း၍ လုပ်ကိုင်ကူညီပေးသူများအား အစိုးရကို အားပေးသူအဖြစ်သတ်မှတ်ပြီး ခေါ်ယူသတ်ပစ်လေ့ ရှိသည်။ လွန်စွာယုတ်မာသော ရဲဘော်ဖြူတပ်ဖွဲ့ဝင်ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်က ရခိုင်ပြည်နယ်၌ တောင်ကုတ်မြို့အနီးပတ်ဝန်းကျင်၏ အခြားမြို့ကြီးများ၌သာ အစိုးရစစ်တပ်က တပ်စွဲအုပ်ချုပ်လျက်ရှိသော်လည်း တောင်ကုတ်မြို့နယ်အတွင်း တန်းလွဲရွာမအပါအဝင် မအီ၊ ဆားပြင်၊ လမူး၊ ကင်းတောင် စသည့်ရွာများတွင် ရဲဘော်ဖြူများ အုပ်ချုပ်လျက်ရှိကြသည်။ သူတို့မှာ သူပုန်များသာဖြစ်၍ ဥပဒေမဲ့မင်းမဲ့စရိုက်ဆန်စွာအုပ်ချုပ်သဖြင့် ညည်းပန်းနှိပ်စက်သတ်ဖြတ်ခြင်းခံကြရသူများရွာထဲတွင် ယခုကိုတင်သောင်းတစ်ယောက်လည်း သေချင်းမလှသေမဲ့ ရသူများစာရင်း၌ တစ်ယောက်အပါအဝင်ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။ ထိုသို့

သေဆုံးသွားခဲ့ရသူများနှင့် ဆက်နွယ်၍ ဘဝပျက်ခဲ့ရသူ၊ ဘဝကို ဆူးခလုတ်အခက်ခဲများစွာတို့ဖြင့် ခက်ခဲကြမ်းတမ်းစွာ ရုန်းကန်ခဲ့ရသူ ပေါင်းများစွာရှိကြသည်။ ထိုအထဲတွင် အသက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် ဖြင့် သမီးငယ်နှစ်ယောက်နှင့်အတူ ဘဝကိုကြမ်းတမ်းခက်ခဲစွာ လျှောက်ခဲ့ရသူ မခင်သန်းလည်းတစ်ဦးအပါအဝင်ဖြစ်ခဲ့ရပြန်သည်။

သို့သော် မခင်သန်းက ဇွဲရှိသည်။ မာနရှိသည်။ မျှော်မှန်းရည် ရွယ်ချက်ကောင်းသည်။ ထိုအချိန်က မခင်သန်း၏အသက်မှာ ၂၀ ကျော်ကျော်ခန့်သာရှိသော ကလေးနှစ်ယောက်မိခင် မုဆိုးမတစ်ဦး ဖြစ်သည်ဆိုသော်လည်း မခင်သန်းသည် မျိုးရိုးဇာတိ မိဘဆွေမျိုး သန့်သဖြင့် မခင်သန်းမှာ အသားဖြူ၏။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ယခု ခေတ်မော်ဒယ်များထက်ပင် ရုပ်ချောသည်။ တည်ကြည်အေးဆေး သည်။ လိမ္မာယဉ်ကျေးမှုရှိသည်။

၎င်းနှင့် မောင်တစ်ဝမ်းကွဲတော်စပ်သူ ကိုတင်မောင်အုပ်ချုပ် ဆိုင်တွင် စက်ချုပ်ပညာကိုသင်ယူခဲ့ပြီး မိမိအိမ်တွင် စက်ချုပ်ဆိုင်ဖွင့် ကာ လူကြီးဝတ်၊ ကလေးဝတ်၊ မိန်းမဝတ်၊ ယောက်ျားဝတ်မှအစ အားလုံးကိုလက်ခံချုပ်လုပ်ပေးကာ သမီးလေးနှစ်ယောက်ကို ကျောင်း ထားပေးသည်။ ပညာသင်ပေးသည်။

“သမီးစဉ်းစားနော် ရွာလယ်ပိုင်းက မောင်ထွန်းလှိုင်မိဘတွေ က သမီးကိုလာတောင်းကြတယ်။ သူ့သားကလည်း သဘောကျတယ် တဲ့။ သူလည်း အကြိုက်မတွေ့လို့ လူပျိုကြီးဖြစ်နေတာ။ အခုသမီးကို တွေ့တော့မှ လက်ထပ်ချင်တယ်ဆိုပြီး သူ့မိဘတွေကိုတောင်းခိုင်း လိုက်တယ်။ အဲဒါ သမီးသဘောကိုသိချင်တယ်”

ထိုသို့တောင်းရမ်းလာကြသည့် မိဘများကလည်း တစ်ယောက် မဟုတ်၊ နှစ်ယောက်လည်းမဟုတ် အခြားရွာများကပါ လာရောက်

တောင်းရမ်းကြသည်ကိုလည်း မခင်သန်းတစ်ယောက် လုံးဝစိတ်မဝင်စားခဲ့။ ငြင်းပယ်ခဲ့သည်ချည်းပင်ဖြစ်သည်။ မခင်သန်းမှာ ကလေးနှစ်ယောက်အမေဆိုသော်လည်း အသက်က ၂၀ ကျော်၊ ၃၀ တောင်မပြည့်သေး၊ အသားကဖြူ၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကလည်း အချိုးအစားပြေပြစ်သဖြင့် ရွာ၏ကျက်သရေဆောင် အလှသရဖူဆောင်းနေခဲ့သူဖြစ်သည်။ မှုဆိုးမ ကလေးနှစ်ယောက်အမေဆိုသည်ကို ထည့်မတွက်မိကြပါ။ လှလည်းလှ၊ တည်လည်းတည်၊ ဆက်ဆံရေးလည်း ပျူပျူငှာငှာပြောတတ်ဆိုတတ်မို့လို့ ချစ်သူခင်သူ စုံမက်သူပေါများသည်။ ဆွေမျိုးမိဘအသိုင်းအဝိုင်းများကလည်း အရွယ်ကောင်းတုန်းအခြေအနေပေးတုန်း အိမ်ထောင်ပြုစေချင်ကြသည်။ သို့သော်-

“အဒေါ်ရယ် ကျွန်မစိတ်ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပါပြီ။ ကျွန်မမှာ ချစ်စရာကောင်းတဲ့သမီးလေးနှစ်ယောက်ရှိနေပြီပဲ။ အဖော်မလိုတော့ပါဘူး။ သမီးလေးတွေကိုလည်း ဘယ်ပထွေးနဲ့မှ အတူမနေစေချင်တော့ပါဘူး။ အခုဆို ကျွန်မဘဝလည်း သာယာပျော်ရွှင်စရာဖြစ်နေပါပြီ။ အေးအေးပဲနေပါရစေ အဒေါ်ရယ်နော်”

လာရောက်မဲဆွယ်ပြောသူများကို ထိုသို့ပင်ချေပပြောလွှတ်လေ့ရှိသည်။ မိဘဆွေမျိုးများကလည်း နားချကြသည်။ သို့သော် သမီးလေးနှစ်ယောက်အတွက် အမေပီသစေချင်သည်။ စံတင်လောက်သော မေမေ၊ ဂန္ထဝင်မေမေ၊ တာဝန်ကျေသောမေမေအဖြစ်သာ နေပြချင်နေသည်။

မခင်သန်းသည် စက်ချုပ်ရင်းအိမ်ဆိုင်ကလေးကိုပါ တင်ရောင်းထားသည်။ အိမ်ဆိုင်တွင် အုန်းဆီ၊ နှမ်းဆီ၊ မြေပဲလှော်၊ သကြား၊ ဆပ်ပြာ၊ ရေနံဆီကအစ တစ်နိုင်တစ်ပိုင် အိမ်ဆိုင်ကလေးတင်ရောင်းသည်။ စက်ချုပ်ရင်းလုပ်ရသောအလုပ်ဖြစ်၍ မပင်ပန်းလှပါ။ ရုံဖန်ရုံခါ

မိဘများ၏ ပင်ရင်းအလုပ်ဖြစ်သော ငရုတ်၊ ကြက်သွန်၊ အာလူး၊ ကစွန်း၊ ပဲ၊ ပြောင်း စသည့်ယာအလုပ်ကို သွားရောက်ကူလုပ်ပေး လေ့ရှိသည်။

သည်လိုနှင့် သမီးနှစ်ယောက် ၁၀ တန်းအောင်ကြသည်။ အကြီးမ ခင်ခင်က ၁၀ တန်းကို အလျင်အောင်၍ ဦးလေးများရှိရာ ရန်ကုန်သို့ပို့၍ တက္ကသိုလ်ပညာကို ဆက်လက်တက်ခိုင်းသည်။ အကြီး မ မခင်ခင်တက္ကသိုလ် ဒုတိယနှစ်အရောက်တွင် အငယ်မ မမြင့်မြင့် က ၁၀ တန်းအောင်ပြန်သဖြင့် စစ်တွေမြို့ ဆွေမျိုးများအိမ်သို့ပို့၍ စစ်တွေကောလိပ်တွင်သွားတက်ရပါသည်။ စစ်တွေကောလိပ်မှ တစ်ဆင့် ပုသိမ်ကောလိပ်သို့ သွားတက်ရပြန်သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ပညာသင်ကြားရပြန်သည်။

မိခင်ဖြစ်သူ မခင်သန်းမှာ သမီးနှစ်ယောက်တက္ကသိုလ်ပညာ ကိုတက်ရောက်သင်ကြားနေကြသဖြင့် မည်သည့်အရာနှင့်မျှမတူသော ဝမ်းသာပီတိမျိုးကို ခံစားရပါသည်။ မိမိအနေဖြင့် တက္ကသိုလ်ပညာ ကို မသင်ခဲ့ဖူး၍ မိမိသမီးနှစ်ယောက်ကို တက္ကသိုလ်ပညာတတ်ကြီး တွေဖြစ်စေချင်ခဲ့သည်မှာ ယခုတော့ အနှစ်နှစ်အလလက မျှော်လင့် ခဲ့သည့် ရည်မှန်းခဲ့သည့် မျှော်လင့်ချက်၊ ရည်မှန်းချက်များပြီးပြည့်စုံ စွာ အောင်မြင်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ မည်သည့်အရာနှင့်မျှမတူသော ဝမ်းသာပီတိ ကိုခံစားလိုက်ရပါတော့သည်။

“ကဲ- ငါ့တူမကြီး လေးစားထိုက်ပါတယ်ကွယ်၊ ငါ့တူမကြီး က သမီးတွေအပေါ်မှာ တာဝန်ကျေလှပါပေတယ်။ မိခင်ရဲ့ မေတ္တာ ကို လက်တွေ့ထုတ်ပြလိုက်တာပါပဲကွယ်။ ငါ့တူမကြီးလည်း ဖတ် ဖူးလေမလားတော့မသိဘူး။ ဟို-အင်္ဂလိပ်ကဗျာ ဆရာမကြီးမစွက် ဖလက်ရှားရဲ့ အဆိုအမိန့်ရေပြောရရင် မေတ္တာတရားခေါင်းပါးပြီး

အကြင်နာတရားကင်းမဲ့တဲ့ ဤကမ္ဘာကြီးမှာ စွမ်းအားအကြီးမားဆုံး၊ အနက်ရှိုင်းဆုံးနှင့် ထာဝစဉ်ရှင်သန်နေတဲ့ မေတ္တာထုကို မိခင်များရဲ့ နှလုံးသားမှာသာ အစဉ်အမြဲတွေ့မြင်နိုင်၏တဲ့။

ဒါက ဦးလေးဖတ်ခဲ့ဖူးတာကို ပြောပြတာပါ။ ဟဲ ဟဲ တကယ်လည်း ဟုတ်တယ်နော် မခင်သန်း”

မခင်သန်း၏ဦးလေး ဦးညိုသန်းက သူ့တူမကြီး၏အနေအထိုင် အပြုအမူများကို သဘောကျစွာဖြင့် ချီးကျူးစကားပြောပြနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ပြီးတော့ ပြင်သစ်သမိုင်းပညာရှင် ဂျူးလာမစ်ရှေးလ်ကလည်း ဆိုမိန့်ထားတာရှိတယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းသည် ထိုကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သောအမွေကို သူတို့၏ မိခင်များထံမှ ရရှိကြသည်လို့ဆိုထားတယ်။ မှန်တယ် ငါ့တူမနော်”

“ပြီးတော့ရှိသေးတယ် သမီးရဲ့၊ စပိန်စကားပုံကဆိုထားတယ်။ မိခင်ကောင်းတစ်ယောက်၏စွမ်းရည်သည် ဆရာပေါင်းမြောက်မြားစွာတို့၏ စွမ်းရည်နှင့်ညီမျှ၏တဲ့ ဟုတ်တယ်နော် အခုငါတူမကြီးက လက်တွေ့ပြလိုက်ပြီမဟုတ်လား နော်၊ ဦးလေးဂုဏ်ယူပါတယ် သမီးရယ်”

“ဟာ- ဦးလေးကလဲ ဒီလောက်လည်းမဟုတ်ပါဘူး။ သမီးလေးတို့နှစ်ယောက်ကိုက ပညာစွမ်းရည်ထက်မြက်ကြလို့ပါ ဦးလေးရယ်၊ ဟင်း ဟင်း”

“အို့- ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ သမီးရယ်၊ အမေဆိုတာ သားသမီးတွေအတွက် အင်အားပဲကွယ့်၊ အင်္ဂလိပ်ပညာရှင် အင်တေလာကဆိုထားတာရှိတယ်လေ။ အမေဆိုတာ အင်အား၊ အမေဆိုတာဉာဏ်ပညာ၊ အမေဆိုတာ မေတ္တာပင်လယ်တဲ့သမီးရဲ့။ ပြီးတော့

လည်း ပြင်သစ်သမိုင်းပညာရှင် လူစီဒီဖြူဖို့ကဆိုထားသေးတယ်။ လူ
လောက၏ အနာဂတ်သည် မိခင်တို့၏လက်တွင်း၌သာတည်ရှိသည်
တဲ့။ သိပ်မှန်တယ်။ အခုပဲကြည့်လေ ငါ့တူမကြီးရဲ့ သမီးလေးနှစ်
ယောက်အနာဂတ်ဘဝတိုးတက်အောင်မြင်ဖို့အတွက် မိခင်ဖြစ်တဲ့
တူမကြီးကပဲ စီမံဆောင်ကြဉ်းပေးခဲ့တယ် မဟုတ်လားနော်။ ချီးကျူး
ပါတယ်။ ဦးလေးကတော့ ငါ့တူမကြီးကို ချီးကျူးဂုဏ်ပြုပါတယ်
ကွယ်၊ ဝမ်းလည်းသာတယ်။ ဂုဏ်လည်းယူပါတယ် ငါ့တူမကြီးရယ်
နော်”

“အဟင်း-ဟင်းဟင်း-ကဲပါ ထားလိုက်ပါတော့” ဦးလေး
ချီးကျူးတာကို သမီးအားရပါးရ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ဝမ်းပန်းတသာ
ခံယူပါတယ် ဦးလေးရယ်။ ဒါပေမဲ့နော် ဦးလေးဆီကလည်း စွမ်းအား
တွေ၊ ဗဟုသုတတွေ အများကြီးရရှိခဲ့ပါတယ်ဦးလေးရယ်။ ဒါကြောင့်
လည်း ပိုပြီးအားတက်မိပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ဦးလေးပြောသလို
သမီးရဲ့စွမ်းဆောင်ချက် ကောင်းမွန်မှန်ကန်မှု၊ မိခင်ကောင်းတို့၏ စွမ်း
ဆောင်မှု၊ စိတ်ထားဖြူစင်မှုတွေကြောင့် အခုဆို သမီးလေးနှစ်ယောက်
စလုံးဟာ တက္ကသိုလ်က မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့၊ မဟာသိပ္ပံဘွဲ့တွေ အသီးသီးရရှိ
နေကြပြီး အလုပ်ခွင်မှာ ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်နေပြီလေ ဦးလေးရယ်။
ဦးလေးပြောသလို သမီးလေး ဘာနဲ့မှ နှိုင်းယှဉ်လို့မရနိုင်တဲ့ ဝမ်းသာ
ပီတိမျိုးကို မိခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ခံစားနေရပါတယ်။ သူတို့လေး
တွေဘဝ၊ သည်ထက်မက တိုးတက်သာယာကြည်နူးနိုင်ကြပါစေလို့
အမြဲဆုတောင်းပေးနေပါတယ် ဦးလေးရယ်။ ဦးလေးကိုလည်း သမီး
အထူးကျေးဇူးတင်ရှိပါတယ်။ ကဲ-ဦးလေးကို သမီးကန်တော့ပါတယ်
ဦးလေးရယ်နော်”

မည်သို့ပင်ဆိုစေကာမူ ဖတဆိုသမီးကလေးနှစ်ယောက်တို့၏ မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်သန်း၏ ဖြူစင်သောမိခင်မေတ္တာ၊ စေတနာမိုးရွာ သွန်းဖြိုးမှုကြောင့် ယခုအခါတွင် သမီးကြီးခင်ခင်သန်းမှာ ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်(နိုင်ငံခြားဘာသာဌာန) ပါမောက္ခအဖြစ်လည်းကောင်း၊ သမီးငယ်လေး မြင့်မြင့်သန်းမှာ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ မဟာသိပ္ပံဘွဲ့ ကိုရရှိပြီး ဝန်ကြီးဌာနတစ်ခုတွင် ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူး ရာထူးဖြင့် လည်းကောင်း၊ နိုင်ငံတော်ဝန်များကို ကျေပွန်စွာထမ်းဆောင်ကြရင်း ကျေးဇူးရှင်မိခင်ကြီးဒေါ်ခင်သန်းနှင့်အတူ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ နေထိုင် ကြကာ ကျေးဇူးရှင်မေမေ၊ စံတင်လောက်တဲ့မေမေ၊ ဂန္ထဝင်မေမေ၊ စွမ်းအားရှင်မေမေ၊ အာဂမေမေ ဒေါ်ခင်သန်း၏ (၈၆)နှစ်မြောက် ဈေးနေ့မင်္ဂလာပွဲကို သားသမီးမြေးများနှင့်အတူ စည်ကားသိုက်မြိုက် ပျော်ရွှင်စွာကျင်းပနေကြသည်မှာ မေမေ အိုမေမေ သီချင်းသံများသည် လည်း အထက်ဘဝင်သို့တိုင်ညံ့လျက် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင်မှာ ငြိမ့်ညောင်းသာယာ၍ ငြိမ်းချမ်းကြည်သာ ရှိနေပါတော့သည်။

မင်းရွှေမင်း(တောင်ကုတ်)

မြန်မာ့ပိတ်ရင်း မြန်မာ့ပိတ်ထား

မြန်မာ့ပိတ်ရင်း မြန်မာ့ပိတ်ထား
မြန်မာ့ပိတ်ရင်း မြန်မာ့ပိတ်ထား
မြန်မာ့ပိတ်ရင်း မြန်မာ့ပိတ်ထား

မြန်မာ့စိတ်ရင်း မြန်မာ့စိတ်ထား

“ဟာ...ဆရာရွှေ၊ တယ်ဖိမ်ကျနေပါလားဗျာ။ စားပြီးပြီလား”

“ဪ...ဆရာနေမင်းထွန်းပါလားဗျာ။ လာလေ။ ကျွန်တော်လည်း ခုပဲ ထမင်းစားပြီးလို့ သတင်းစာထိုင်ဖတ်နေတာဗျာ”

တနင်္ဂနွေနေ့ တစ်နေ့၏ နေ့လယ် ၁၂ နာရီအချိန်ခန့်တွင်ဖြစ်သည်။ ဆရာဦးရွှေမောင်တစ်ယောက် နေ့လယ်စာထမင်းစားပြီးဖြစ်၍ အိမ်ရှေ့ဝရံတာ၌ ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးဖြင့် အေးဆေးစွာထိုင်ရင်း ကြေးမုံသတင်းစာကို စိတ်ဝင်စားစွာဖတ်ရှုနေချိန် ရပ်ကွက်ထဲမှာ ရေးဖော်ရေးဖက် စာရေးဆရာ နေမင်းထွန်းရောက်လာပြီး အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာသည်။ ဆရာဦးရွှေမောင်၏အနီးရှိ ထိုင်ခုံလွတ်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ လက်ထဲ၌ပါလာသော မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဆရာဦးရွှေမောင်လက်ထဲသို့ ထိုးထည့်ရင်း-

“ဟောဒီ မဂ္ဂဇင်းထဲက ဟောဒီပန်းချီပုံကိုကြည့်လိုက်ပါဦး၊ ဘယ်သူလဲလို့...။ ပြီးတော့ အဲဒီဝတ္ထုကိုလည်း ဖတ်ကြည့်လိုက်ပါဦးဗျာ...ဟဲ...ဟဲ”

ဆရာဦးရွှေမောင်က ဆရာနေမင်းထွန်းထောက်ပြသည့် ဝတ္ထု

သရုပ်ဖော်ပန်းချီပုံကို စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ဦးရွှေမောင်၏သား
မောင်မင်းဇော်လည်း သူတို့အနီးသို့ရောက်လာပြီး စာအုပ်ထဲက ပန်းချီ
ပုံကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်...ဖေဖေ အဲဒီပန်းချီပုံက ဖေဖေနဲ့တူလိုက်တာ။ ဖေဖေ
ပုံကို ရေးဆွဲထားတာ သေချာပါတယ် ဖေဖေ”

“အေး...ဟုတ်တယ်နော်၊ ဖေဖေပုံမှ ဖေဖေပုံအစစ်ပဲ။ ကဲ...
ဆရာနေမင်းထွန်းဘယ်လိုကြောင့် ကျွန်တော့်ပုံဖြစ်နေတာလဲဗျာ။ ဝတ္ထု
ရေးသူကလည်း ဆရာနေမင်းထွန်းပါပဲလား။ ဒီဝတ္ထုနဲ့ကျွန်တော် ဘယ်
လိုပတ်သက်နေတာလဲဗျာ”

ဆရာဦးရွှေမောင်က မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်လုံးကို ဟိုလှန် ဒီလှန်ဖြင့်
စူးစမ်းနေလိုက်သည်။

“ဆရာရွှေ...ဆရာ တကယ်မမှတ်မိတော့ဘူးလား။ အဲဒါ
ဆရာပုံဟုတ်ပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့သုံးလလောက်က ၂၀၉ အဲကွန်းဘတ်စ်
ကားပေါ်မှာဆရာမသိအောင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မှတ်တမ်းတင်ဓာတ်ပုံ
ရိုက်ယူထားလိုက်ပြီး ပန်းချီဆရာမြတ်မိုးက ဝတ္ထုသရုပ်ဖော်ပန်းချီပြန်
ဆွဲထားတယ်လေ။ ကဲပါ...ဝတ္ထုကိုလည်း ဖတ်ကြည့်လိုက်ပါဦး...
ဟဲ...ဟဲ”

ဆရာဦးရွှေမောင် တွေ့ဆေးမောသွားသည်။ သူ့ပုံကို သေချာ
စွာကြည့်ရင်း သဘောကျမိပြီး ဝတ္ထုကိုလည်း ဟိုလှန်သည်လှန်ဖြင့်
စာမြည်းသဘောမျိုးဖြင့် ဖတ်ရှုလေ့လာကြည့်လိုက်သည်။

“ဪ...သိပြီ...မှတ်မိပြီဗျာ။ ဟဲ...ဟဲ ညနေပိုင်းရုံးဆင်းချိန်
၂၀၉ အဲကွန်းဘတ်စ်ကားပေါ်မှာ လူတွေကအရမ်းကျပ်၊ ကျွန်တော်
ကတော့ ကံကောင်းထောက်မစွာ ရှေ့နားက ထိုင်ခုံတစ်ခုံမှာ ထိုင်ရ
တယ်။ အင်း...ဟုတ်ပြီ...မှတ်မိပြီ။ ဟဲ...ဟဲ ဆရာနေမင်းထွန်းကတော့

စာရေးဆရာဝီသပါပေတယ်ဗျာ။ ဒီမြင်ကွင်းလေးကို အမိအရဇာတ်ပုံ ရိုက်ယူထားပြီး ဝတ္ထုအဖြစ်ဖန်တီးပြီး စာဖတ်ပရိသတ်နဲ့ နိုင်ငံတော် ကသိအောင် တင်ပြနိုင်လိုက်တာ ဆရာကိုချီးကျူးပါတယ်ဗျာ**

ဆရာဦးရွှေမောင်မှာ စာအုပ်ထဲက ပန်းချီပုံကို စိုက်ကြည့်ရင်း ထိုနေ့၊ ထိုရက်၊ ထိုအချိန်က ဖြစ်ပျက်ကြုံတွေ့ခဲ့ရသမျှ ပြန်လည်သတိရ မြင်ယောင်လာမိပါတော့သည်။

x x x

ဦးရွှေမောင်သည် ညနေ ၄ နာရီခွဲတွင် လွယ်အိတ်လွယ်ကာ ၃၆ လမ်းအထက် မဂ္ဂဇင်းတိုက်မှ အလုပ်ဆင်းလာပြီး ဆူးလေမှတ်တိုင် တွင် ရွာသာကြီးလေးထောင့်ကန်စစ်မှုထမ်းဟောင်း စံပြရွာသို့ပြန်ရန် ၂၀၉ အဲကွန်းဘတ်စ်ကားကြီးအလာကို ထိုင်စောင့်နေလိုက်သည်။ ရွာသာကြီးလေးထောင့်ကန်စစ်မှုထမ်းဟောင်းစံပြရွာ(ယခုရပ်ကွက်)သို့ တိုက်ရိုက်ပြေးဆွဲသည့်ကားမှာ ၂၀၉ တစ်စီးသာရှိသည်။ အထူးကား ၂၁၀ နှင့် ၁၈၂ အဲကွန်းဘတ်စ်ကားများရှိသော်လည်း လေးထောင့်ကန် စစ်မှုထမ်းဟောင်းစံပြရွာသို့မရောက်ဘဲ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်အလွန် စိတ်ကျန်းမာရေးဆေးရုံးကြီးလမ်းဆုံ သပြေမြို့မှတ်တိုင်၌ဂိတ်ဆုံးပြီး မြို့ထဲသို့ ပြန်လှည့်သည်။ စိတ်ကျန်းမာရေးဆေးရုံနှင့် စစ်မှုထမ်းဟောင်း စံပြရွာသို့သွားလိုလျှင် သုံးဘီကားဒိုင်နာကား၊ ဆိုင်ကယ်များကိုစောင့် ပြီး ဆက်သွားကြသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း စစ်မှုထမ်းဟောင်းစံပြရွာ(လေးထောင့်ကန်)သို့ တိုက်ရိုက်ရောက်ရှိနိုင်မည့် ၂၀၉ အဲကွန်းဘတ်စ်ကားကြီးကို ဦးရွှေ မောင်တစ်ယောက် ခွဲကောင်းကောင်းဖြင့် စောင့်မျှော်နေမိခြင်းဖြစ်ပေ သည်။ ညနေ ၄ နာရီခွဲကတည်းကပင် မှတ်တိုင်၌ထိုင်စောင့်ခဲ့သည်မှာ ယခု ၅ နာရီခွဲနေပြီဖြစ်သည်။ ၂၀၉ က အရိပ်အယောင်ပင် မတွေ့ရ

သေး။ ကားအရေအတွက်က နည်းလွန်းသည်။ စုစုပေါင်းမှ ၂၀၉ ကား ၅ စီးသာရှိကြောင်း သိရသည်။ မှတ်တိုင်၌ ၂၀၉ ကားကို စောင့်ဆိုင်းနေစဉ် မြောက်ဥက္ကလာကားများ၊ တောင်ဥက္ကလာကားများ၊ မြောက်ဒဂုံ၊ လှိုင်သာယာ၊ အင်းစိန်စသည်ဖြင့် ကားပေါင်းများစွာ ရောက်ရှိပြေးဆွဲနေကြသော်လည်း စစ်မှုထမ်းဟောင်းစံပြရွာ(လေးထောင့်ကန်)သို့ပြေးဆွဲသည့် ကားတစ်စီးမျှရောက်မလာ။ ရှိလည်းမရှိ။ ၂၀၉ တစ်စီးသာ ပြေးဆွဲနေသည်။ ၂၀၉ မှာလည်း အစီးရေနည်းလွန်းသဖြင့် စစ်မှုထမ်းဟောင်း စံပြရွာ(လေးထောင့်ကန်)မှ ဝန်ထမ်းများ ခရီးသွားပြည်သူများမှာ ဒုက္ခရောက်ကြရသည်။

ယခုလည်း ၂၀၉ အဲကွန်းဘတ်စ်ကားကို ထိုင်စောင့်နေကြသည့် ခရီးသည်များမှာ မှတ်တိုင်၌များပြားသည်ထက် များပြားနေသည်။ သို့သော်လည်း ၂၀၉ ကားပေါ်မလာသေးပါ။

“ဟာ...ဆရာ၊ အခုထိ ကားမရသေးဘူးလား။ ဟာ... ဆရာရယ်”

“အေး ၂၀၉ စောင့်နေတာကွာ၊ ကားကနည်းတော့ စောင့်ရမှာပေါ့ကွ။ တခြားကားကိုစီးပြန်ရင်လည်း သုံးဆင့်လောက်တော့ ပြောင်းစီးရမယ်။ ဒါကြောင့် ၂၀၉ ကို ဇွဲရှိရှိစောင့်နေရတာကွ။ ဟဲ...ဟဲ”

“ဟော...ဟိုမှာ.. ၂၀၉ လာပြီဆရာ”

“ဪ...အေး..တော်သေးတာပေါ့ကွာ။ ၆ နာရီမထိုးခင် ရောက်လာလို့။ ကဲ...သွားမယ်ကွာနော်”

ဦးရွှေမောင်တစ်ယောက် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ၂၀၉ ကားပေါ်သို့ တိုးဝှေ့အလှအယက်တက်လိုက်သည်။ ခရီးသည်ကများ၊ ကားက ခုံနေရာလွတ်မရှိ။ မတ်တပ်ရပ်ဖို့တောင် ခြေချစရာမရှိ။ ဦးရွှေမောင်က

ခရိုင်ဘာနောက်နားအထိ တိုးတွေ့သွားလိုက်သည်။ ကံအားလျော်စွာပင် ရှေ့ဆုံးသံယာတော်များအတွက် သတ်မှတ်ထားသော ထိုင်ခုံနောက်မှ တစ်ယောက်ထိုင်ခုံတွင် နေရာရလိုက်သည်။ ရလိုက်ပုံမှာလည်း လူငယ် တစ်ယောက်က အလိုက်သိစွာထပေးလိုက်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

“အဘ...ဒီမှာ ထိုင်ပါ။ အဘ...လာပါ”

“အေးကွယ်...ကျေးဇူးပါပဲ။ အဘက ခူးသိပ်မကောင်းတော့ ကြာကြာမရပ်နိုင်ဘူး။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သားရယ်။ ပေး... သား ထမင်းချိုင့်၊ အဘ ကိုင်ထားပေးမယ်”

“ဪ... ရပါတယ် အဘရယ်”

“ပေးပါသားရယ်...အဘကိုင်ထားပေးပါ့မယ်”

ကားတစ်စီးလုံး နေရာပြည့်ကျပ်သွားသည့်အပြင် မတ်တပ်ရပ် စီးသူများမှာလည်း ခြေချစရာနေရာပင်မရှိသဖြင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပူးကပ်တင်းကျပ်လျက်ရှိသည်။ ကားတော်တော်နှင့် မထွက်ဖြစ်သေး ပါ။ လူခေါ်နေသေးသည်။

“ရွှေပုံတိုင်...ငါးထပ် ခြောက်ထပ်၊ ဈေးကျွေ၊ စံပြဈေး၊ ရွာသာ ကြီး၊ လေးထောင့်ကန်၊ ချောင်တယ်လာ...ချောင်တယ်။ အခုထွက်မှာ ...လာ...ချောင်တယ်”

ကားစပယ်ယာများက ဆူးလေမှတ်တိုင်တိုင် ကားရပ်ပြီးလူ စောင့်တင်နေသည်မှာ နာရီဝက်ခန့်ရှိနေပြီ။ မထွက်သေးပါ။ ညနေ ၆ နာရီထိုးနေပြီဖြစ်သည်။

“ခရီးသည်များ ဝေးရင် နောက်နားကိုတိုးဝင်ပေးပါ။ စောင်း တိုးပါ။ ငါးဖယ်တိုးလေး တိုးဝင်ပါ။ ခရီးသည်များ ကိုယ်ချင်းစာပါ။ သည်းခံခွင့်လွှတ်ကြပါ။ ကျွန်တော်တို့က ဒီလို ရုံးတက်ရုံးဆင်းချိန် လေးကိုပဲ အားကိုးနေရတာပါ။ ကဲ ကဲ...နောက်ထပ် ၂၃ ယောက်ရှိ

တစ်။ စံပြဈေးကျော်ရင် ၂၅၀/၊ ကျန်ခရီးသည်များအားလုံး ၂၀၀/စီ ကားခပေးစီးကြမယ်။ အသင့်ထုတ်ထားကြပါ။ လက်တို့မတောင်းပါရ စေနဲ့”

ကားစပယ်ယာသုံးယောက် ရှေ့တစ်ယောက် နောက်တစ် ယောက်၊ အဆင်းအပေါက်ဝမှာတစ်ယောက်၊ အားလုံးတာဝန်ကိုယ်စီ အကင်းပါးပါး မျက်စိလျှင်လျှင် သွက်လက်ကြသည်။

“မောင်း ဆရာရေ”

စပယ်ယာ၏ အော်သံ။

ကားစထွက်လာသည်။

“ဪ...အဘွား၊ ဒီမှာ လာထိုင်ပါ အဘွား”

ခရီးသည်ချင်း ကိုယ်ချင်းစာကြသည်။ သက်ကြီးရွယ်အိုများနှင့် ကိုယ်ဝန်ဆောင်များ၊ ကလေးကိုပွေ့ချီထားသော ကလေးမိခင်များ၊ သီလရှင်များကို နေရာပေးတတ်ကြသည်။ ရဟန်းသံဃာတော်များ အတွက် ရှေ့ဆုံးခုံများတွင် “သံဃာတော်များသာ” “သံဃာတော် များဦးစားပေးပါ” စသည်ဖြင့် စာစာန်းကပ်ထားပြီး အလိုက်သိစွာ ကုသိုလ်ယူတတ်ကြသည်။ လူကျပ်၍ မတ်တပ်ရပ်လိုက်ပါလာရသူ များ၏လက်ထဲမှ ဆွဲခြင်း၊ ထမင်းချိုင့်၊ လက်ဆွဲအိတ်များကို ထိုင်ခုံ နေရာရထားသူများက ကူညီကိုင်ဆောင်ထိန်းသိမ်းပေးတတ်ကြသည်။ ဤသည်မှာလည်း မည်သည့်နိုင်ငံတွင်မှမရှိသော မြန်မာတို့၏ ချစ်စရာ ဓလေ့စရိုက်များပင် ဖြစ်သည်။

ဆရာဦးရွှေမောင်တစ်ယောက် ထိုင်ခုံတွင်နေရာရရှိ၍ ထိုင်လိုက် ပါလာရင်း ခရီးသည်များ တိုးဝှေ့သွားလာလှုပ်ရှားနေကြရပုံနှင့် ကား စပယ်ယာများ၏ အော်ဟစ်ပြောဆိုဆက်ဆံနေကြပုံ၊ ခရီးသည်အချင်း ချင်း ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်ဖြင့် မြန်မာတို့၏မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ

တရားများပြည့်ဝပြီး မြန်မာလူမျိုးတို့၏ ချစ်စရာကောင်းသော ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သော အမူအကျင့်များကို လေ့လာမှတ်သား သဘောကျလျက် ရှိနေပါသည်။

၂၀၉ ဘတ်စ်ကားကြီးမှာ ဆူးလေမှတ်တိုင်မှ ယောက်လမ်းမှတ်တိုင်၊ ကျောက်တိုင်(တိရစ္ဆာန်ရုံ)မှတ်တိုင်မှ ဗဟန်း(၃)လမ်းမှတ်တိုင်သို့ ရောက်ခဲ့သည်။ ဗဟန်း(၃)လမ်းမှတ်တိုင်တွင် ရွှေတိုဝ်ဘုရားဖူးများအပြန်ကို စောင့်ကြိုနေပြန်သည်။

“ရွှေတိုဝ်၊ ဗန်ဒါပင်၊ ငါးထပ်ခြောက်ထပ်၊ တာမွေအိုင်း၊ ဈေးကွေ့၊ စံပြဈေး၊ ရွာသာကြီးလေးထောင့်ကန် ချောင်တယ်လေ။ အခုထွက်မယ် လာ..လာ”

စပယ်ယာ၏ မှတ်တိုင်အစဉ်လိုက် အာသွက်လျှာသွက်ဖြင့် မနားတမ်းတောက်လျှောက် အော်ဟစ်သည်။ ခရီးသည်များ တိုးဝှေ့တက်လာကြပြန်သည်။

“တက်..တက်၊ မြန်မြန်တက်..အထဲဝင်စီးကြပါ။ မောင်းဆရာရေ”

၂၀၉ ဘတ်စ်ကားကြီးမှာ ဗဟန်း(၃)လမ်းမှ ထွက်ခွာလာပြီး ရေခဲခိုင်မှတ်တိုင်(ပန်းချီပုသင်တန်းကျောင်း)မှတ်တိုင်၊ ရွှေတိုဝ်မှတ်တိုင်၊ ဗန်ဒါပင်၊ ငါးထပ်ခြောက်ထပ်မှ တာမွေအိုင်းထိပ်မှတ်တိုင်တွင် ရပ်နားပြန်သည်။ ၎င်းမှဆက်ထွက်လာရာ ရန်ကင်းဈေးကွေ့မှတ်တိုင်တွင် ကျောက်ချရပ်ထားပြန်သည်။ ထိုဈေးကွေ့မှတ်တိုင်တွင် အတက်အဆင်းများသည်။ ကားပေါ်တွင် ခရီးသည်များ ကျပ်သည်ထက်ကျပ်၍ ခြေချစရာနေရာပင် မရှိတော့ပါ။ ခရီးသည်ချင်းလည်း ဘေးချင်းကပ်၊ ကျောချင်းထပ်နေပြီဖြစ်သည်။ ည ၇ နာရီထိုးနေပြီဖြစ်သည်။ ရွာသာကြီးလေးထောင့်ကန် ခရီးစဉ်အတွက် ဤ ၂၀၉ ဘတ်စ်ကား

တစ်စီးကိုသာ အားထားနေကြရသဖြင့် ကျပ်သည်ထက်ကျပ်ညှပ်စွာ စီးနင်းလိုက်ပါလာခဲ့ရ၏။ ၂၀၉ အဲကွန်းဘတ်စ်ကားအမည်ခံထားသော်လည်း အအေးလွတ်ထားခြင်းမရှိ၊ တံခါးများကပျက်၊ ထိုင်ခုံများကပျက်၊ စက်အရှိန်ကြောင့် တစ်ကားလုံးပူအိုက်၍ ချွေးတဒီးဒီးဖြင့် ခရီးသည် အချင်းချင်း ချွေးစီးများပူးကပ်နံ့စော်စွာဖြင့် လိုက်ပါလာခဲ့ကြရသည်။

ဈေးကွေ့မှတ်တိုင်မှတစ်ဆင့် သံလမ်းမှတ်တိုင်သို့ ရောက်လာပါသည်။ ခရီးသည်များ အလှအယက်တိုးစေ့တက်လာကြပြန်သည်။ ကားမှာ ကျပ်သည်ထက် ပိုကျပ်လာသည်။ ချစ်စရာကောင်းသည်က ခရီးသည်အချင်းချင်း ကူညီရိုင်းပင်း ဂါရဝတရားထားတတ်ကြသည်။

“မောင်းဆရာရေ...အသင်းတိုက်ပါလား၊ ဇဝနပါလား၊ ဘီအိုစီပါလား။ မှတ်တိုင်တွေမေးနေတယ်နော်။ မပါရင်တောက်လျှောက်မောင်းမှာ”

အသင်းတိုက်မှတ်တိုင်မရောက်မီ လမ်းဆုံတွင် ကားလမ်းပြင်နေသဖြင့် ၁၅ မိနစ်ခန့် အချိန်ကြန့်ကြာနေပြန်သည်။ ၎င်းမှ ဆက်လက်ထွက်ခွာလာရာ အသင်းတိုက်မှတ်တိုင်၊ ဇဝနမှတ်တိုင်၊ သယံဇာတကျွန်းဈေးမှတ်တိုင်၊ ၎င်းမှ ဘီအိုစီ၊ ဘဝမြင့်မှတ်တိုင်တို့၌ အတင်အချပြုလုပ်ပြီး စံပြဈေးမှတ်တိုင်အနီးသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ သို့သော်လမ်းတစ်လျှောက်၌ ကားတန်းကြီးဖြင့် ပြည့်ကျပ်နေပြန်သဖြင့် ဈေးမှတ်တိုင်သို့ရောက်ရဖို့ အချိန်များစွာယူရပြန်သည်။ တချို့ခရီးသည်များက ဆင်း၍လမ်းလျှောက်သွားကြသည်။ စံပြဈေးမှတ်တိုင်သို့ ရောက်ချိန်မှာ ည ၇ နာရီခွဲနေပြီဖြစ်သည်။

စံပြဈေးမှတ်တိုင်တွင် ခရီးသည်အတက်အဆင်းအများဆုံးဖြစ်သည်။ လူပြည့်ကျပ်၍ မြေချစရာနေရာလပ်မရှိတော့မှ ရွာသာကြီးလေးထောင့်ကန်(စစ်မှုထမ်းဟောင်းစံပြရွာ)သို့ ခရီးစထွက်ခဲ့သည်။ ကားပေါ်

တွင် ခရီးသည်များလွန်းသဖြင့် အသက်ရှူမဝဘဲ မွမ်းကျပ်လာသည်။
စံပြဈေးမှတ်တိုင်တွင် ခရီးသည်များသလောက် ဈေးသည်များ
ကလည်း အလွန်များသည်။

“ငုံးဥဖြုတ် .. ကြက်ဥဖြုတ်”

“ပန်းသီး..လိမ္မော်သီး..စပျစ်သီး”

“ရေသန့်ဘူး..စီပလပ်အချိုရည်”

“ပြောင်းဖူး..ပြောင်းဖူးရမယ်၊ တစ်ရာပါ”

“ကွမ်းယာရမယ် .. ကွမ်းယာ”

ကားပေါ်တက်ရောင်းကြသည်။ ခရီးသည်များကလည်း ဝယ်
ကြသည်။ ကားပေါ်တွင် လူများက ကျပ်သည်ထက် ကျပ်ညပ်လာ
သဖြင့် ဈေးသည်များ ကားအောက်မှအော်၍ ရောင်းကြသည်။ စံပြ
ဈေးတွင် ကားပေါင်းစုံ၊ လိုင်းပေါင်းစုံလှသည်။

၂၀၉ အဲကွန်းဘတ်စ်ကားကြီးလည်း လူပြည့်ကျပ်၍ ဆက်
လက်ထွက်ခွာခဲ့ရာ ကားကြီးဂိတ်မှတ်တိုင်၊ တံတားဖြူမှတ်တိုင်တို့၌
ရပ်တန့်၍ လူခေါ်ပြန်သည်။ ကားပေါ်တွင် ခရီးသည်များ ကျပ်ညပ်
နေသဖြင့် ခြေချစရာနေရာလပ်မရှိဖြစ်နေသည်။ ဆေးလိပ်နဲ့ ကွမ်းယာ
နဲ့ ဆေးရွက်ကြီးနဲ့ ချွေးနဲ့ အနံ့မျိုးစုံ ရှူရိုက်နေကြရသည်။

“မောင်းဆရာရေ”

ကားမှာ ဝူးခနဲအရှိန်မြှင့်၍ ထွက်လိုက်သည်။ ဒရိုင်ဘာက
စပယ်ယာကို လှမ်းအော်လိုက်သည်။

“ကားတံခါးပိတ်ထား..ရှေ့မှာ လှည့်ကင်းရှိတယ်”

ရှေ့တွင် စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးရဲများက ဦးထုပ်ဖြူ၊ အင်္ကျီ
ဖြူဖြင့် အဝေးကမြင်နိုင်သည်။ စပယ်ယာကလည်း အကင်းပါးသည်။
ချက်ချင်း ကားတံခါးပိတ်လိုက်သည်။

“ဒေါက်..ဒေါက်..ဒုတ်..ဒုတ်”

“ဟ..မင်း ထမင်းချိုင့်က ငါ့ပန်းကို လာရိုက်နေပါလားကွ။
ပေးပါကွာ..ဘဘကိုင်ထားပေးပါ့မယ်..ပေး ပေး”

“ဟုတ်ကဲ့..ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဘဘ”

မော်တော်ကားလက်တန်းကို မခွီတမှီ ဆွဲကိုင်ထားရင်း မတ်တပ်
ရပ်စီးနင်းလိုက်ပါလာရသော လူငယ်တစ်ဦး၏ ထမင်းချိုင့်က ဦးရွှေ
မောင်၏ပန်းကို တဒေါက်ဒေါက် တဒုတ်ဒုတ်ဖြင့် ရိုက်ခတ်နေသဖြင့်
ဦးရွှေမောင်က ထမင်းချိုင့်ကို လှမ်းဆွဲယူရင်း ကူညီကိုင်ထားပေးလိုက်
သည်။ နောက်တစ်ဖန် အလုပ်ပြန်ကလေးမလေးတစ်ယောက်။

“ပေး..ပေး.. သမီးဆွဲခြင်း၊ ဘဘကို ပေးထား”

“ဪ..ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးပဲ ဘဘ”

တံတားဖြူမှတ်တိုင်မှ ကားအထွက်တွင် လူအုပ်ကြီးက အတင်း
တိုးတက်ပြန်သည်။ စပယ်ယာက ကားတံခါးကို အတင်းပိတ်သည်။
ပိတ်၍မရဖြစ်နေသည်။

“မရရင် မတက်နဲ့၊ ရှေ့မှာ ရဲရှိတယ်။ တံခါးပိတ်လို့ မရတော့
ဘူး။ မတက်နဲ့ ပြောနေတာဗျာ။ ဆင်း ..ဆင်း ပြန်ဆင်း မောင်း...
ဆရာရေ”

ခရီးသည်များ အတက်များနေသဖြင့် စပယ်ယာက ထိန်းမနိုင်
တော့ဘဲ အတင်းမောင်းခိုင်းရသည့်အခြေအနေသို့ ရောက်ရသည်။
ခရီးသည်များကလည်း မိုးချုပ်နေပြီဖြစ်၍ အိမ်သို့အမြန်ရောက်ချင်ကြ
သည်။ ၂၀၉ ကားကလည်း ရှားရှားပါးပါး၊ နောက်တစ်စီးရဖို့ မလွယ်
ပါ။ စပယ်ယာကလည်း အားလုံးကိုတင်ချင်သည်။ ကားထဲမှာက
မတန်တဆတင်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ ရုံးဆင်းချိန်ဖြစ်၍ လူချင်းကျောခြင်း
ထိကပ်နေကြပြီး စပယ်ယာက စကားပြောမချီသာကြမ်းတမ်းစွာ ပြော

တတ်ကြသည့်အပြင် ကားပေါ်ပါခရီးသည်များကို နေရာချပေးသည့် အခါ ပန်းရံဆရာတို့က အုတ်နီခဲများကို တစ်ချပ်ချင်း ထပ်စီသလို စနစ်တကျ စီပေးတတ်ကြသည်။

“လမ်းဆုံပါလား၊ နတ်စင်ပါလား..မှတ်တိုင်ကို မေးတယ် နော်.. ဖြေကြပါ”

စပယ်ယာက ကားထဲဝင်၍ ကားခကောက်၍မရ။ ကျပ်ညပ် နေသဖြင့် ဝင်၍မရ။ ကျပ်ညပ်နေသဖြင့် အတက်အဆင်းအဝင်အထွက် မလွယ်။ အချင်းချင်း ချွေးနံ့က မခံသာ။ အဲကွန်းဘတ်စ်ကားဖြစ်၍ မှန်ကလုံ လေကမတိုး။ ပူအိုက်ပြီး နောက်ကျိကျိ ငြီးစိစီးနောက်နောက် ဖြစ်လာကြသည်။

“ကျီ.. ကျီ .. ကျီ”

“အား.. အမလေး”

“အားလုံး လက်ကိုင်တန်းကို ကိုင်ထားကြပါ။ လိုအပ်ရင် ဘရိတ်သုံးပါမယ်”

တောင်မြောက်လမ်းဆုံ မီးပွိုင့်မီးနီသဖြင့် ကားထိုးရပ်လိုက် သည်။ ရုတ်တရက်မို့ အားလုံးယိမ်းထိုးကုန်ကြသည်။ သို့သော် တစ်ဦး နှင့်တစ်ဦး တင်းကြပ်မှီကပ်ထားကြသဖြင့် လဲကျသွားခြင်းမရှိ။ အားလုံး ကြောက်လန့်ပြီး အော်ဟစ်ဆူညံသွားကြသည်။ မီးစိမ်းပြ၍ ကားဆက် ထွက်လာသည်။

“ပေး.. ပေး .. ပေးထားပါဗျာ။ ခင်ဗျားအိတ်ကြီး ကျုပ် ကိုင်ထားပေးပါမယ်”

ဆရာဦးရွှေမောင်က သူ့ဘေးမှ အသက်ကြီးကြီး အသက် ၅၀ ကျော်ခန့် လူကြီးတစ်ဦးအား လှမ်းပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုလူကြီးမှာ လက်တစ်ဖက်က လက်ဆွဲအိတ်ကြီးကိုင်လျက် ကျန်

တစ်ဖက်က လက်တန်းကို လှမ်းဆွဲကိုင်ထားရာတွင် ကားဘရိတ်အုပ် လိုက်တိုင်း လဲကျမလိုယိမ်းထိုးသွားသဖြင့် ထိုသူ၏လက်ဆွဲအိတ်ကို ဆရာဦးရွှေမောင်က လှမ်းကူဆွဲလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟိုကလေး.. ဒီဘက်ကိုလာ..ဟောဒီဘာထိုင်ခုံရဲ့လက် တန်းကိုကိုင်ထား”

“ဟာ..သမီးလေး လေမတိုးလို့ ခေါင်းမူးနေတယ် ထင်ပါရဲ့။ ရော့..ရော့၊ ဟောဒီမှာ ရှူဆေးလေးရှူလိုက်။ အမူးပျောက်သွားလိမ့် မယ်”

ခရီးသည်အချင်းချင်း ရိုင်းပင်းကူညီပေးကြသည်။ နေရာမရ၍ မွန်းကျပ်နေကြသော်လည်း အချင်းချင်းမွန်မြတ်စိတ်ထားကြောင့် စိတ် ချမ်းသာကြရသည်။ စိတ်ချမ်းမြေ့ကြရသည်။ ဤသည်မှာလည်း မည်သည့်နိုင်ငံတွင်မှ မရှိသော၊ မကြားဖူးသော မြန်မာတို့၏မွန်မြတ် သော နှလုံးသားပိုင်ရှင်များကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။

“ပေး..ပေး သမီး၊ ပန်းစည်း ဘာကိုင်ပေးထားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘာ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဆရာဦးရွှေမောင်အနီးမှ အမျိုးသမီးငယ်တစ်ဦးက စံပြဈေးမှ ဝယ်ယူလာသော ပန်းစည်းကြီးကို မကျိုးမပဲ့မပျက်စီးရအောင် ဂရု တစိုက်ပွေဖက်ရှောင်တိမ်း၍ ခက်ခဲစွာကိုင်ထားရသည်ကို ဆရာဦးရွှေ မောင်က လှမ်းယူကိုင်ထားပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ မွန်မြတ်စိတ်ထား ပင်ဖြစ်သည်။ ဆရာဦးရွှေမောင်၏ ဘေးနားမှ အမျိုးသမီးငယ်တစ်ဦး ကလည်း ဆွဲခြင်းက တစ်ဖက်ကိုင်၍ ကျွန်လက်တစ်ဖက်က လက် တန်းကို မစို့တမှီဆွဲကိုင်နေရသဖြင့် ကားဘရိတ်အုပ်လိုက်တိုင်း ဒယ်မီး ဒယ်ယိုင်ဖြစ်နေသဖြင့် ဦးရွှေမောင်မနေသာတော့ဘဲ..

“သမီး..ပေး..ပေး၊ သမီးဆွဲခြင်း ဘာပေးထား”

“ဟုတ်ကဲ့...ကျေးဇူးပါပဲ ဘာဘရယ်”

“ဟောဒီ သမီးလေးလည်း လက်ထဲက ထမင်းချိုင့် ဘာပေးထား”

“ဟာ.. ရပါတယ် ဘာဘရယ်၊ ဘာမှာ များနေပါပြီ.. ရပါတယ် ဘာဘရယ်”

“ကဲ..ပေးပါ၊ ဘာထိုင်ခုံနဲ့ ထိုင်နေတာပဲ။ ရင်ခွင်ထဲ ထည့်ထားလို့လည်း ရတယ်။ ဒီဘေးမှာ ချထားလို့လည်းရတယ်။ ပေး.. ပေး ကားကကျပ်နေတော့ သမီးတို့က လက်တစ်ဖက်မအားတော့ လဲကျသွားနိုင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဘာ”

ဆရာဦးရွှေမောင်က ကလေးမလေး၏ ထမင်းချိုင့်ကို ရင်ခွင်ထဲရှိ ဆွဲခြင်းထဲသို့ ပေါင်းထည့်ထားပေးလိုက်သည်။ ဆရာဦးရွှေမောင်၏ ရင်ခွင်ထဲတွင် ဆွဲခြင်းနှစ်လုံး၊ ထမင်းချိုင့်နှစ်လုံး၊ လက်ဆွဲအိတ်ကြီးက တစ်လုံးအပြင် ထိုင်ခုံပေါ်တွင် ထမင်းချိုင့်က တစ်ဖက်နှစ်ချိုင့်စီနှင့် လက်ထဲတွင် ယန်းစည်းကြီးတစ်စည်းတို့ကို တာဝန်ယူထိန်းသိမ်းကိုင်ထားပေးသည့် ဆရာဦးရွှေမောင်၏ မြင်ကွင်းပုံသဏ္ဍာန်မှာ မြန်မာလူမျိုး၊ မြန်မာ့စိတ်ဓာတ်၊ မြန်မာ့စိတ်ရင်း၊ မြန်မာ့စိတ်ထား မွန်မြတ်နှလုံးသားကို ပြသလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်၍ ဤမြင်ကွင်းကို ရှုမြင်နေရသူတိုင်း ပီတိသောမနဿဖြစ်ကြရပါသည်။

၂၀၉ အဲကွန်းဘတ်စ်ကားကြီးမှာလည်း နတ်စင်မှတ်တိုင် မရောက်မီ နတ်စင်လမ်းဆုံမှာပင် လမ်းပိတ်နေ၍ ၁၅ မိနစ်ခန့်ကြန့်ကြာခဲ့ရပြီး နတ်စင်လမ်းမှတ်တိုင်၊ သင်တန်းကျောင်းမှတ်တိုင်၊ တပ်ရင်း(၃)မှတ်တိုင်၊ ဦးထွန်းမြတ်မှတ်တိုင်မှ ၁၄၀ မှတ်တိုင်သို့ရောက်ခဲ့သည်။ ၁၄၀ မှတ်တိုင်တွင် ကားပေါ်ပါလူအင်အား တစ်ဝက်ကျော်ခန့်

ဆင်းသွားကြသဖြင့် ကားချောင်သွားသည်။ အသက်ရှူချောင်၍ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ စီးလိုက်ပါလာကြသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်မှတ်တိုင်၊ အအေးခန်းမှတ်တိုင်၊ ဒီဇင်ဘာအလယ်ပေါက်မှတ်တိုင်မှ သပြေမြို့မှတ်တိုင် (စိတ်ရောဂါအထူးကုဆေးရုံကြီးလမ်းဆုံ) သို့ရောက်သည်။ ခရီးသည်များ တက်ဆင်းကြသည်။ ၎င်းမှဆက်ထွက်လာရာ မုန့်ဖိုမှတ်တိုင်၊ သမရိပ်သာမှတ်တိုင်များပြီးမှ လေးထောင့်ကန်စစ်မှုထမ်းဟောင်းစံပြရွာ (ယခု အမှတ်(၁)စစ်မှုထမ်းဟောင်းစံပြရပ်ကွက်) ၂၀၉ ကားကြီးဂိတ်ဆုံးသို့ ၂၁ စာရီခန့်တွင် အေးချမ်းစွာဆိုက်ရောက်ခဲ့ကြသည်။

“ကဲ...ခရီးသည်များ ဂိတ်ဆုံးပါပြီ။ ကိုယ့်ပစ္စည်းကိုယ် ပြန်စစ်ပါ။ မေ့ကျန်ခဲ့မယ်နော်...ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

လမ်းခရီးတွင် အချိန် ၃ နာရီကျော် ကြာမြင့်ခဲ့သော်လည်း ဦးရွှေမောင်အနေဖြင့် ကျေနပ်မှုဖြစ်မိပါသည်။ ကုသိုလ်ကောင်းမှုများ တတ်နိုင်သရွေ့ ကူညီဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ရသည်။ မြန်မာတို့၏စိတ်ထားကို သိရှိခွင့်ရခဲ့သည်။ ဆရာဦးရွှေမောင်နည်းတူ အခြားခရီးသည်များလည်း တတ်နိုင်သရွေ့ ကူညီရိုင်းပင်းခဲ့ကြသည်။ လူအချင်းချင်း ရိုင်းပင်းကူညီကြသည်။ လမ်းခရီးတစ်လျှောက် တတ်နိုင်သမျှ ကူညီဆောင်ရွက်ပေးနိုင်ခဲ့သဖြင့် ဦးရွှေမောင် ပီတိရွမ်းမိသည်။ ဦးရွှေမောင်ကိုလည်း မေတ္တာတုံ့ပြန်ပေးစွမ်းကြသည်။ လမ်းခရီးတစ်လောက် ဦးရွှေမောင်ရလိုက်သည်က လူတိုင်း၏နှုတ်ဖျားမှ “ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” “ကျေးဇူးပါပဲ” စသဖြင့် ကျေးဇူးမေတ္တာစကားများစွာကို ဆရာဦးရွှေမောင်၏ရင်ထဲ၌ ပြည့်ပြည့်ဝဝ တပွေတပိုက်ကြီး ခံစားရရှိလိုက်ပါတော့သည်။

မင်းရွှေမင်း(တောင်ကုတ်)

ခွင့်လွှတ်ကြပါတော့ . . . နော်

ခွင့်လွှတ်ကြပါတော့နော်

“ဟုတ်ကဲ့... အဓိကရည်ရွယ်ချက်ကတော့ တိမ်ကောပပျောက်လုဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ရခိုင်ရိုးရာသင်္ကြန် ရေသဘင်ပွဲတော်ကို ဖော်ထုတ်ပြသချင်လို့ပါပဲ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ရခိုင်စာပေနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအဖွဲ့က ကြီးမှူးကျင်းပမည့် ရခိုင်ရိုးရာသင်္ကြန်ပွဲတော်ကြီးကို သိမ်ဖြူကွင်းထဲမှာ စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာနဲ့ ကျင်းပသွားမှာဖြစ်လို့ မြို့နယ်အသင်းတွေအနေနှင့် လက်တွဲပူးပေါင်းပါဝင်စေချင်ပါတယ်။ လိုအပ်တာမှန်သရွေ့ ကျွန်တော်တို့ ရခိုင်စာပေနှင့်ယဉ်ကျေးမှုအဖွဲ့က စီစဉ်ဆောင်ရွက်ပေးသွားမှာပါ။ ကဲ-အခုအချိန်ကစပြီး တက်ရောက်လာကြတဲ့ မြို့နယ်အသင်းတွေအနေနဲ့ တစ်ဦးချင်းတင်ပြဆွေးနွေးနိုင်ပါတယ်”

ရခိုင်စာပေနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌ ရန်ကုန်ကွန်ပျူတာတက္ကသိုလ်ပါမောက္ခဒေါက်တာကျော်သိန်းက (၂၀၀၄)ခုနှစ် ရခိုင်ရိုးရာယဉ်ကျေးမှု သင်္ကြန်ပွဲတော်ကျင်းပရေးနှင့်ပတ်သက်၍ အဖွဲ့အမှတ်စဉ်ကား

ပြောကြားခြင်းဖြစ်သည်။ ဆက်လက်၍ အတွင်းရေးမှူးဖြစ်သူ ယဉ်ကျေးမှုဝန်ကြီးဌာန၊ အမျိုးသားပြတိုက်တာဝန်ခံ ညွှန်ကြားရေးမှူးဒေါ်နုမြစ်က မြို့နယ်အသင်းများအနေဖြင့် လုပ်ဆောင်ကြရမည့် လုပ်ငန်းတာဝန်များနှင့်ပတ်သက်၍ အသေးစိတ်ရှင်းပြသည်။ ထို့နောက် တက်ရောက်လာကြသူများမှ မြို့နယ်အလိုက်၊ အသင်းအဖွဲ့များအလိုက် အကြောင်းအမျိုးမျိုး အခက်အခဲအမျိုးမျိုးကို တင်ပြကြသည်။ ငြီးတော့မှ ဥက္ကဋ္ဌ ဒေါက်တာကျော်သိန်းက လိုအပ်သည်များကို ညှိနှိုင်းဖြေရှင်းပေးသည်။ အစည်းအဝေးတစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ် စသည်ဖြင့် အစည်းအဝေး ခုနစ်ကြိမ်ပြုလုပ် ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးခဲ့ကြပြီး အတည်ပြုဆုံးဖြတ်ချက်များ ချမှတ်ခဲ့ကြသည်။ ၎င်းဆုံးဖြတ်ချက်များမှာ (၂၀၀၄)ခုနှစ် ရခိုင်ရိုးရာ သင်္ကြန်ပွဲတော်ကို ရန်ကုန်မြို့ သိမ်ဖြူကွင်း(ကားမောင်းသင်ကွင်း)၌ ကျင်းပမည်။ ရေပက်မဏ္ဍပ်(၉)ခုနှင့် ဗဟိုမဏ္ဍပ်တစ်ခု ပါဝင်မည်။ ရေပက်ပဏ္ဍပ်တစ်ခုစီတွင် ရေပက်ကစားရန် ပေါင်းလှေကြီးတစ်စီးစီ ချပေးထားမည်။ ရေအဆက်မပြတ် လွှတ်ပေးထားမည်။ ပါဝင်မည့် ကဏ္ဍများမှာ မြောက်ဦးမြို့နယ်အသင်းမှ (ရခိုင်တန်ဆောင်မဏ္ဍပ်)၊ မောင်းတောမြို့နယ်အသင်းမှ(မေယုပျိုဖြူမဏ္ဍပ်)၊ တောင်ကုတ်မြို့နယ်နှင့် အမ်းမြို့နယ်အသင်းစုပေါင်းလျှက်(ရိုးမနဒီမဏ္ဍပ်)၊ ရခိုင်အမျိုးသမီးများအသင်းမှ(ပန်းမြတ်သဇင်မဏ္ဍပ်)၊ ပုဏ္ဏားကျွန်းမြို့နယ်အသင်းမှ(ဦးရပ်မြေမဏ္ဍပ်)၊ ရခိုင်မောင်မယ်တံမြက်စည်းလှည်းအသင်းမှ(ရိုးမရင်သွီးမဏ္ဍပ်)နှင့် ရခိုင်တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဟောင်းများအသင်း၊ ရခိုင်သဟာရအသင်း၊ ဗဟိုမဏ္ဍပ်စသည်ဖြင့် မဏ္ဍပ်ပေါင်း(၁၀)ခု ပါဝင်ခဲ့ကြသည်။ အစည်းအဝေး၏ဆုံးဖြတ်ချက်များအရ မြို့နယ်အလိုက် လှုပ်ရှားကြရတော့သည်။

ထိုအချိန်က ကျွန်တော်သည်လည်း တောင်ကုတ်မြို့နယ်

အသင်း၏ အတွင်းရေးမှူးတာဝန်ကို တမ်းဆောင်နေချိန်ဖြစ်၍ အသင်းအတွက် မဏ္ဍပ်ဆောက်လုပ်ရေး၊ မဏ္ဍပ်နဖူးစီးစာတန်းနှင့် မဏ္ဍပ်အလှဆင်ရေး၊ ရေကစားကြမည့် ရခိုင်လှပျိုဖြူ(၂၅)ဦးခန့်ကို စည်းရုံးရှာဖွေရခြင်း၊ နောက်ဆုံး ရခိုင်လှပျိုကလေးများ ရှာဖွေမရနိုင်တော့သဖြင့် ကျွန်တော်အိမ်က မိန်းမ၊ ချွေးမ၊ တူမ၊ မြေးမလေးများနှင့် အိမ်ဘေးအိမ်နီးများမှ မြန်မာလှပျိုဖြူကလေးများရနိုင်သရွေ့ စုစည်းရှာဖွေပေးခဲ့ရသည်။ ရခိုင်အတူပေါ့နော်ဗျာနော် ဟဲ-ဟဲ)၊ ရခိုင်သင်္ကြန်မဏ္ဍပ်တုံးစံအရ အုပ်ထိန်းသူမဏ္ဍပ်ရှင်မ ခန့်အပ်ရခြင်း၊ ရေပက်ခွက်၊ ရေပုံးများနှင့် လုံခြုံရေး၊ အုပ်ချုပ်ရေး စသည်တို့အတွက် အမျိုးသားလူကြီးလူငယ်(၂၀)ဦးခန့် ရှာဖွေပေးရခြင်း၊ (မရနိုင်သဖြင့် အိမ်ကသားများ၊ သားသူငယ်ချင်းများကိုပါ ဆွဲခန့်ရသည်) သီချင်းသံတည့်ညံ့ဖြင့် စည်ကားသိုက်မြိုက်စေရန် ဗီစီဒီဆောင်းဘောက်နှင့် ဆက်စပ်ပစ္စည်းများမှ အစ လိုလေသေးမရှိရအောင် ကြိုတင်ရှာဖွေ စီစဉ်ကြရသည်။ စိတ်မော၊ လူမော၊ ပင်ပန်းလိုက်သည်ဖြစ်ခြင်း၊ အဓိကငွေကြေးရရှိရေးက အရေးကြီးပြန်သည်။ လှပျိုကလေးများနှင့် မဏ္ဍပ်ရှင်မများအတွက် တူညီဝတ်စုံဖိုးနှင့် အခြားလိုသည်များဝယ်ယူရန် ငွေလိုပြန်သဖြင့် အသင်းဥက္ကဋ္ဌနှင့် ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ပြီး အသင်းနာယကကြီးများနှင့် မြို့နယ်အသင်းသားများထံမှ စီးပွားရေးတတ်နိုင်သူများထံ ချဉ်းကပ်အလှူခံကြရပြန်သည်။

သည်လိုနှင့် ဧပြီ(၁)ရက်နေ့သို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။ မဏ္ဍပ်များကိုလည်း ပူစီဖောင်း၊ ပန်းရှူး၊ ပန်းခက်၊ ပန်းချီများဖြင့် အလှဆင်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့မဏ္ဍပ်ရှေ့တည့်တည့် နဖူးစီးစာတန်း “ရိုးမနဒီ” မှာ မြူးကြွလှလျက်ပင်။ သိမ်ဖြူကွင်း(ကားမောင်းကွင်း)ပတ်လည်တွင် ရေကစားမဏ္ဍပ်များ၊ အလှပြပဟိုမဏ္ဍပ်၊ ဂီတဖျော်ဖြေရန် စင်မြင့်နှင့်

ဈေးဆိုင်၊ စားသောက်ဆိုင်များ၊ အရောင်းပြခန်းများဖြင့် ရောင်စုံလှပနေသည်။ မဏ္ဍပ်၏အလယ်တည့်တည့်တွင် လောင်းလှေကြီးများက ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားလျက် ရခိုင်သင်္ကြန်ကို ဖော်ကျူးနေသည်။

ဤသို့ရေပက်သည့်အခါ ရေစည်ပိုင်း၊ ရေတိုင်ကီများမထားဘဲ လောင်းလှေကြီးများဖြင့် ရေလောင်းပက်ကြမည်မှာလည်း အဓိပ္ပာယ်ရှိလှသည်။ ရခိုင်ပြည်နယ်တစ်ခုလုံးသည် မြစ်ချောင်းအင်းအိုင်များဖြင့် ပြည့်နှက်နေသဖြင့် မော်တော်ကား၊ မီးရထားများဖြင့် မသွားနိုင်ကြ။ ရှိလည်းမရှိခဲ့ကြ။ အများဆုံးသွားလာနိုင်သည်မှာ လှေ၊ သမ္ဗန်လောင်းလှေများဖြင့်သာ သွားလာကြသည်။ အိမ်တိုင်း၌ လောင်းလှေရှိကြသည်။ ယခုလို သင်္ကြန်နှစ်ကူးချိန်တွင် လုပ်ငန်းခွင်နားချိန်ဖြစ်၍ လွယ်လင့်တကူလောင်းလှေများတွင် ရေဖြည့်ပြီး ရေပက်ကစားလှေရှိကြရာမှ မိရိုးဖလာရိုးရာရေကစားခြင်းမှာ လောင်းလှေကြီးပါလာရခြင်းဖြစ်သည်။ ဤသည်မှာလည်း ရခိုင်ရိုးရာယဉ်ကျေးမှုပြကွက်တစ်ခုပင်။

ဧပြီလ (၁၂)ရက်နေ့ သင်္ကြန်အကြီးနေ့တွင် ရခိုင်ရိုးရာသင်္ကြန်ထုံးစံအရ ရေပက်လောင်းကစားခြင်းမပြုရသေးဘဲ ဧပြီ(၁၃)ရက် သင်္ကြန်အကျနေ့၌ ဘုရားရေချိုးပွဲပြီးမှ ရေလောင်းကြရသည်။ ထို့ကြောင့် ဘုရားရေချိုးပွဲ(ရေသပ္ပာယ်ပွဲ) ကျင်းပရန်အတွက် နံ့သာသွေးပွဲကို ဦးစွာကျင်းပကြရသည်။ နံ့သာသွေးပွဲမှာ (၁၂)ရက်နေ့ အကြီးနေ့နေ့လယ်ပိုင်းတွင် ဗဟိုမဏ္ဍပ်၌ ကျင်းပသည်။ မြို့နယ်အသင်းများမှ လှပျိုဖြူများစုဝေးရောက်ရှိလာပြီး ကျောက်ယှဉ်ကြီးတစ်ချပ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကိုယ်စီယူဆောင်လာသော ကျောက်ယှဉ်ငယ်များဖြင့်လည်းကောင်း စုပေါင်း၍ နံ့သာသွေးကြသည်။ အတီးအမှုတ်အကအခုန်များဖြင့် စည်ကားလှသည်။ အကဲဖြတ်လူကြီးများက နံ့သာအကျ

အပျစ်အနံ့ သန့်ရှင်းမှု စသည်များကို အကဲဖြတ်၍ ဆုများပေးအပ်ကြသည်။

ထိုသို့ သွေးယူစုဆောင်းထားသော နံ့သာရည်များဖြင့် နောက်တစ်နေ့ သင်္ကြန်အကျနေ့ (၁၃)ရက်နေ့ နံနက်(၇)နာရီတွင် ဘုရားရေသပ္ပာယ်ရန် စုဝေးရောက်ရှိလာကြရသည်။ မိမိတို့အသင်းမဏ္ဍပ်အသီးသီးမှ လှပျိုဖြူကလေးများက နံ့သာရည်အိုးချိုင့်များကို ထမ်းရွက်ပွေ့ချီလျက် အိုးစည်ခုံမောင်း၊ ရခိုင်စည်ဗျောတို့ဖြင့် ကခုန်တီးမှုတ် စီတန်းလျက် သိမ်ဖြူကွင်းအတွင်း လှည့်လည်လမ်းလျှောက်လာကြကာ သတ်မှတ်ထားသော ဗဟိုမဏ္ဍပ်အတွင်းသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။ အားလုံးအတီးအမှုတ် အကအခုန်ဖြင့် စည်ကားသိုက်မြိုက်လှသည်။ ထိုနေ့ သင်္ကြန်အကျနေ့သည်ကား ရန်ကုန်တစ်မြို့လုံး ဆူညံစွာရေကစားနေချိန်ဖြစ်သည်။ သို့သော်...

“ကဲ...မိန်းမလာပါကွာ သမီးလာ... သားသားတို့လာကြ၊ ကလေးတွေ၊ သမီးလေးတွေ ဟိုဘက်အိမ်က အစ်မကြီးနဲ့ သားသမီးတွေ ကဲလာကြကွာ(Taxi)ငှားမယ်လာကြ”

“ဟာ...အစ်ကိုကလည်း ဘယ်လိုလုပ်(Taxi)ငှားလို့ဖြစ်မှာလဲ၊ ဘယ်ဆန့်မလဲ၊ (၉)ယောက်ကြီးများတောင် အစ်ကိုရဲ့ လာပါဘတ်စ်ကားစောင့်စီးကြမယ်”

ဧပြီ(၁၃)ရက် အကျနေ့ဖြစ်၍ ဘတ်စ်ကားကလည်း မလွယ်ပါ။ ရှားပါးသည်။ လာပြန်လျှင်လည်း ပြည့်ကျပ်နေသည်။ စိုရွှံ့ဦးမည်။ သည်လိုအခက်အခဲပေါင်းများကို ရင်ဆိုင်ကျော်ဖြတ်ပြီး နံနက် ၇နာရီခွဲတွင် သိမ်ဖြူကွင်းသို့ ချောမောစွာရောက်ခဲ့ပါပြီ။ (ဝူး...မောလိုက်တာ) မဏ္ဍပ်တွင်းရောက်ကြသည်ဆိုလျှင်ပဲ အသင့်ပင့်ဆောင်ထားသော ဆရာတော်သံဃာတော်များထံမှ ရှစ်ပါးသီလ ဆောက်တည်ကြပြီး

ရေစက်ချတရားနာအပြီးတွင် အသင့်ပင့်ဆောင်ထားသော ဘုရားဆင်းတုတော်(၅)ဆူအား နံ့သာရည်များဖြင့် ရေသပ္ပာယ်ကြသည်။ ရခိုင်စည်ဗျောက သာယာလှသည်။ နှလုံးသားကိုပါ ထိသည်။ အချင်းချင်း အပြန်အလှန် ရေလောင်းကြတော့သည်။

(ဤကား သင်္ကြန်အကျနေ့ ရခိုင်ရိုးရာဘုရားရေချိုးပွဲကျင်းပခြင်းပင်ဖြစ်သည်။)

ဘုရားရေချိုးပြီးသည်နှင့် လူပရိသတ်အချင်းချင်း ရေလောင်းဆော့ကစားရင်း မေတ္တာတုံ့ပြန်ကြသည်မှာ ပျော်စရာကြည်နူးစရာစင်မြင့်ထက်မှ ဖျော်ဖြေရေးအဖွဲ့ကလည်း ရခိုင်လိုက၊ ရခိုင်သံချပ်များဖြင့် စည်ကားသိုက်မြိုက်လှသည်။

ကွင်းအတွင်း ရေကစားမဏ္ဍပ်များတွင်လည်း လူပျိုကာလသားများ တန်းစီလျက်ပင်။

“ကဲ...ကဲ...ပြေးပြေး မြန်မြန်ပြေး၊ ရေပက်အဖွဲ့ကို ရေပုံးတွေ ရောင်းပေးလိုက်တော့”

“ဦးလေး အမြန်လာခဲ့နော်၊ ကျွန်တော် ရေပုံးရောင်းထားလိုက်မယ်”

“အေး...အေး သွားသွား ငါ အခုလိုက်လာခဲ့မယ်”

ကျွန်တော်တို့ တောင်ကုတ်မြို့နယ်အသင်း (ရိုးမနဒီ)မဏ္ဍပ်အတွင်းသို့ ရေကစားကြမည့် လူပျိုကာလသားများ တိုးဝင်လာကြပါသည်။ လောင်းလှေကြီးရှေ့တွင် နေရာယူထားကြသော လူပျိုဖြူကလေးများကလည်း ရေပက်ရန်အသင့်အနေအထားတွင်ရှိသည်။

“ကဲ...တန်းစီ တစ်ယောက်စီဝင်မယ်။ တစ်ယောက်(၂၀၀)ကျပ်စီကျပါတယ်။ ငွေပေးချေပြီးသူတွေက ရေတစ်ပုံးနဲ့ ခွက်တစ်ခွက်စီရပါတယ်။ ခရာမှုတ်ရင် ရေစတင်ကစားမယ်။ မျက်နှာကိုလက်နဲ့

ပွတ်သုတ်ရင် ရှုံးပါတယ်။ ရေခွက်ရေပုံး လွတ်ကျရင်လည်း ရှုံးပါတယ်။ ဆက်လက်ကစားခွင့်မရှိပါဘူး။ ဆက်ကစားချင်ရင် နောက်ထပ်ရေတစ်ပုံး(၂၀၀)ကျပ် ပြန်ဝယ်ရပါမယ်။ ကဲ-စမယ်”

ကျွန်တော်က ရေကစားမယ့်လူငယ်များအား မဏ္ဍပ်စည်းကမ်းများကို ရှင်းပြသည်။ အားလုံးအသင့်ဖြစ်သောအခါ ခရောမူတ်ပေးလိုက်သည်။

“ရှိုး”

မဏ္ဍပ်ထဲမှ မိန်းကလေးများက လောင်းလှေထဲမှရေကို ဖလားဖြင့် ခပ်ပက်ကြသည်။ အဆက်မပြတ်ပက်ကြသည်။ ရေတစ်ပုံးစီရရှိထားကြသော ရေကစားသူ လူပျိုကာလသားများကလည်း ရေပုံးထဲမှ ရေများကို ရေခွက်ဖြင့်ခပ်ယူ၍ မိမိရှေ့တည့်တည့်ရှိ မိန်းကလေး၏ မျက်နှာသို့ အဆက်မပြတ်ပက်ကြသည်။ တချို့က အဆက်မပြတ်အားပါးတရ ပက်ဖျန်းကြသဖြင့် ရေကုန်သွားသည်။ ပျော်နေကြသည်။ အော်ဟစ်ကြသည်။ တချို့ အမျိုးသားကလေးများမှာ ရှေ့တည့်တည့်ရှိ မိန်းကလေးကို ရေလုံးဝမပက်ဘဲ မလှုပ်မယှက်ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်လည်း ရှိသည်။ မိန်းကလေးများကတော့ ခရောမူတ်မချင်း အဆက်မပြတ် ပက်ဖျန်းသည်။ ပျော်စရာကောင်းလှသော ရခိုင်သင်္ကြန်ပွဲပင်တည်း။

“ရှိုး”

အားလုံးရေပက်ရပ်ကြသည်။ မဏ္ဍပ်တွင်းမှ မိန်းကလေးများက လောင်းလှေဖားမှပေးခွာကာ နောက်ဖားရှိ နားနေရာ၌ အမောပြေထိုင်၍ နားနေကြသည်။ မဏ္ဍပ်စည်းကမ်းအရ ရေပက်ပြီးသူများအားလုံး အပြင်ထွက်ပေးကြရန် အော်ဟစ်ပြောဆိုရသည်။ တချို့က မထွက်။ မိန်းကလေးများကို နောက်ပြောင်နေကြသည်။ ထပ်မံကစားလိုကြလျှင်

ပြန်လည်တန်းစီကြရန် ငွေ(၂၀၀)ပေး၍ ရေပုံးထပ်မံရယူရန် ပြောရသည်။ သို့သော် ပေကပ်ကပ် ဂျစ်ကန်ကန်လုပ်သူလည်း ရှိသည်။ အရက်မူးအောင်သောက်ပြီး မချေမငံပြောသူများလည်းရှိသည်။ ကြီးကြပ်သူ ကျွန်တော်က စည်းကမ်းအရ တားမြစ်ဟန့်တားငေါက်ငန်းအော်ဟောက်ရသည်လည်းရှိသည်။ လုံခြုံရေးကို အကြောင်းကြားရသည်လည်းရှိသည်။ သို့သော် များသောအားဖြင့် ပျော်ကြပါသည်။ စိတ်ရှည်ခွင့်လွှတ်ကြပါသည်။

တချို့ ရေပက်သူအမျိုးသားများက မဏ္ဍပ်အတွင်းရှိ ရေပက်ခံလှပျိုဖြူကလေးများထဲမှ သူတို့အကြိုက်ဆုံး အလှဆုံး အချောဆုံး သဘောအကျဆုံး လှပျိုဖြူကလေးကို လက်ညှိုးထိုးလျက်-

“ဟိုက ညီမလေးနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း ကစားချင်တယ်”

ထိုသို့အမည်တပ်၍ သီးခြားတောင်းဆိုလာခြင်းမျိုးရှိလာသဖြင့် အုပ်ထိန်းသူ၊ မဏ္ဍပ်ရှင်မများ၊ ကာယကံရှင်လှပျိုဖြူများနှင့် ညှိနှိုင်းရသည်။

“ရပါတယ် ကစားမယ်။ ဦးလေးတို့ကသာ ကြိုက်ဈေးတောင်းပေါ့။ မဏ္ဍပ်အတွက်ရန်ပုံငွေပိုရတာပေါ့။ သဘောတူပါတယ်ဦးရယ်”

ထိုသို့ ညှိနှိုင်းသဘောတူခွင့်ပြုချက်ရလျှင် ထိုအခွင့်အရေးကို ပေးရသည်။ ဤသည်မှာလည်း ရခိုင်သင်္ကြန်မဏ္ဍပ်စည်းကမ်းတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ သီးခြားနှစ်ယောက်တွဲကစားခွင့်တောင်းလာလျှင် သာမန်နှုန်း(၂၀၀)ကျပ်မဟုတ်တော့ဘဲ (၅၀၀)၊ (၁၀၀၀)၊ (၁၅၀၀) စသည်ဖြင့် တောင်းဆိုနိုင်သည်။ ဤသို့ဖြင့် အပိုငွေများရရှိလာသဖြင့် မဏ္ဍပ်မှာမည်ရသည်။ ရန်ပုံငွေပိုတက်လာသည်။ နေ့စဉ်နံနက် ၈နာရီမှ ညနေ ၄ နာရီထိ မဏ္ဍပ်သိမ်းသည်အထိဆိုလျှင် တစ်သိန်းကျော်ရရှိမည်။ မဏ္ဍပ်တိုင်းမှာလည်း ထိုနည်းအတိုင်းလုပ်ကြသည်။ မဏ္ဍပ်

ချင်းအပြိုင် ဝင်ငွေပြိုင်ကြသည်။

နေ့စဉ်တစ်သိန်းခွဲခန့် ဝင်ကြသည်။ ထိုအထဲမှ နေ့စဉ် နေ့လယ် စာကျွေးမွေးကုန်ကျငွေ ငါးသောင်းခန့်၊ နေ့လယ်အချိန်ရည်၊ အအေးတိုက် ကျွေးခ ငါးထောင်၊ တစ်သောင်းခန့်၊ နေ့စဉ်စက်ဖိုး၊ ဘာဖိုး၊ ညာဖိုး နှုတ်လိုက်လျှင် လေးသောင်းခန့်သာကျန်သည်။ များများရရှိင်မှ တန်ကာ ကျမည်ဖြစ်သည်။ ဤသည်ကို ရေကစားကြသည့် လှပျိုဖြူတိုင်း သဘောပေါက်သည်။ မဏ္ဍပ်အတွက် ဝင်ငွေကောင်းလာ၏။

သို့သော် ပြဿနာကပေါ်လာတော့သည်။ မဏ္ဍပ်ထဲတွင် အလှ ဆုံး၊ အချောဆုံးလှပျိုဖြူကလေး၏ အဘိုးဖြစ်သူက ကန့်ကွက်လာပါ သည်။ မကျေမနပ်ဖြစ်လာသည်။

“အဲဒီစနစ်ကတော့ မကောင်းဘူးဗျာ။ ကျွန်တော် သဘောမတူ ဘူး။ ဒီတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ခေါ်ထုတ်နေတော့ သေရောပေါ့ဗျာ”

သူတင်ပြလာသည်က တရားပါသည်။ နည်းလမ်းကျပါသည်။ ဒီတစ်ယောက်တည်း အလှဆုံးဖြစ်နေတော့ သည်တစ်ယောက်တည်းပဲ ထွက်ထွက်နေရသည်။ ပင်ပန်းသည်အမှန်ပင်။ သို့သော် မိန်းကလေးက သဘောတူသည်။ အသင်းအတွက် ဝင်ငွေတိုးလာသည်။ အသင်းစိတ် ဓာတ်ရှိသည်။ ရန်ပုံငွေရစေချင်သည်။ သူ့အဘိုးက မကျေနပ်သဖြင့် သူ့မြေးမလေးကို မကစားခိုင်းဘဲ ထိန်းထားသည်။ လက်ကိုဆွဲထား သည်။ မိန်းကလေးက အသားဖြူ၊ ရုပ်ချော ကိုယ်နေဟန်အချိုးကျ သည်။ အသက်ဆယ့်ငါးနှစ်သာရှိသေးသည်။ အရပ်အမောင်းကောင်း ပြီး အချိုးအစားပြေပြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို မျက်စိကျကြသည်။ ပွဲတောင်းကြသည်။ ကျွန်တော်တို့က တောင်းဆိုသူရှိလာပြီး ကာယကံ ရှင်ကလည်း သဘောတူလျှင် ပွဲထုတ်ရသည်။ အပြိုင်အဆိုင်ရေပက် ကစားစေသည်။ ယောက်ျားလေးတချို့က စကားပြောသည်။ စသည်။

နောက်သည်။ မိန်းကလေးက စကားမပြောနိုင်အောင် ရေဖြင့် အဆက် မပြတ်ပက်ပေးသည်။ ဤသည်ကိုပင် သဘောကျကြသည်။ မိန်းကလေး ပင်ပန်းပါသည်။

နောက်ဆုံးတော့လည်း ကျွန်တော်တို့က ပြန်လည်ညှိနှိုင်း သဘောတူရသည်။ သူမကို အနားပေးရသည်။ ဈေးနှုန်းကိုလည်း ၁၅၀၀ ထိ မြှင့်လိုက်သည်။ ပွဲခြားပေးရသည်။ အလှည့်ကျော်ပေးရ သည်။ အခြားမိန်းချောကလေးများကိုလည်း ပွဲထုတ်ပေးရသည်။ ကျွန် တော်တို့မဏ္ဍပ်များတွင် များသောအားဖြင့် အလှတနာကလေးများ စုဝေးရာနေရာဖြစ်သည်။ လှကြပါသည်။ သို့သော် အကြိုက်ချင်း မတူကြတော့လည်း သူကြိုက်ရာ သူသဘောကျရာ ပွဲထုတ်ကြရသည် ပင်။ နောက်ဆုံးတော့ အတိုးဖြစ်သူလည်း ကျေနပ်သွားသည်။ ဆက် ကစားကြသည်။ ကျွန်တော်တို့မဏ္ဍပ် အောင်မြင်မှုအထူးကို ရရှိခဲ့ပါ သည်။ မည်သည့်ပြဿနာမှမရှိခဲ့ဘဲ ပွဲပြီးသည်အထိ ဧပြီ ၁၆ ရက်နေ့ စခန်းသိမ်းခဲ့ကြသည်။ နေ့စဉ်ဝင်ငွေ တစ်သိန်းခွဲမှ နှစ်သိန်းထိ ရရှိခဲ့ ကြသည်။ စာရင်းပေါင်းလိုက်သောအခါ ပစ္စည်းပစ္စယ ငှားရမ်းခ ဝန်ဆောင်ခ နှုတ်ယယ်ပြီးတွင် မိန်းကလေးတစ်ဦးလျှင် ဝတ်စုံတစ်စုံစီနှင့် ငွေငါးထောင်ကျပ်စီ ခိုးမြှင့်နိုင်ခဲ့ပြီး မဏ္ဍပ်တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်သူ အမျိုးသားတစ်ဦးလျှင် နှစ်ထောင်ကျပ်စီ ခိုးမြှင့်နိုင်ခဲ့သည့်အပြင် တောင် ကုတ်မြို့နယ်အသင်း ပင်မရန်ပုံငွေသို့ ကျပ်တစ်သိန်းလေးသောင်း သွင်းလှူပေးနိုင်ခဲ့သည်။ အသင်းတွင် ပစ္စည်းအဖြစ် ကျောက်ပျဉ် (၁၀)ချပ်၊ ငွေဖလား(၁၈)လုံး၊ ရေပုံးကြီး(ပလပ်စတစ်)(၁၃)လုံး၊ ရေ ပက်ခွက်ငယ်(၃၅)လုံးကိုလည်း အသင်းပိုင်အဖြစ် လှူဒါန်းနိုင်ခဲ့ပါ ကြောင်း အမှတ်တရအဖြစ် ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက်ခဲ့ရပါသည်။ သို့သော် သို့သော်လည်းဗျာ ဂုဏ်မယူရချင် ရှိပါစေတော့ဗျာ။ နောင်နှစ် နောင်

နှစ်တွေများတော့ ကျွန်တော့်အိမ်နီးနားချင်တွေနှင့် ကျွန်တော့်ချွေးမ၊
တူမ၊ မြေးမလေးနှင့် သားတွေအစ မလိုက်နိုင်ကြတော့ဘူးတဲ့ဗျာ။
သူတို့လေးတွေကို ခေါ်လို့မရနိုင်တော့ဘူး။ နယ်မှာရောက်နေကြပြီလေ
ဗျာ။ ခွင့်လွှတ်နော်...ခွင့်လွှတ်ကြပါတော့လို့နော်...ဗျာ။

(၂၀၁၄ ခုနှစ် ရခိုင်ရိုးရာသင်္ကြန်ပွဲတော်သို့ အမှတ်တရ)
မင်းရွှေမင်း(တောင်ကုတ်)